

เปลี่ยนแปลงไม่ได้ ต้องการอะไร

เนื้อหาของเล่มนี้มีอะไร ?

ลาก่อน การเมืองเก่า....

ขอต้อนรับ เข้าสู่การเมืองใหม่ ๕-๑๒

การเมืองใหม่ เกิดได้ด้วยเงื่อนไข ๒ ประการ ๑๓-๓๐

สุดยอดประชาธิปไตย ในพระพุทธศาสนา ๓๑-๔๓

คำตอบอยู่ที่คน!

และการสร้างคนเพื่อมารับใช้มวลมนุษยชาติ ๔๔-๖๔

๑๕๐ กว่าวันของการสร้าง “เนื้อหา” การเมืองใหม่ ๖๕-๗๒

คำถามยอดฮิต เราเมลิท็ชนะมัย ?

จะชนะอย่างไร ? จะจบกันอีกท่าไหน ? ๗๓-๘๖

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : ตุลาคม ๒๕๕๑ จำนวน ๒๐,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ครั้งที่ ๒ : พฤศจิกายน ๒๕๕๑ จำนวน ๔๐,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ครั้งที่ ๓ : พฤศจิกายน ๒๕๕๑ จำนวน ๔๐,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ที่ : บริษัท พ้ำกภัย จำกัด ๖๔๔ ช.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
แขวงคลองกุminus เขตบึงกุminus กทม. ๑๐๒๔๐ โทร.๐-๒๓๗๕-๔๕๑๑

ผู้พิมพ์สูงโฉนดา : น.ส.ลัดดา ปิยะวงศ์รุ่งเรือง

กำไบ “ต้อง” การเมืองไทย ?

ภาพสำรวจไปยังผู้คนที่มีแต่ ๒ มือเปล่า จนมาดูเงินล้มตายไป ๔๐๐ กว่าชีวิตในวันที่ ๗ ตุลาฯ ๒๕๕๑ นับว่าเป็นการทำปานาดิบตาครั้งใหญ่ ที่เกิดขึ้นใจกลางเมืองหลวง ท่ามกลางการทำเสื่อมภาพชื่อเสียง ออกໄປให้ได้เห็นกันทั่วโลก ถึงกระนั้นก็ยังมีการไล่ยิงประชาชนทั้งวัน อย่างน่าสลดสังเวชใจ ปานาดิบตาที่โหดเหี้ยมกระทำต่อเพื่อนมนุษย์และคนไทยด้วยกัน เกิดขึ้นได้อย่างไรในเมืองพุทธที่น่าภาคภูมิใจของเราระ ?

มิหนำซ้ำศพวีรชนที่ล้มตายยังถูกทำร้ายด้วยมุสาวาท เมื่อตรวจสรุปว่าวีรชนพกระเบิดมากันเอง ตำราใช้แต่เพียงแก่น้ำตา ซึ่งไม่เป็นอันตรายใดๆต่อร่างกาย ทั้งๆที่สิ่งที่ปรากฏอย่างเต็มที่เต็มตาจะๆ แก่คนทั้งประเทศมีทั้งคนตาย - คนบาดเจ็บ - คนแขนขาด - คนขาขาด ความจริงที่เกิดขึ้นกับเหล่าวีรชนเหล่านี้ทำลายล้างให้หมดไปจากโลกนี้ด้วยคำโกหกระดับชาติ(มุสาวาทให้กับคนทั้งประเทศอย่างเห็นอกเห็นใจ)

“ถ้าคือธรรมไม่กลับมา โลกจะวินาศ”(พุทธาสภิกथ) สาเหตุสำคัญของการไร้คือธรรม เกิดจากความละโมบโลกมาก จนก่อให้เกิดอทิหนาทาน มีการโงงบ้านกินเมือง สมัยก่อนແเม່ช້ມ້อยโงเงินประชาชน นับพันล้าน ก็ยังอาภัณฑ์คนเราซึ่โลกอะไรได้มากมายขนาดนี้ แต่ปัจจุบันโงกันแนบแข่นล้าน แรมยังจะพาไปโงที่ต่างประเทศกันต่อ แผ่นดินเจ้าดีลูกเป็นไฟจันามอกไปหาเพื่อนบ้าน ด้วยไฟที่เกิดจากความโลก-กรุง-หลอย่างจัดจ้านและรุนแรง

เมืองไทยเป็นเมืองพุทธ ไม่สมควรเล่ายที่บ้านเมืองของเราจะต้องมาเดือดว้อนทุกข์ทรมานกันปานนี้ แต่เพรากการเมืองเก่าที่เต็มไปด้วย

การผิดศีลผิดธรรม นาปกรรมจึงนำพาให้มีอันเป็นไป การเมืองใหม่ที่เน้นกันว่า “เอารромนำหน้า!” แล้วจะเอารอมแบบไหนล่ะที่จะนำมาใช้กับการเมืองใหม่? เพราะ“ธรรมะ”ในเมืองไทย มีทั้งแบบสังคมศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ แบบโลเกีย(ขอให้รายๆ) และแบบโลกุตระ(เห็นโลกิโลเกียฯ ได้จริง ทั้งเป็นประโยชน์สุขต่อตน - ต่อสังคมมนุษยชาติได้จริง และยั่งยืน)

๑๕๐ 瓜รันที่พึ่งห้องพันธมิตรร่วมเป็นร่วมตายกันมา โดยทุกคน ต่างก็มีได้มุ่งหวังสิ่งตอบแทนใดๆ มาให้กับตน การเลี้ยงละทิ้งหมดนี้ของทุกๆคน คือเนื้อหาของ เศรษฐกิจใหม่ การเมืองใหม่ ของสังคมใหม่ มีความเป็นอยู่สุขที่ไม่มีภัยหลอกด้วยมายาของโลเกีย์ วันนี้แสงอรุณแห่ง “โลกุตธรรม” จึงเริ่มฉายรังสีประกายแล้วในแ芬เดินไทย และน่าจะอยู่แบบไทยคู่ฟ้าไปตลอดกาลนาน ถ้าเราหันมาศึกษาเรียนรู้ “โลกุตธรรม” กันอย่างอาจริงอาจจัง ให้สมกับที่เราเป็นคุณยักษากลางพุทธศาสนาของโลก

คุณหมอบรรเวศ วงศ์ ได้พัฒนาวิถีในครั้งนี้ว่า “มหาวิถีศิริ เชรษฐกิจโลก จะทำโลกกลับลำ แต่ประเทศไทยจะกลับลำได้ก่อน ถ้าเรา พัฒนาขึ้นมากจากพื้นฐานที่ทุกคนพอกินพอใช้ สร้างความเป็นธรรมจากทุกๆด้าน แล้วเราจะดีกว่าสวิตเซอร์แลนด์อีกครับ อะไรที่สวิตเซอร์แลนด์ ดีเราทำได้ แต่สิ่งที่สวิตเซอร์แลนด์ไม่มีคือ...พื้นฐานทางพระพุทธศาสนา”

หนังสือเล่มนี้เรียบเรียงจากคำบรรยาย ของพ่อท่านสมณะ โพธิรักษ์ ในรายการโทรทัศน์ “สังคมสังคม – ธรรมะกับการเมือง” จาก FMTV (ช่องเพื่อมนุษยชาติ) ในช่วงเวลา ๑๓.๐๐-๑๕.๐๐ น. ของทุกวัน (ยกเว้นวันอาทิตย์)

พ่อท่านฯ มองเหตุการณ์ที่ประชาชนอุกร่าวุ่นใจกันต่อสู้ในครั้งนี้ว่า นอกจากเกิดสิ่งที่น่าอัศจรรย์หลายประการแล้ว ยังเพิ่มภัยปัญญาให้กับมนุษยชาติที่น่าจักรต้องศึกษาวิจัยกันอย่างลำคัญที่เดียว

★ อธิบาย - ตามผ่อ

จุดสำคัญของการเปลี่ยนแปลง (Interest point)

การเปลี่ยนแปลง หรือคำว่า **เปลี่ยนแปลง** คำนี้นี่ย ตอนนี้
โอลิโภกำลังดัง อเมริก้า..แ昏 กำลังหาเลี้ยงกันโดยใช้คำว่า **เปลี่ยนแปลง**
เปลี่ยนแปลง เนี่ย กำลังได้คะແນນເຍອະເລຍຕອນນີ້ นายบารัก โอบามາ
ໃຊ້คำว่าเปลี่ยนแปลงๆๆ ນີ້ລ່ວຍໆ ເພຣະຈະນ້າຂອນນີ້ ທີ່ຂານຮັບຄວາມ
ກາຮເມືອງໃໝ່ ກັນຍຸດຕອນນີ້ນີ້ ກາຮເມືອງເກົ່າວນຍຸດໃນອ່າງກັນມານາແລ້ວ
ຈະຕ້ອງອອກອອກຮອບກາຮເມືອງເກົ່ານີ້ໄໝໄດ້ ຈຶ່ງຈະເຮີຍກວ່າປະເລື່ອນແປລິງໄປ
ສູ່ກາຮເມືອງໃໝ່ ຄ້າປະເລື່ອນແປລິງໄດ້ ຈຶ່ງຈະເກີດກາຮເມືອງໃໝ່ **เปลี่ຍນແປລິງ**
ໄໝໄດ້ **ກາຮເມືອງໃໝ່ໄໝເກີດ** ພັນຍົມມີຕາຫຼຸມນຸ່ມຍຸດນີ້ກີເພື່ອຢືນຫຍັດ
ເພື່ອໄໝເກີດກາຮເປີຍນແປລິງອັນນີ້ໄໝໄດ້ ນັ້ນເປັນເນື້ອທາຫລັກເປັນເປົ້າຫລັກ
ເປັນ Interest point ຈຸດລຳຄັ້ນຂອງລິ້ງທີ່ເຮົາຕ້ອງກາຮ

ຄ້າໄໝລຳເຮົງ ໄໝເມີກາຮເປີຍນແປລິງ ວ່ອຍຸ່ຍ່ອງເກົ່າ ມັນກີໄປ
ອະໄໄມ່ອອກຫຮອກ ມີແຕ່ຈະເລວ້າຍ ເພຣະຄ້າເພື່ອວ່າກາຮເມືອງໃໝ່ໄໝເກີດ
ກາຮເມືອງເກົ່າຫະຄຽວນີ້ນະ ຈະພຍອງກວ່າເກົ່າອີກຫລາຍເທົ່າເລຍ ເຊື່ອມັ້ຍ
ເພຣະມັນເປັນກາຮຕ່ອງສູ່ຂັ້ນລຳຄັ້ນເລຍຕອນນີ້ ເພຣະຈະນັ້ນ ຄ້າເພື່ອວ່າ
ກາຮເມືອງເກົ່າຫະເຕີດເຊັດ ກາຮເມືອງໃໝ່ເຂົ້າໄໝໄດ້ນະ ຮັບຮອງໂດນແຍີຍບແບນ

ถ้าการเมืองใหม่เกิดไม่ได้คราวนี้ ต่อสู้กันมาขนาดนี้ ก็จะดีนั้นไม่ออกอีกนานแสนนาน การเมืองเก่าจะพยายาม ดีไม่ดีก็จะผูกขาดไปอีก

การเมืองเก่าที่มีลักษณะแบบนี้ ๗๕-๗๖ ปีแล้ว ถ้าผูกขาดคราวนี้ไปอีก ๑๕๐ ปีมั้ง โอ้ ตายแน่เลย เพราะนั้นมาถึงยุคขนาดนี้แล้ว นี่มันน่าจะต้องเปลี่ยนแปลงกันซักที โลกทั้งโลกก็มีกราะแล้วที่จะต้องเปลี่ยนแปลงของเก่าที่มันใช้ไม่ได้ อันนี้ทั้งโลกรู้กันดี เพราะนั้นเราก็ไม่ได้เป็นคนล้าสมัย เป็นคนที่มีมนุษยธรรมอะไร เราก็รู้สังคมอยู่ เหมือนกัน เพราะฉะนั้นก็จะต้องออกมากช่วยกัน

การเมืองเก่าคืออะไร ความประพฤติ-เนื้อหาหลักของการเมืองเก่า มันเลวร้ายอย่างไร ?

การเมืองเก่า ก็คือ แบบโลเกียร์ พังตรงนี้เห้ดี แบบโลเกียร์แบบเป็นทางล่าง ยศ สรรเสริญ โลเกียรุ เอาให้ชัด.. การเมืองเก่าคือการเมืองแบบทุนนิยม-บริโภคนิยม-อำนาจนิยม หรือโลเกียนิยมนั้นเอง เพราะฉะนั้นการเมืองที่เป็นประชาธิปไตยในโลกนี้ทุกวันนี้ก็ดี หรือแม้ในประเทศไทยนี่ก็ตาม นักการเมืองเก่า ก็ทำการเมืองลอกเลียนกันแบบนี้แหละ คือทำงานการเมืองเพื่อที่จะสร้างฐานทางล่าง ยศ สรรเสริญ โลเกียรุ ให้แก่ตัวนักการเมืองเอง ให้แก่ครอบครัวตระกูลตัวเอง เพื่อหมู่พวกหรือพี่น้องตนเอง เป็นประชาธิปไตยที่ยังไม่พ้นจากโลกธรรมแบบนี้กันอยู่ทั้งโลกนั้นแหละ บางประเทศอาจจะมีนักการเมืองที่พิเศษๆ บางคนแต่ก็มีคนมาก ที่ดูๆ จะมีความมักน้อยอยู่บ้าง นอกนั้นก็มีแต่เป็นมารยาท สร้างภาพ ชื่นชมฯ จะมีลักษณะพอเป็นตัวอย่างของโลกแต่ขออภัยนี่ยังไม่รู้จักโลกตระ ยังทำงานการเมืองเป็นอาชีพหากินชนิดหนึ่งกันทั้งนั้น ไม่ได้ละความเห็นแก่ตัว ทำเพื่อประชาชนอย่าง

เต็มที่ทรอ ก เพราะยังไม่มีกันน้อยสักโดยกันชนิดที่เป็นนักปฏิบัติไป.. ทำงานการเมืองไป และใช้การเมืองเป็นการละกิเลสตนเองจริงๆไป พร้อมๆกัน โดยมีทฤษฎีการประพฤติตามแบบพุทธที่เป็นโลกุตระจริงจัง หรือให้ชัดๆก็คือ เอการถทำงานการเมืองนั้นแหลกเป็นโจทย์ในการละกิเลส ตนเองอย่างมุ่งมั่นจริงใจ ชนิดที่มีทฤษฎีกำจัดกิเลสอย่างล้มมาภูมิ สำหรับนักการเมืองที่ยังไม่เป็นอรหันต์ ถ้าอรหันต์ก็กิเลสหมดแล้ว

งานการเมืองในโลกทุกวันนี้ยังไม่เป็นโลกุตระ นี่เป็นความเห็น ของอาตามานะ ซึ่งอาตามาเชื่อว่าคนนี่ๆได้ในโลกจะเห็นตามอาทมาพุด นี้ยกมาก จนกระทั่งเห็นว่าอาตามาเพ้อเจ้อด้วยช้ำ ซึ่งอาตามารู้ดีอยู่แล้ว ว่า คนในโลกปัจจุบันนี้เข้าใจศาสนาพุทธกันคนละทัศนคติกับอาทมา แต่อาทมา ก็กำลังพิสูจน์ความเป็นศาสนาพุทธตามทัศนคติของอาทมาอยู่ สำหรับอาทมาแล้วขออภัยยังน่าว่า **งานการเมืองประชาธิปไตยไม่ใช่งานอาชีพ** เพื่อที่จะล่าลาก ยศ สรรเสริญ โลเกียรุ ให้แก่ผู้ที่ทำงานการเมือง ไม่ใช่เพื่อตัวเอง เพื่อครอบครัวตัวเอง เพื่อพรรคพวงตนเอง แน่นๆ แต่ งานการเมืองประชาธิปไตยคืองานเพื่อเสียสละ ช่วยมวลมนุษยชาติ ช่วยมวลประชาชนของประเทศไทย ทำความเข้าใจกันดีๆเด็ด

พระจะนั่น ในเมืองไทยที่มีนักการเมืองลีบอดกันมาตั้งแต่ รุ่นพ่อปู่ย่าตายาดมีประชาธิปไตย สืบสายกันมาจนถึงวันนี้ ๗๖ ปี ล้วน เป็นบทบาทของการเมืองชนิดเก่า ในประเทศไทยมีกลุ่มนักการเมืองอยู่ กลุ่มหนึ่งเท่านั้น วนเวียนทำกันเป็นอาชีพอยู่ตระนั่น nokan นักประชาชน กับอกว่าการเมืองไม่ใช่ธุระ ถึงเวลาให้ไปลงคะแนนเสียงก็ไปบ้างไม่ไปบ้าง แล้วก็จบ หันมาทำมาหากินของกูไป ฝ่ายบริหาร ฝ่ายรัฐบาลจะแย่งชิงกัน ยังไง จะต้มยำทำแกงบ้านเมืองอย่างไร ไม่รู้ไม่เชื่อ โยนสิทธิให้ เหล่านักการเมืองไปเลย โดยเข้าใจแคบๆตื้นๆว่า ข้าไม่เล่นการเมือง ข้า ไม่ยุ่งการเมือง ทำแค่ลงคะแนนเสียงแล้วก็จบ ใครจะปั้ยปั้ยบ้านเมือง

ทุจริตโงกินยังไงช่างมัน กู๊ดทำมาหากินของกูไป หมกมุ่นอยู่กับโลเกียร์ ล่าลากายศรสวรรเลริญโลเกียร์สุขของกูไปตามภูมิเท่าที่เต็ลล์คนมี จนกว่าจะตาย

ประชาชนส่วนมากไม่เข้าใจว่า การเมืองคือเรื่องของทุกคน โดยเฉพาะระบบประชาธิปไตย เพราะถูกครอบงำทางความคิดไปแล้ว ว่า การเมืองคือ แค่นี้แหละ ออกเสียงเลือกตั้งเสร็จแล้วจบ ! หมดสิทธิ์หรือ ถูกบีบบังคับให้ไปเป็นของนักการเมืองหมดแล้ว โดยนักการเมืองก็หลงผิด กันมานานแล้วด้วยว่า ข้านี้แหละคือเจ้าของการเมือง การเมืองต้อง จัดการกันได้แต่ในสภาพท่านั้น นอกสภาพเป็นการเมืองไม่ได้ คนนอก สภาพ ไม่มีสิทธิ์มาออกเสียงอะไรได้อีก ถึงแม้ประชาชนคนใดจะออกเสียง จะตะโกนอะไรขึ้นมา ก็แค่เสียงนักเสียงกา พังพอเป็นพิธี พอเป็นมารยาท รับฟังเพื่อเป็นการสร้างภาพไปเท่านั้น

นักการเมืองเท่านั้นที่มีอำนาจเต็ม เพราะรับอำนาจไปจาก ประชาชนได้แล้ว การเมืองของนักการเมืองแบบนี้ก็หัววิธีที่จะทำยังไง ให้ได้คะแนนเสียงมากที่สุด เอกลักษณ์นี้มาเป็นตัวตั้ง ยืนยันว่า ข้า มาจากการเลือกตั้ง ข้านี้แหละประชาชนเลือกมา นี้ไม่ใช่คะแนนเสียงมาก ที่สุด ทำลายสถิติขึ้นมาเรื่อยๆ ไม่ว่าจะได้คะแนนมากด้วยวิธีใดก็ตาม จะซื้อเสียงมา จะโกรงมา จะบังคับ จะหลอกล่อ จะใช้เลี้ท์สารพัด อย่างไรได้คะแนนมา แล้วก็อ้างเอกสารการเลือกตั้งอย่างนี้ๆแหละคือ ประชาธิปไตย นักการเมืองก็เข้าใจอย่างนี้ นักวิชาการก็เข้าใจอย่างนี้ ประชาชนก็เข้าใจอย่างนี้ มันตึ้น หรือมันต่ำลงไปเรื่อยๆ ประชาธิปไตย ก็เป็นอย่างนี้แค่นี้ เวกรกรรมจริงๆเลย

เพราะฉะนั้นมันได้ฝัง根柢ไปในเจตใจนักการเมือง แม้แต่ ประชานก็เข้าใจอยู่แค่นี้ นึกว่าอย่างนี้คือการเมืองเท่านั้น ไม่รู้จักสิทธิ ทั้งสิทธิให้แก่นักการเมืองไปหมด คุณปล่อยมือไปให้เข้ารู้สึกยิ่งๆ ขาดทางหากินจากเมกะโปรดเจ็ค จะผันเงินออกมาทางโน้นทางนี้เพื่อที่จะ ครอบชั้น คอมมิชชั่น โงกันเต็มท่ออย่างไรก็ไม่รู้เท่าทัน ไม่สนใจที่จะหัวดึง

ทัดทานเมื่อเห็นไม่ชอบมาพากล “ไม่เอาภาระ ไม่รู้เรื่อง นักการเมืองทุกวันนี้จึงลงทุนกันโดยไม่ได้เลี่ยดมเลี่ยดาย เรื่องเงินเดือนขึ้นลง อยู่แค่ ๒ ปี ๓ ปี ๔ ปี รายละราย

สรุปแล้ว ถ้าให้นักการเมืองรุ่นเก่า ที่เข้าใจว่าการเมืองเป็นงานหากิน เป็นบ่อทอง อยู่ เช่นนี้ ดำเนินกันต่อไป ไม่เกิดการเมืองใหม่ ไม่มีมิติใหม่ของ การเมืองในประเทศไทยเกิดขึ้นแน่นอน

เราจะไปได้อย่างไรว่า การเมืองใหม่จะถูกว่าแก่ ?

อาทิตย์มา มั่นใจว่าการเมืองใหม่จะมีนักการเมืองหน้าใหม่เข้ามาเป็นนักการเมืองน้ำใหม่ จะไม่เหมือนแก่แล้ว เพราะบทเรียนมันมีแล้ว ไม่ว่า การเมืองเก่ามันไปไม่รอด ที่กลุ่มพันธมิตรฯ เปิดเผยความจริง แก้กัน ประการกัน สือสารกันออกไป ๑๐๐ กว่าวัน หรือว่าตั้งแต่ปี'๔๗ มาถึง ตาม ก็ได้พยายามอธิบายกันแล้วว่า การเมืองอย่างนั้นไม่เอา หรือแม้แต่ ความเข้าใจในความเป็นกลาง ในวิชาชีวศึกษาสตร์ นิติศาสตร์ สังคมศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ อะไรมากๆ ที่จะไปบริหารประเทศ เอามาอธิบายกัน ยอดเยี่ยมแล้ว ที่พูดเล่นว่า นี่คือมหาวิทยาลัยราชดำเนิน นึกว่าพูดเล่นๆ เป็นมหาวิทยาลัยเล่นการกันเฉยๆ แต่นี่เป็นมหาวิทยาลัยจริงๆ นานาชาติ เรียนกันจริงๆ ได้รับความรู้กันจริงๆ มีลีคเชอร์ มีฟัง มีจำ มีจด มีความรู้หลากหลาย เรียนรู้กัน ทั้งหมดทั้งเกawan ไปวนมาซ้ำซาก ที่ดีมากๆ เพราะมีเหตุการณ์จริง ทำให้รู้ให้เห็นของจริง เรื่องที่เรียนรู้ จึงจำกระจ่าง รู้ได้ถ่ายทอดว่า การเรียนแค่ด้วยจินตนาการ ด้วยตระรักษานี้มันไม่ใช่ด้วยตระรักษานี้เป็นเรื่องจริง ปรากฏการณ์จริง สภาวะจริง สถานการณ์จริง ซึ่งเป็นการเรียนรู้ยิ่งกว่าห้องแล็บ ไม่ใช่ห้องทดลอง ไม่ใช่แค่บรรยายอธิบาย แต่เรียนรู้จากห้องของจริง มีปฏิบัติการจริง

เป็นวิทยาศาสตร์ที่สุด เกิดความรู้กันมา ๕ เดือนกว่าแล้ว เรียนกันวันละ ๒๔ ชั่วโมง ไม่เว้นวันเสาร์อาทิตย์ ไม่เว้นวันหยุดราชการ ไม่เว้นวันหยุดนักขัตฤกษ์ ตลอดวันตลอดคืน

โอ้โห...มหาวิทยาลัยมหัศจรรย์อ่ะเรียนขนาดนี้ หลายผู้หลายคน นี่ยังไม่ได้ขาดเรียนเลย ขออนอน พักบ้าง จีบบ้าง บางวูบ บางวะบ nokan nang krieyut otoneong ranma ๑๕๐ กว่าวัน ๕ เดือนกว่าแล้ว เป็นเทอมแล้ว ถ้านับจริงๆ ปาเข้าไปเท่าไหร่แล้วล่ะ หลายเทอมแล้ว อย่างนักศึกษาที่เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยต่างๆนั้น วันหนึ่งเรียนไม่กี่ชั่วโมง ใช้เวลา ๕ ปีก็ตาม แต่เมื่อมหาวิทยาลัยราชดำเนินนีคิดดูซิ โอ้โห..เยี่ยมยอด จริงๆเลย เพราะงั้นจากการศึกษาที่ได้รับรู้ความจริง ได้ความรู้อันดีเยี่ยมนี้ ก็จะเกิดการเมืองใหม่ โดยให้นักการเมืองใหม่ นำใหม่ ขึ้นมา ดำเนินการเมืองใหม่กันดูบ้าง

หัวใจสำคัญของการเมืองใหม่ เป็นอันใด ?

การเมืองใหม่ ก็คือ การเมืองที่เป็นประชาธิปไตยยิ่งขึ้นๆ ซึ่งเป็นงานที่จะต้อง.. ไม่ใช่งานเพื่อตัวเรา หรือเพื่อครอบครัว หรือเพื่อหมู่พวก เพื่อพรรค แต่เป็นงานเพื่อบ้านเมือง เพื่อประชาชนทั้งมวล เพื่อผู้อื่นที่พันไปจากตัวเอง พันไปจากครอบครัว พันไปจากหมู่พวก แม้แต่พันไปจากพรรคของตนเอง ผลประโยชน์ใดๆต้องเพื่อปวงประชาชน และนักการเมืองก็ต้องมีพฤติกรรมหรือทำงานนั้นๆเพื่อบ้านเมือง เพื่อประชาชน อันไม่ใช่เพื่อผลประโยชน์มาให้ตนจริงๆ

จึงจะเกิดการเมืองใหม่

อาทมาเดยกล่าวมหาหลายครั้งคราแล้วว่า ถ้ายังมีข้อบังคับหรือยังมีกฎหมายกำหนดให้สังกัดพระคริสต์นิกายหรือทำงานนั้นๆเพื่อบ้านเมือง เพื่อปวงประชาชน ต้องมีกฎหมายพระคร

การเมืองอยู่ แล้วพระรอดคือความอธิบายต่อสาธารณะ ก็วิบเป็นต้น ซึ่งยังมีนัยยะของการควบคุมธิดร้อนลิทธิอยู่ การเมืองหมายสังกัดพระดังกล่าว นี้จึงยังไม่ใช่ประชาธิปไตย เพราะหน้าเข้าก็จะเป็นการเด็จการพระ แต่เด็จการทางศาสนา ที่สุดหัวหน้าพระเป็นใหญ่ หัวหน้ายieldอำนาจเบ็ดเสร็จ เด็ขาด ก็เด็จการด้วยบุคคล เป็นเด็จการด้วยพระ แต่เด็จการศาสนา มัน ประชาธิปไตยที่ไหนกันล่ะ เมื่อแต่การเลือกตั้งนี่แหละ หากยังให้ผู้สมัครหา เลียงโภชนาตัวเอง ขอร้องให้คนมาเลือกตนอยู่นั้น ก็ยังไม่ใช่ประชาธิปไตย

ประชาธิปไตยที่ถูกต้องนั้น “พระ” หรือความเป็นหลักพาก เป็นพันธมิตรกันมันจะเกิดเองตามธรรมชาติ การบังคับให้มีพระรอดมีพวก มีวิบ นี่ยังไม่ใช่ประชาธิปไตย นี่รัฐศาสตร์โพธิรักษ์เป็นคนพูด แม้แต่ การหาเลียง ไปเที่ยวอ่อนหวานร้องขอให้ประชาชนมาเลือกผม ผมจะไป รับใช้ ยังหาเลียงโภชนาตัวเอง ใช้จิตวิทยา ใช้การตลาด ใช้เงินใช้ทอง ใช้อะไรมาก็แล้วแต่ ซักชวนเรียกร้องเพื่อที่จะให้มาเลือกเรา นั่นล้วนแต่ ยังไม่ใช่ประชาธิปไตยทั้งสิ้น ประชาธิปไตยจริงๆนั้นต้องเอาของพระพุทธเจ้า ที่ตรัสรสอนไว้ ซึ่งเป็นประชาธิปไตยสุดยอดเลย

ประชาธิปไตยของพุทธ ไม่ใช่ทำงานเพื่อ hab บริหารมาเป็นอุปกรณ์ แห่งการมีอำนาจ ไม่ใช่งานเพื่อโน้มนำหัวหลวงให้ได้รับมาเป็นถือ ไม่ใช่งานเพื่อให้เกิดลักษณะและเสียงสรรเสริญเบียนยอ ไม่ใช่งานเพื่อ ได้เป็นเจ้าลัทธิหรือเจ้าศาสนาเจ้าใหญ่แห่งพระ แล้วเพื่อคัดค้านลัทธิอื่น ศาสนาอื่นพระองค์ให้ล้มไป ไม่ใช่งานเพื่อให้หมาชนเข้าใจว่า เราเป็นผู้วิเศษ*

* สุดยอดพระอุดมคติ

พระมหาจารย์นี้ เรากำไรติ มีเช่นเพื่อ...๑. หลอกหลวงให้มาบันถือ ๒. เรียกคนให้มาเป็น บริวาร ๓. ลักษณะและเสียงสรรเสริญเบียนยอ ๔. จะได้เป็นเจ้าลัทธิ หรือคัดค้านลัทธิอื่นให้ ล้มไป ๕. ให้หมาชนเข้าใจว่า เราเป็นผู้วิเศษ ก็ทำได้

แต่ที่แท้ พระมหาจารย์นี้ เรากำไรติเพื่อสำรวม เพื่อสังวร เพื่อลงทะเบียน เพื่อคลายกำหนด เพื่อดับกิเลส เพื่อดับทุกข์สนิท เพื่อเจตวิมุติอันไม่กลับกำไรบ(พระมหาจารย์สูตร พระไตรปิฎกเล่ม๒๑ ข้อ๒๕)

ไม่ใช่อย่างนั้น แต่ที่แท้ประชาธิปไตยแบบพุทธนั้นเพื่อทำให้ตนเจริญเป็นผู้หงุดกิเลส ไม่เห็นแก่ตัว และช่วยเหลือมวลประชาชน เป็นพุทธิตายะ พุทธสุขายะ โลกานุกัมปายะ นี้คือประชาธิปไตยที่สุดยอด

ไม่ใช่ไปพูดหรือไปหาเสียง หรือไปสร้างภาพหลอกลวง หรือโน้มน้าวให้คนเขามาครองราชธานีแล้วก็เลือกเราขึ้นไป นั่นพุทธยังไม่นับว่า เป็นประชาธิปไตย ประชาธิปไตยจะต้องไม่ไปเรียกร้อง ไม่ไปหลอกลวง ไม่ไปหาเสียง และไม่ต้องไปกำหนดเลยว่าคนนี้คือบริหารคือพระราชนคร ใจจะมาเดินทางนับถือ ใจจะมานิยมซึ่งกันและกัน ใจจะมาเห็นดีด้วย จะมาเข้าพรรครักษาพากเป็นพันธมิตร ก็พระปัญญาของแต่ละคนเอง เป็นอิสรเสรีภาพของประชาชนทุกคน แต่ละคนเขามาของเขารอง เขาเอาความเป็นพันธมิตรมาให้เอง และเขาจะออกจากความเป็นพันธมิตร เขาก็จะเลิกนับถือ ก็เป็นได้ทันที เป็นอิสรเสรีของแต่ละคน ไม่ต้องลงทะเบียน ไม่ต้องเป็นนิตินาย เขายังเชื่อถือคุณหรือจะไม่เชื่อถือคุณ ก็ด้วยตัวเขารอง

ผู้เป็นประชาธิปไตยแท้จริง จะทำงานด้วยความซื่อตรงบริสุทธิ์ ไม่ต้องอยากให้ใครมาบังคับตน ทำแต่ความดี ตั้งใจทำประโยชน์ให้เกิดแก่ผู้อื่นแก่มวลมนุษยชาติให้ได้มากที่ด้วยความเพียร จะไม่หาเสียง จะไม่โน้มน้าวหลอกลวงใครให้มาบังคับ ไม่หาบริหาร แต่..จะมีผู้นับถือ มีบริหารตามธรรมชาติแห่งสังจจะเอง นี้คือประชาธิปไตยสุดยอด

ดังนั้น นัยสำคัญของการเมืองใหม่ คือ การเมืองใหม่ต้องเป็นการเมืองแบบโลกุตระ นั่นเอง เพราะการเมืองเก่าคือ การเมืองแบบโลกีย์มาตรฐาน มันล้มเหลวและเท็จมาให้เห็นบัดเจนแล้ว

การเมืองใหม่เกิดได้ด้วยเงื่อนไข ๒ ประการ

๑. ต้องขอร้องให้ระงับหรือหยุดนักการเมืองเก่าก่อน

จะเก็บไม้เก็บมีอนักษารเมืองเก่าที่มีความคิดรวบยอด มีวิสัยทัศน์เก่าๆ พวนนี้นี่ หยุดชะก่อนเถอะ โดยเฉพาะตัวลำคัญๆ เชี้ยวฯ อยู่ขณะนี้นี่ เก็บก่อน ก็พอรู้ว่ากันว่าเชี้ยวฯ เชี้ยวฯ ยังไง วิธีการเมืองพวนนี้จะ คนเข้าใจว่าการเมืองคือพุทธิกรรมที่นักการเมืองทุกวันนี้ที่คนเชี้ยวฯ เชี้ยวฯ ขาเป็นขาทำกันอยู่นี่แหล่ะ คนเห็นคนรู้ชึ้มซับรับเอา ก็เลยเข้าใจ โดยปริยายว่า อ้อ...การเมืองเป็นอย่างนี้นั่น เป็นอย่างที่คุณทักษิณทำ เป็นอย่างที่คุณสมัครทำ เป็นอย่างที่คุณเนวินทำ เป็นอย่างที่คุณบรรหารทำ นี่การเมืองคืออย่างนี้ๆ นี่เอง

สรุปง่ายๆ ทำเพื่อผลประโยชน์ตัวเอง อย่างนี้ๆแหล่ะการเมือง มันผิดตั้งแต่ที่อาตามาบอกแล้วว่า **การเมืองไม่ใช่เพื่อตน แต่เพื่อสังคม เพื่อประเทศชาติเท่านั้น** แต่ที่เข้าทำกันมันไม่ใช่การเมืองเลย มัน เป็นการทำหากิน มันคืองานล่าลาภยศสรรเสริญสุข เห็นชัดๆ เมื่อ คนเข้าใจผิดอยู่อย่างนี้คนก็เลยเข้าใจว่าการเมืองเป็นแบบนี้ แล้วจะให้ คนกลุ่มนี้ทำการเมืองนี้ต่อไป มันก็เป็นอย่างเก่าวนอยู่อย่างเก่า ก็อื้หنا ก่าๆ ความคิดรวบยอดเก่าๆ วิสัยทัศน์เก่าๆ อย่างนี้จะหรือจะมาทำ

การเมืองใหม่ได้ต่อ

และอีกอันหนึ่ง ที่มันนับวันการเมืองยิ่งเลวร้ายขึ้นเรื่อยๆ ก็คือ นักการเมืองอาชีพที่มีน้ำใจเลสเข้ากันไม่ได้ลด เขาไม่ได้ปฏิบัติธรรม เขายังไม่ได้ตั้งใจหรือพยายามปฏิบัติลดกิเลส อาทิตย์จึงเชื่อว่า เขายังใช่องคุลิมาลผู้กลับใจแน่นอน ไม่เชื่อ ๑๐๐ % ไม่เชื่อ ๑,๐๐๐ % ไม่เชื่อ คนพากันที่หรอก ลองให้เข้าทำดูสิ เขาราจจะกลับใจเหมือนองคุลิมาล ก็ได้นะ อย่ามาพูดเลย อาทิตย์ไม่เชื่อ อาทิตย์ไม่เชื่อว่าองคุลิมาลมาเกิด ไม่เชื่อจริงๆ เพราะจะนั้น เลี้ยงล่ำหน่อยได้ไหม ? ในหน้าก็รายเหลือรับประทานกันทั้งนั้น ที่เป็นนักการเมืองที่ขึ้นทำเนียบอยู่ทุกวันนี้นี่ ประกาศทรัพย์สินเงินทองของมาเห็นมีแต่คนมีเงินเป็นลิบๆ ล้านขึ้นไป ๑๐๐ ล้าน ๑,๐๐๐ ล้าน ทั้งนั้นนะ ไม่บวกกว่า ๑๐,๐๐๐ ล้านก็บัญญแล้ว และนอกจากนั้น ก็แบ่งไปหมกไปซุกของไว้เรื่องของเขาล่ะ ขนาดบอกมาเกิดไม่เห็นมีคราวมีต่ำกว่า ๑๐ ล้านเลย มีทรัพย์สินกันของขนาดนี้นี่ พากก่อนเถอะนา ไม่กินมีใช้ยอดแล้ว ให้คนอื่นเขาทำงานบ้าง ขอซัก ๕ ปีก็ดีนะ *

เพราะสั่งจะเก็บนักการเมืองเก่าที่เข้ากรุไว้ซัก ๕ ปีได้อย่างไร ตุลาการช่วยหน่อยได้มั้ย (หัวเราะ) ตุลาการช่วยเก็บใส่กรุหน่อยได้มั้ย คืออาทิตย์คิดอย่างนี้ว่า ถ้าหากการเมืองเก่าเนี่ยถูกเก็บ มัดไม้มัดมือ ไม่ออกมากลางวดแล้ว อาทิตย์จะเชื่อว่านักการเมืองใหม่ หรือผู้ที่ยังไม่เคย

* วิธีกำจัดชุมชนชาว จำกนิทานเงิน โดย อ.สมเกียรติ พงษ์เพ็ญลุลย์ ขึ้นเวทีปราศรัยโดยกล่าวถึงความคืบหน้าเรื่องการเมืองใหม่ เมื่อ ๑ ต.ค. ๕๙ เวลา ๒๓.๓๐ น. ว่า

มีนิทานเรื่องหนึ่ง ในนั้นมีอยู่เต็พรองค์หนึ่งของจีน มีชื่อนางที่เป็นญาติกันยื่องเต็แล้วไปปล้อราษฎร์บังหลวง กดซี่ที่มีแหงประชาชน โดยชุมชนคนดังกล่าว รู้ปั่งเตี้ยคล้ายกับนักการเมืองไทยคนหนึ่ง และเมื่อเรื่องดังกล่าวล่วงรู้ถึงยื่องเต้ ทำให้ยื่องเต้รับใช้การสมานฉันห์ เพื่อแก้ปัญหาภัยชุมชนชั่ว ก็เลยสั่งย้ายไปบ้านดาว ไม่ต้องเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการเมือง

“แต่ชุมชนนั้นชักกลับไปครุ่นคิดว่าจะทำอย่างไร “ดาว” ถึงจะมีราชา จึงไปบอกกับประชาชนว่า ห้ามประชากันก่อไฟหุงอาหาร เพราควันจะไปบังดงดาว แต่ถ้าใครจะจุดไฟก็ให้เสียค่าเบี้ยเลี้ยง ก็สามารถหุงอาหารได้ และความชั่วของชุมชนคนดังกล่าวก็คือ การเมืองเก่า และถ้าเป็นการเมืองใหม่ เราก็จะใช้วิธีตัดสิทธ์ตลอดชีวิต เมื่อนักเป็นการตอบอย่างภาคร” อ.สมเกียรติ ระบุ

ทำการเมืองให้กับสังคมที่มีความรู้ความสามารถ และมีความตั้งใจอยู่เนี่ย อาทิตย์มาว่าังมีอีกเยอะ แต่เข้าไม่อยากไปต่อແຍ เข้าอกอ้อ...เอามือไป ซุกทิบ เอาไม้ลันไปรันเขี้ยวล่าๆ ออกไปทำการเมืองมันเน่าๆ เหม็นๆ อย่างเก่า เข้าไม่อยากทำ ตลอดชีวิตเขา ก็ไม่ทำ ตายกันไปเยอะแล้ว ที่ไม่มีโอกาสได้ทำ เพราะรู้แล้วว่าการเมืองมันก็เน่าอย่างนี้ การเมืองเก่า นี่ถ้าคุณยอมรับว่าเป็นการเมืองนำเน่า ก็ให้หยุด ตั้งใจสร้างการเมืองใหม่ เก็บนักการเมืองเก่าพากันนั่งก่อน อาทิตย์มาว่า นี่จะเป็นประเต็นหลักเลย

เมื่อเก็บพากันเก่าได้หมดแล้ว พากใหม่ๆ นี่จะพาภันบอก ว่า เอาๆ เอาๆ ตอนนี้พากเก่าถูกเก็บ เราก็จะได้ทำกันเต็มที่ คือคน ปรารถนาดีต่อประเทศอาทิตย์มาว่า มี และเป็นคนที่มีความรู้เป็นคน มี ความจริงใจ คนที่ซื้อสัตย์เราก็คัดเลือกดู คนเดือนซื้อสัตย์ ก็อย่าเลือก กันมา ก็จะได้คนกลุ่มนี้ใหม่มาทำดู อย่างน้อยพอมากลง มือปะปฏิบัติ ประพฤติ มาทำงานขึ้นมาจริง มันก็จะเห็นได้ จะเห็นได้ว่า เอือ.. อันนี้ดีขึ้นกว่าเก่า อย่างไร แค่ไหน สมรรถนะอาจจะไม่ดีกว่าเก่า ก็ได้ แต่คุณงามความดี มี มากกว่าเก่า คือดีกว่าเก่ง ดูซิ ผลจะเป็นอย่างไร ถูก ก็จะรู้ แม้สมรรถนะ ความสามารถในการบริหาร ในการเป็นนักเศรษฐศาสตร์ รัฐศาสตร์ ยัง ไม่เก่งเท่าไหร่นี่แหล่ แต่ทางด้านสังคมศาสตร์ มีความเป็นคนดี มี คุณธรรมจริงๆ ยิ่งกว่า แค่นี้ อาทิตย์มาว่า ประเทศจะลงบาร์อย จะ อุดมสมบูรณ์ขึ้น จะช่วยคนได้มากขึ้น การกระจายรายได้ การแบ่งส่วน แบ่งสัด จะทำงานรับใช้ประชาชนดีขึ้น จริงใจขึ้น มันจะเห็นผลงานเพรา แค่มีความสุจริตกว่านี้.. ก็ช่วยสังคมขึ้นมาเทียบเคียงกันเห็นๆ ได้

ยิ่ง.. นอกจากราชการมีความดีแล้ว ถ้ายิ่งมีฝีมือ มีความรู้ความสามารถ ทางรัฐศาสตร์ มีความรู้ทางเศรษฐศาสตร์-สังคมศาสตร์ ที่ดี พอกัน หรือเก่งยิ่งกว่าด้วย ก็ยิ่งจะเห็นสังคมสุขสังคมเจริญขึ้นชัดจริงยิ่งขึ้นๆ
 เพราะรั้นสรุปในตอนนี้ชัดๆ ก็คือว่า ถ้าเปลี่ยนแปลงไม่ได้ การเมืองใหม่ไม่เกิดแน่ เพาะการเมืองที่บริหารด้วยคนนักการเมือง

ชุดเดิม ถ้ายังมีนักการเมืองชุดเดิมยังดำเนินการอยู่ การเมืองใหม่เกิดไม่ได้ไปไม่รอด เพราะนักการเมืองชุดเดิมนั้น แห่นอนเขากลับไม่เปลี่ยนแปลงความรู้สึกเดิมๆ ความมีนิสัยเดิม ถ้าเข้าเปลี่ยนได้ เข้าเปลี่ยนนานมาแล้ว

เพราะฉะนั้นาตมากล้ายืนยันได้เลยว่าเขากลับไม่เปลี่ยนแปลง แนวความคิด ไม่เปลี่ยนมโนทัศน์ ไม่เปลี่ยนวิสัยทัศน์ อันนี้มันบังคับกัน ไม่ได้นะวิสัยทัศน์-มโนทัศน์หรือทัศนคติซึ่งเป็นเรื่องของจิตวิญญาณที่เป็นประชานสิ่งทั้งปวงนี้ มันบังคับกันไม่ได้หรอก มันเป็นจริงที่จิตวิญญาณของแต่ละบุคคล ความดีความชั่วมันอยู่ที่จิตวิญญาณ เขามือย่างไร มันก็เป็นอย่างนั้น อาทมาเคยใช้สำนวนว่า คนเรามันก็โง่เท่าที่เราตลาด หรือว่าเราตลาดเท่าที่เราโง่ คุณตลาดเท่าไหร่คุณโง่เท่าไหร่ก็เป็นของคุณเต็มๆเท่าที่ภูมิธรรมคุณมี และคนเรา呢แห่นอนไม่มีใครใช้ความโง่ ที่ใช้นะใช้ความฉลาดกันทั้งนั้น คนแห่นะไม่ใช้ความโง่กันหรอก ใช้ความฉลาดแต่มันใช้ได้เท่าที่เขาโง่ หรือเขาโง่เท่าที่ขาดตลาด เขาโกรึเท่านั้น ดังนั้น ถ้าเขามาเรียบเรื่องความไม่ได้ของตนแล้วอบรมฝึกฝนตนให้ดี มันก็จะไม่ได้

๒. ต้องเปลี่ยนแปลง มโนทัศน์(concept)จาก การเมืองเก่าๆแบบโลเกียร์ๆน้ำเน่า ไปเรียนรู้โลกุตรธรรม ของพระพุทธเจ้า

นัยที่สำคัญแห่ง “การเมือง” ๒ ประการ

ความหมายของคำว่า การเมือง เป็นคำกลางๆ ที่พากันเข้าใจ ยังไม่ตรง ยังเพี้ยนๆ ผิดๆ การเมืองเลยกลายเป็นเรื่อง Lewinsky เป็นเรื่องของการแก่งแย่งชิงดี อำนาจและผลประโยชน์ให้กับตัวเอง

อาทมาเห็นว่าการเมืองเป็นคำยิ่งใหญ่มาก เป็นงานใหญ่ของแต่ละสังคมประเทศทุกประเทศ อาทมาไม่ใช่นักวิจารณ์ศาสตร์แต่ก็ขอ

อนุญาตินิยาม คำว่า “การเมือง” นั้น คือ

งานเลี้ยงสละ งานการเมืองคืองาน “ให้” แก่คนอื่น ให้แก่ประชาชน ให้แก่บ้านแก่เมือง ตีกรอบไปถึงการเมืองระดับประเทศ ก็คือเพื่อประชาชนในประเทศ ให้ให้ครบ เฉลี่ยให้มากที่สุด นั่นคืองานที่เรียกว่า การเมือง ถ้าขยายเป็นการเมืองต่างประเทศ นอกประเทศ ก็เพื่อไปช่วยประชาชนคนต่างประเทศ คือ ให้เขา ไม่ใช่ไปเอาของเข้า ถ้า尼ยามอย่างนี้ชัดๆ งานการเมืองนี้จะเป็นคุณค่าประโยชน์แก่มนุษยชาติในโลก

อีกอันหนึ่งก็คือคำว่า การเมืองนั้น ไม่ใช่งานที่จำเพาะไว้เฉพาะนักการเมือง เนพะบุคคลกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง คนใดคนหนึ่ง แต่การเมือง คืองานของประชาชนทุกคน ที่ต้องทำงานการเมือง เพียงแต่ว่าคุณจะทำงานการเมืองเป็นงานหลัก งานประจำ ของชีวิตเรา ก็ชื่อว่า นักการเมือง หรือคุณทำการเมืองบ้าง ไม่ทำบ้าง ทำงานส่วนตัวมากบ้างน้อยบ้าง เช่น ประชาชนทั่วไป ทำงานการเมืองน้อยหน่อย ทำงานเพื่อส่วนตัวมากหน่อย แต่ทุกคนมีหน้าที่ทำงานการเมืองทุกคน แม้คนที่ไม่อยากทำงานการเมืองเลยคุณก็ต้องไปปักษา เช่น คุณต้องไปลงคะแนนเลือก เลือกบุคคลเข้าไปทำงานการเมือง ก็คือ ทำงานการเมืองชั่วคราวชั่วคราว

“ข้าขอรับผิดชอบแต่เพียงผู้เดียว” พิมพ์เขียวของผู้นำ

ทุกวันนี้งานการเมืองถูกนิยามแบบผิดๆว่า เป็นงานชนิดหนึ่ง ที่จำเพาะสำหรับ คนกลุ่มหนึ่ง แต่ที่จริงมันเป็นงานที่ทุกคนจะต้องทำ เป็นของทุกๆคนจะปฏิเสธไม่ได้ คำว่าการเมือง เป็นคำใหญ่ ครอบคลุม มนุษย์ทุกคน จะพ้นจากการเมืองไปไม่ได้ ทุกคนต้องทำงานการเมือง เพราะฉะนั้นในอดีต ผู้นำ การ สมบูรณ์นาฎาลิทธิราชย์ ถือว่าหัวหน้า

การเมืองใหญ่คือ กษัตริย์ มีอำนาจเบ็ดเสร็จเด็ดขาด และมีคณะที่ช่วย ทำการตามคำสั่งของกษัตริย์ซึ่งเป็นงานการเมืองโบราณ ตามแต่กษัตริย์ จะต้องการอย่างไร คณะที่ร่วมทำงานมีลิทธิ์น้อย มีแค่แสดงความเห็น ปรึกษาหารือบ้าง ก็อยู่ในคณะหนึ่ง คนกลุ่มนี้นั่ง ก็เลยเข้าใจอย่างนั้น และถือเอาแบบอย่างเด็ดขาดนั่นมา

งานการเมืองในอดีตจึงเป็น..งานสร้างอำนาจขึ้นไปเพื่อมีลิทธิ์ มีอำนาจอยู่เหนือประชาชน เป็นเด็ดจากการบุคคล เด็ดจากการหมู่คณะ เหมือนพระคocom มีวนิสต์ที่ประกอบด้วยกรรมการพรรดาเบ็ดเสร็จเด็ดขาด ในพระคร ประชาชนคนอื่นไม่มีลิทธิ์จะออกความเห็นอะไร นั่นก็เป็น การเมืองเด็ดจากการ เก่าแล้ว ที่นี่มาถึงวันนี้ การเมืองประชาธิปไตย มันไม่ได้มีความหมายอย่างนั้น แต่หมายถึงเป็นเรื่องของบุคคลทุกคน ที่ประทานอิทธิพลกับราษฎร ลิงคอล์นบอกว่า “โดยประชาชน เพื่อประชาชน ของประชาชน”

ทุกวันนี้ ระบบสมบูรณานาฏาลิธิราชย์จบไปแล้ว คอมมิวนิสต์ ก็ล้มไปแล้ว คำว่าการเมืองต้องเอาความหมายสากลว่า ทุกคนจะต้อง เข้ามามีส่วนร่วมด้วย จึงจะเป็นประชาธิปไตย เพราะฉะนั้นการเมือง ก็ต้องเปลี่ยนไปในบริบทของประชาธิปไตย การเมืองหรือประชาธิปไตย จึงแปลว่า ประชาชนทุกคนมีอำนาจ อำนาจที่แสดงความเห็นเรื่อง การบริหารที่จะต้องทำ “เพื่อประชาชน โดยประชาชน” เช่น เลือกตั้ง ตัวแทนเข้าไปทำแทน เพราะการเมืองในระบบประชาธิปไตยนั้น อธิปไตย หรืออำนาจเป็น “ของประชาชน” ทุกคน

เพราะฉันคำว่า การเมืองนั้นต้องเข้าใจให้ถูกต้องว่า “ทุกคน” ต้องทำงานการเมือง ไม่ใช่งานของกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเท่านั้น เมัวว่าจะ เลือกตั้งตัวแทนเข้าไปบริหารปกครองดูแลสุขทุกข์ของคนทั้งประเทศ ประชาชนก็ไม่ได้ถูก “ริบ” อำนาจที่จะแสดงออก ประท้วง ตรวจตรา

ตรวจสอบ แม้ที่สุดໄล่นักการเมืองออก ให้เลิก ไม่ให้เป็นตัวแทนต่อไปอีกแล้ว อำนาจนี้ของประชาชนทุกคนก็ยังมีอยู่ ทำได้อยู่ แม้ค่านเดียว ก็มีผลที่สุด อย่างสงบไม่มีอาวุธ ถ้าคุณมีเหตุผลมีความจริงจะแสดงถูก แสดงอำนาจจัดตั้งจนกระทั่งคนถูกไล่นั่นสำคัญแล้วลากอก ก็เป็นการเมืองประชาธิปไตยทุกประการ คุณเก่งด้วยซ้ำ

casualเสื้อบาชีวช่างเชิดช่างลงมี การเมืองเสีย เฟรารีชีว ๗๗๗๗ ช่างนักการเมือง !

พระชนนี ทหารจะบอกว่าฉันไม่เล่นการเมือง ฉันไม่ทำงานการเมือง หรือที่คุณอัญชลี ไฟรรัก พูดเมื่อเข้าห้องน้ำ กว่า พากพันธมิตรฯ ไม่มีการเมือง นี่เป็นความเข้าใจผิดลึกๆอยู่ ยังไม่สมบูรณ์ แม้ที่สุดนักบวชก็มีหน้าที่ทำการเมือง มีส่วนร่วมในการเมือง ในหน้าที่ของนักบวชก็มีส่วนหนึ่ง ทหารก็ทำงานในหน้าที่ของทหารก็ส่วนหนึ่ง แต่ก็ต้องทำงานการเมืองด้วย ทำงานการเมืองได้ทุกโอกาสที่ควรเมื่อถึงวาระที่ต้องทำ ต้องแสดงออกเป็นคณะแนเนี้ยงของประชาชน หรือแสดงอำนาจของความเป็นเจ้าของประเทศ พูดก็พูดเตอะพันธมิตรประชาชน เพื่อประชาธิปไตยทำงานอยู่นี้ขนาดนี้คุณไม่เรียกว่าการเมืองได้อย่างไร ในเมื่อเป็นระหัวว กัดตันให้รู้บาล หยุดปฏิบัติการ นี่เป็นทัศนคติ(attitude) ในความเป็นการเมือง ที่ยังไม่รับ ไม่ครอบคลุม ยังไม่สมบูรณ์ ว่า การเมืองคืออะไร

พระชนนี แม้แต่คนที่ไม่อยากทำงานการเมืองเลย คุณก็ต้องมีหน้าที่ประชาชน เช่น ไปลงคะแนนเลือกตั้ง เป็นต้น คุณต้องไปปฏิบัติหน้าที่นี้เพื่อเลือกตัวแทนของคุณไปบริหารประเทศ แม้คุณไม่อยากทำ แต่คุณก็ต้องทำ เพราะเป็นงานการเมือง เป็นหน้าที่ของประชาชน

ทุกคน นี่คือคำตอบว่า ทุกคนเลี่ยงคำว่าการเมืองไม่ได้

ที่นี่อยากจะขยายความเข้าใจ ว่ามโนทัศน์และวิสัยทัศน์ของคำว่าการเมือง โดยทั่วไปจะเข้าใจว่าการเมืองคือการรับเลือกตั้งเข้าไปทำงานการเมือง แล้วการเมืองก็อยู่ในระบบสาขาเท่านั้น นอกสาขาทำไม่ได้ นี่ผิด แล้ว นอกสาขาทำการเมืองไม่ได้ ประชาชนนอกสาขาทำงานการเมืองไม่ได้ นี่คือความเข้าใจผิดของคน เท่ากับว่าเมื่อได้รับเลือกตั้งเข้ามาลงคะแนน ก็ได้อำนาจเป็นสิทธิ์เด็ดขาด ประชาชนถูกวิบัติที่ไปหมดแล้ว ทำอะไรไม่ได้ คิดอย่างไรไม่ได้ นี่เป็นความคิดที่ผิดແเนื่องอน แต่คนเข้าใจอย่างนั้นจะ

การเมืองเป็นเรื่องของ “สภารີปໂດຍ” เก่าบ้างหรือ ?

แม้แต่นักการเมืองก็เคยพูดว่าหัวการเมืองจะต้องอยู่ในระบบสาขาเท่านั้น ภาคประชาชนทำไม่ได้ พันธมิตรฯคือพวกแก่งข้างถนนนี่เป็นความเข้าใจผิดที่เป็นความฝังใจ เป็นความเห็นร่วบยอด เป็นทัศนคติที่ยึดถือผิดๆ เป็นอุปahan เป็นวิสัยทัศน์ที่ผิด จนเป็นความเข้าใจว่า การเมืองคือ ตามความหมายผิดๆอย่างนี้ ในประชาชนทว่าไปจะมีทัศนคติว่า การเมืองคืออย่างนี้กันเยอะ เพราะสั่นเข้าใจว่าการเลือกตั้งเป็นหัวใจสำคัญ เพราะผู้ได้รับเลือกตั้งเข้าไปแล้วได้อำนาจเบ็ดเสร็จ พวานี้ก็รวมหัวกันจะทำยังไงก็ได้ ที่เขاجะ “รับอำนาจ” จากประชาชนไปอยู่ที่ คณะกรรมการ. ครม. คณะกรรมการรัฐบาล คณะกรรมการผู้แทนฯ นี่คือความเข้าใจ ความเห็นร่วบยอด(concept)วิสัยทัศน์(vision)ของคน ที่ผิดประการหนึ่ง

ประการที่สอง การเมืองคืองานหน้าที่ของผู้ที่ได้เข้าไปรับผิดชอบ ในหน้าที่ดูแลประชาชน อย่างจริงจัง สำคัญ เท่านั้นคืองานการเมือง เพราะฉะนั้นคนนอกจากนี้ไม่มีหน้าที่ หน้าที่ทหารก็ทำหน้าที่ทหารอย่างไป

ทำงานการเมือง ปล่อยให้นักการเมืองทำของเข้าไป ปัจจุบันการเมืองต้องแก่ด้วยการเมือง ให้นักการเมืองเข้าทำกัน คนอื่นไม่เกี่ยว ก็ตัดออกไป หมดเลย ทหารไปแสดงออกหรือไปทำงานที่เป็นการเมืองไม่ได้เลย

เพราะฉะนั้นประชาชนเมื่อเข้าใจว่าการเมือง คืองานของคนหนึ่งเท่านั้น ทุกคนก็พยายามมือให้นักการเมืองบุญรำประเด็จ ไปตามที่เขาคิดเข้าทำ ยิ่งประชาชนวางแผนมีไม่ตรวจสอบไม่สอดส่องไม่ประท้วง ทั้งๆ ที่รัฐธรรมนูญกำหนดให้ประท้วงได้ แต่ก็ไม่กระทำ เพราะลึกๆ ในมโนทัศน์(concept) ในวิถีทัศน์นั้น มันสรุปเลียแล้ว ผลกระทบจะเลี้ยวว่า การเมืองไม่ใช่เรื่องของกฎ ก็ลงคะแนนให้แล้ว พวกรักการเมืองก็ทำไปลิ

เพราะฉะนั้นท่าทีก็พูด โครงการก็พูด ว่า อย่าไปยุ่งเกี่ยวกับการเมือง นักธุรกิจ พ่อค้า แม่ขาย ชาวไร่ชาวนา อย่าไปยุ่งกับการเมือง งานการเมืองเหมาให้นักการเมืองไปแล้ว นี่เกิดมาจากการฐานของความเข้าใจผิดในเบื้องต้นว่า การเมืองคืองานของกลุ่มเฉพาะบุคคล มันเพียงไป ผิดไปแล้ว ไม่ได้เห็นว่าทุกคนต้องมีอำนาจช่วยกันปกครอง ดูแลประชาชนไปโดยของประชาชนทุกคน

เมื่อเข้าใจผิดอย่างนี้แล้วการประพฤติปฏิบัติก็พลอยผิดไปหมด ท่าทีก็คิดว่า ปัจจุบันการเมืองก็แก้ไขด้วยการเมือง ไม่ต้องไปยุ่ง โครงการที่ก็ทำหน้าที่เฉพาะของตนเองไป

แต่บอกแล้วว่าการเมืองคือหน้าที่ของประชาชนทุกคน แยกไม่ออก ทุกคนมีหน้าที่ทำการเมืองแม่ไม่เต็มใจ ไม่อยากจะทำคุณก็ต้องทำการเมืองอยู่นั้นเอง อย่างที่ต้องไปลงคะแนนเลือกตั้งตัวแทนเข้า สภาฯ เป็นต้น ประชาชนมีสิทธิในการเมืองตลอด ไม่ถูกกริบ ไม่มีหมด

งานการเมืองต่างจากงานอาชีพหากินส่วนตัว หรืออาชีพงานเฉพาะกิจของตน ส่วนงานการเมืองคืองานของทุกคน แม้คุณจะทำงาน หากินส่วนตัว คุณก็ต้องทำการเมืองด้วย จะมีคนที่ไม่ต้องทำก็

เชพะตามกฎหมายกำหนดเท่านั้น นี่เรียกว่าการเมืองประชาธิปไตย แต่เพรารความเห็นรวมยอด วิสัยทัคโน่นตากผลึกแล้วแบบผิดๆว่า “ไม่ยุ่งไม่เอาการเมือง แบ่งการเมืองออกไปจากชีวิต ที่สุดเมืองไทยจึงต้องออกกฎหมายบังคับให้ไปทำการเมือง “ไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้งไป หากไม่เป็นมีโภษตัดสิทธิ์อย่างนั้นอย่างนี้ นี่ก็ เพราะเข้าใจการเมืองผิดพลาด การเมือง จึงเลี้ยงหายไปหมด จนต้องมีกฎหมายบังคับให้ประชาชนทำงานการเมือง ต้องบังคับให้ไปลงคะแนนเสียง เพรารความคิดรวบยอดที่ตากผลึกผิดๆ ของประชาชนคนไทย การเมืองไทยจึงเน่าเฟื่องไม่เป็นที่หน เพรารไม่เข้าใจ ว่างานการเมืองเป็นงานของทุกๆคน โครงการก็ไม่ควรปล่อยปละละเลย

นัยลึกซึ้งของ “โดยประชาชน เพื่อประชาชน ของประชาชน”

และเป้าหมายของนักการเมืองจริงๆ คือ งานนั้นเพื่อมวล ประชาชน เพื่อประโยชน์สุขของประชาชน สุขทางเศรษฐกิจ สุขทางวัฒนธรรม สุขทางสังคมกิจ ก็เป็นความสุขทุกกิจที่จะให้เกิดกันล้วนทั่ว นั้นคือ จุดเป้าหมายเนื้อแท้ของการเมือง และยิ่งคำว่าประชาธิปไตย คือ โดย ประชาชน เพื่อประชาชน ของประชาชน ชัดครอบคลุม เพราะมีงาน การเมืองจึงสรุปได้อย่างยอดเยี่ยมว่า โดยประชาชนนั้น ก็คือ ประชาชน ต้องเป็นผู้ที่ทำงานการเมืองทุกคน เพื่อประชาชน ก็คือ เป็นงานเพื่อผู้อื่น เพื่อชาวประชาชนให้มากที่สุด ตัดความเห็นล้วนตัว ความเป็นล้วนตัว ความเพื่อตัวเอง ตัดไปได้เลย งานการเมืองไม่ใช่งานทำเพื่อตัวเอง เพื่อ ครอบครัวตัวเอง เพื่อหมู่ตัวเอง เพื่อพวงตัวเอง เพื่อคณะตัวเอง เพื่อ พรรครัฐตัวเอง แต่ต้องทำเพื่อประชาชนทุกคนให้ได้มากที่สุด

ของประชาชน ก็คือ การเมืองนั้นเป็นของคนทุกคนที่เป็น ประชาชน ก็ชัดๆ จึงปฏิเสธว่า เราไม่ทำการเมืองไม่ได้ ต้องทำให้ได้ทุกคน

ไม่มากก็น้อย เพราะมันเป็นงานบุญ เป็นงานเลี้ยงสละ เป็นงานที่มีคุณค่า เป็นงานของเรางานของเราเป็นประชาน จะเลี้ยงหนี้ไปไหน ? ที่เลี้ยงหนี้ งานการเมืองกัน ก็ เพราะเข้าใจ “การเมือง” ผิดไปนั่นเอง

**ความเข้าใจผิดในความเป็น “การเมือง” ของประชาชนคนไทย
พอสรุปกันเป็นข้อๆ ก็คือ**

๑. เข้าใจว่า การเมืองเป็นงานอาชีพชนิดหนึ่ง ของคนกลุ่มหนึ่ง ที่มีนิติบัญญัติกำหนดไว้ อย่างนี้เป็นต้น ที่เป็นความเห็นผิดๆ

๒. การเมือง คือ เลือกเหลือยมชนิดหนึ่ง เพื่อสร้างอำนาจให้แก่ตนเอง ไม่ใช่ความสะอาดบริสุทธิ์ชื่อตรง แต่เป็นพฤติกรรมซ่อนแฝงเลือกกระหึ่งคำว่า “การเมือง” กล้ายเป็นคำสแลง ที่หมายถึง การมีเงื่อนงำซ่อนแฝงอย่างมิชอบ

๓. การเมือง คือ เกมชนิดหนึ่ง ที่แข่งแย่งชิงอำนาจกัน

๔. การเมือง คือ การเลือกตั้ง เท่านั้น ผู้ชนะการเลือกตั้งก็เป็นอันประมูลไปได้แล้ว จึงมีสิทธิ์เต็มในการจะใช้อำนาจอธิปไตยเหนือกว่าใคร หรือ “รับ” อำนาจอธิปไตยไปจากประชาชนได้เบ็ดเสร็จ

๕. การเมือง คือ อำนาจพิเศษชนิดหนึ่ง ที่เป็นสิทธิพิเศษ สำคัญ เมื่อผู้ใดได้ ผู้ใดมี ก็สามารถใช้สิทธิพิเศษนี้ได้ไปทั่วประเทศ

๖. การเมือง คือ งานที่ແงะไปด้วยความไม่ดีไม่งามชนิดหนึ่ง ที่คนผู้มีเกียรติในอาชีพอื่นๆ ไม่อยากให้ร้าวซึ่งองการเมืองทابฉาบถึงตัว

๗. โดยเฉพาะ การเมืองที่นักการเมืองประพฤติอยู่จริง ทั้งหลาย ล้วนเป็นการประพฤติกันอยู่แค่เพื่อโลกธรรมกันอยู่เท่านั้น คือ ประพฤติเพื่อล่าประโยชน์ ที่เป็นลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภิสุข ให้แก่ตน ให้แก่ครอบครัว ให้แก่พรรคพวกของตน ยิ่งกว่าสร้างผลประโยชน์ให้เกิดแก่ปวงประชาน เท่าที่ควร กันทั้งนั้น

แท้จริงแล้ว การเมือง คือ งานอาสา เสียสละ ไม่ใช่งานอาชีพทำมาหากิน แต่เป็นการงานของทุกๆ คน ทุกอาชีพ โดยประขาชน

เพื่อประชาชน ของประชาชน เพราะฉะนั้น ทุกคนจึงไม่อาจหลีกเลี่ยง งานการเมืองได้ ทุกคนมีหน้าที่ต้องทำงานการเมือง มากบ้างน้อยบ้าง

การเมืองไม่ใช่งานอาชีพเฉพาะที่ตนทำมาหากิน แต่ทุกคน ทุกอาชีพต้องทำงานการเมืองกันทุกคน แม่ผู้มีอาชีพหาร เอเชียพเพทียร์ อาชีพข้าราชการ อาชีพฟรีลанс์ อาชีพธุรกิจส่วนตัว อาชีพกรรมกร ชาวไร่ชาวนา ทุกอาชีพก็ต้องทำงานการเมือง ต้องเอาใจใส่ว่ามีกระบวนการอย่างไร ทุกอาชีพก็ต้องทำงานการเมืองคือ งานแล้ว งานไม่ได้มีงาม ทุกคนมีสิทธิ์ทำงาน การเมืองได้ทุกโอกาส ได้ทุกวินาที ถ้าเข้าใจอย่างถูกต้องว่า การเมืองคือ งานอะไร คืองานที่ เป็นผลประโยชน์อันดีงามเพื่อปวงประชาชน นั่นเอง ถ้าคนทำงานการเมืองมักน้อยล้นโดด จะทำให้คนอื่นจริง ประชาชนจะเลี้ยงไว้ หรือรักษาให้สวัสดิการไว้ คนสรุยสรุ่ร่ายโครงสร้างไม่อยากจะเลี้ยงไว้ งานการเมืองไม่ใช่งานทำมาหากินเลี้ยงชีพ

ความเสียหาย Lewy อันเนื่องมาจาก การเมือง เพราะคนมี ความเห็นผิดๆว่า “การเมือง เป็น“งานเลว”

แต่ความจริงที่สุด ถูกต้องที่สุดนั้น “การเมือง” คือ “งานดี”

ที่ความเห็นลึกๆของคนเป็นเบ็นนั้น ก็ เพราะไปปี้ดิเอว ความเลวที่คนเลวทำแล้วกันอยู่ใน “การเมือง” นานิยามลงไปในคำว่า “การเมือง” คนก็เลยหลงผิดว่า “การเมือง เป็น งานเลว”

คนจึงหลงผิด ปฏิเสธการเมือง ปัดการเมืองเป็นพลัง ไม่สนใจการเมือง ไม่เอาใจใส่การเมือง

แต่ความจริงนั้น ไม่ใช่เลย “การเมือง เป็น“งานดี” เพียง สถานเดียวเท่านั้น “งานที่ไม่ดี”นั้น ไม่ใช่งานการเมือง

“งานการเมือง” ต้องเป็นงาน...“เพื่อประโยชน์แก่ปวง ประชาชน” ที่พระพุทธเจ้าตราไว้ว่า พหุชนพิทักษะ

“เพื่อความสุขแก่ปวง ประชาชน” ที่พระพุทธเจ้าตราไว้ว่า พหุชนสุขายะ

“เพื่ออนุเคราะห์ป่วยเหลือเกื้อกูลโลก” ที่พระพุทธเจ้าตรากล่าวว่า โลกันตภัย

โดยประธาน เพื่อประธาน ของประธาน (Lincoln) โดยประชาชน คือ ประธานทุกคนต้องเป็นผู้กระทำ นั่นเอง เพื่อประชาชน คือ เพื่อประโยชน์แก่ปวงประธาน เพื่อความสุขแก่ปวงประธาน ไม่ใช่เพื่อตัวเอง ไม่ใช่เพื่อครอบครัวตัวเอง ไม่ใช่เพื่อพรรคของตนเอง แต่เพื่อปวงประชาชนนะ ! จำไว้ให้ชัดๆ

ของประชาชน คือ ประธานทุกคนมีส่วนมีสิทธิ์ร่วมในการนำ นั้นๆ คือธิปไตย อำนาจในการประท้วงความไม่ชอบธรรม อำนาจในการรักษาความดีงาม-ความถูกต้อง เป็นต้น

“การเมืองเก่า” คือ งานที่คนเลวทำแล้วก็มาแล้วนั้น จึงยังไม่ไป “การเมือง” แต่เป็น “งานเลว” ที่ต้องเอาออกจาก “การเมือง” ให้ได้ ถึงจะเป็น “การเมืองใหม่”

ออกแบบกรอบโลเกียะไม่ได้ ไปไม่ถึงการเมืองใหม่ !

พระฉะนั้น ประเด็นที่สำคัญตอนนี้คือ ต้องมีการเปลี่ยนแปลง เปลี่ยนแปลงให้ได้จริงๆ ถ้าไม่เปลี่ยนแปลง หรือเปลี่ยนแปลงไม่ได้ เจิง ! ไม่เป็นการเมืองใหม่ อาทماขอตีค่าให้เลยนะว่า การเมืองเก่านี่เป็น การเมืองโลเกีย์น้ำเน่า ขออีนยันเลยว่า แม้ ๗๕ ปี เข้ามานี่ ยังไม่ได้ออก ออกแบบโลเกียะ ไปเป็นโลเกียะ คือยังทำกันอยู่เป็นงานอาชีพเพื่อ เลี้ยงชีพ แต่ละภาคสรรษิริญสุขกันไปเท่านั้น เชาพร้อมห้องนอนกัน ล้านบ้าน แห่งหนึ่งในกัน แต่ปอร์เช่นต์ที่ทำงานเพื่อประชาชนเพื่อสังคม อาทมา ว่าสอบไม่ผ่าน ให้คะแนนไม่ถึง ๔๐ ปอร์เช่นต์หัก ก เพราะฉะนั้น ปอร์เช่นต์ที่ทำเพื่อบ้านเพื่อเมืองเพื่อสังคมประเทคโนโลยี จริงๆ เนี่ย น้อย

ต่างทำเป็นอาชีพ เพื่อลากยศสรรเสริญโลเกียสุข เพื่อจะได้เป็นเจ้าคนนายคน เพื่อจะได้มียศถาบรรดาศักดิ์ จะได้รับการสรรเสริญ ได้เป็นวีรบุรุษ เป็นรัฐบุรุษอย่างผ่านๆ

ชัดๆ ก็คือ ยังไม่มีความรู้โลกุตรธรรมของพระพุทธเจ้า

อาทมาเห็นว่างานการเมืองของพระพุทธเจ้า เป็นงานเพื่อช่วยเหลือมนุษยชาติ ถ้าจะได้ลาก, ยศ, สรรเสริญ, โลเกียสุขมาให้แก่ตนเองบ้าง ก็เป็นเรื่องผลพลอยที่เกิดขึ้นตามสัจธรรมตามธรรมชาติ เท่านั้น ถ้าใครเป็นอาริยบุคคลแท้ๆ ก็จะไม่เห็นแก่สิ่งเหล่านี้ไปตามลำดับ แห่งภูมิธรรม เราอาจจะได้ลากยศสรรเสริญสุขมาโดยธรรม ก็เป็นการตอบแทนความเลี้ยงล่ำของเราที่ได้ทำไปแล้วซึ่งเป็นความกตัญญูของเข้า เช้าก็มาอุดหนุนจุนเจือช่วยเหลือเราบ้าง ผู้ที่มีภูมิธรรมสูงแล้วจะอยู่เหนือลาก, ยศ, สรรเสริญ, โลเกียสุข ไม่ต้องการร่วรรวย สงบ กอบโกย เพราะเป็นผู้มีปัญญาแล้ว ว่าชีวิตไม่ต้องอาศัยการสะสมวัตถุสมบัติมากมายก็อยู่รอด มั่นใจในความสามารถ ในความชยัน ในความจริงของตนเองที่ตนเองรับใช้ประชาชน ทำงานให้ประชาชนจริงๆ และมั่นใจแท้ๆ เลยว่า เมื่อเรารับใช้ประชาชน ประชาชนเขาจะเลี้ยงไว้ ไม่ต้องสะสมก็ไม่กลัวตาย

นี่คือ ความเป็นจริงของอาริยบุคคลที่พึงเป็นพึงมี

พระฉะนั้นจึงไม่เป็นท้าวสลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลเกียสุข ออย่างแท้จริง ถ้าทำงานหมายເຫາลาก, ยศ, สรรเสริญ, โลเกียสุขมาให้แก่ตนเอง ไม่มีความพอ ได้มากเท่าไหร่ก็เอา กอบโกยๆ ไม่รู้จักจบจักลิ้น นั่น..ไม่เหมาะสมที่จะไปเป็นผู้รับใช้สังคม โดยเฉพาะที่เรียกตนเองว่า **เป็นนักการเมือง** เพราะงานการเมืองจึงมีใช้งานเช่นนั้น นี่คือความรู้ที่อาทมาเสนอไป คราวจะว่าเป็นเรื่องเพ้อเจ้อเหลวไหลก็ตาม อาทมาไม่มีปัญหาหรอก แต่ออาทมามีลิทธิ์ที่จะเสนอ อาทมาว่า สิ่งที่เสนอเป็นความประณานดีต่อสังคม และอาทามั่นใจด้วยว่า **คนไทยจะเป็นนักการเมืองชนิดโลกุตรจะได้ จะไปรับใช้สังคมอย่างโลกุตรจะได้** อาทมา

จะพยายามทำความเข้าใจสิ่งนี้กับสังคม แล้วก็พากันในสังคมเมืองไทย นี่แหลบปฏิบัติตนให้เป็นคนอารียะชนิดนี้ โลกุตรบุคคลชนิดนี้ มันเป็นคุณสมบัติอันวิเศษของพระพุทธเจ้า ไม่ใช่ของอาตามา ท่านได้ประกาศไว้ในคำสอนพุทธเราโดยตรง ไม่ใช่เป็นเรื่องประหลาด เป็นเรื่องตรงๆ และสามารถเป็นคนเช่นนี้ได้จริง ขอให้ศึกษา กันดีๆ ให้ล้มมาทิฐิ เกอะ อาทماจะพยายามพิสูจน์ พากเพียรทำลิ้นี้

เพราะฉะนั้นจะผลักดันการเมืองใหม่ ให้เป็นประชาธิปไตยดีๆ แท้ๆ ไม่ได้ถ่ายทอดผิดว่าการเมืองเป็นอาชีพที่สร้างลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลเกียสุขให้แก่ตนเองอยู่ มันเป็นการเมืองใหม่ไม่ได้หรอก นักการเมืองต้องมีคุณธรรมมักน้อยล้นโดดไปมากก็น้อย ยิ่งเป็นสอดเลยยิ่งดี ถึงแต่งงานมีครอบครัวก็จะต้องล้นโดดพอสมควร เหมือนอย่างไม่กี่วันที่คุณเหตุภัย ใจดี พูดอยู่บ่นเวที ถ้าคุณเหตุภัยทำจริงอย่างนั้น ใช้ได้ ที่บอกว่า “ผู้มาทำงานการเมืองนี้ ผู้ท้าให้ไม่เกี่ยวกับลูกเมียหรือ ผู้ก็ทำงานของผู้ไป ลูกเมียก็หากินกันไป ผู้ก็มาทำงานของผู้ ผู้ไม่ได้เลี้ยงเข้าหากัน ผู้จะมาทำงานให้กับประเทศไทย เข้าเลี้ยงผู้ด้วยซ้ำ”

นักการเมืองมันต้องอย่างนี้ พังแล้วมันอาจจะดูเหมือนไม่ดี ไม่เลี้ยงครอบครัว แต่แท้ๆ ตามสัจธรรมนั้น “ดีແນ່ງ” เพราะทำงานเลี้ยงสัล เป็นประโยชน์ต่อสังคมต่อประเทศชาติ จะเอาได้ยังไง ถ้าครอบครัวเข้าใจได้ ไม่มีปัญหาเลย วิเศษด้วยซ้ำ เป็นครอบครัวที่แสนประเสริฐเลย ในประเดิมที่ไม่ทำงานการเมืองเป็นงานอาชีพไว้หากินเลี้ยงชีวิตเลี้ยงครอบครัว อันนี้เป็นประเดิมหลักชนิดหนึ่งในคุณสมบัติของนักการเมือง พระการเมืองคืองานอาสา งานเพื่อประชาชน คุณต้องมาอาสาต้องมาทำงานเลี้ยงสัล ไม่ใช่เขาเป็นอาชีพเลี้ยงตน นักการเมืองฝากชีวิตไว้กับงานการเมืองได้

การเมืองใหม่จึงต้องมีหลักเกณฑ์ให้รัฐตั้งสวัสดิการเพื่อดูแลนักการเมือง จะให้เขากินเข้าอยู่ ให้เข้าพอยังชีพได้เท่าที่เร่ โดยไม่ต้องมาก

ถ้าให้มาก บำรุงเยอะๆ ยังไม่ใช่นักการเมืองจริง นักการเมืองจะต้องเป็นคนมักน้อยสันโดษ นี่ก็เป็นอีกข้อหนึ่งที่สำคัญยิ่ง ต้องเป็นคนพอเพียง ต้องเป็นคนมักน้อย ไม่โลภโมโหสันอย่างปุถุชน ต้องเลี้ยงสละ

ความพิเศษและวิเศษของสมาร์ทโฟน อยู่ในที่ส่งบกส่งบกต่อ อยู่ในที่วุ่นวายบกส่งบกต่อ อย่างเกี่ยงแก่....ยั่งยืน...ไม่เปลี่ยนแปลง

คนมีจิตใจอย่างนี้ได้ คนแบบนี้มีจริง ถ้ายิ่งปฏิรูปแบบ ของพระพุทธเจ้า โดยเฉพาะพุทธศาสนาที่สัมมาทิฐิจะสร้างคนแบบนี้ได้ ศาสนาพุทธไม่ใช่ศาสนาที่หลงป่าเข้าถ้า ไม่เอาต่านกับสังคม ศาสนาพุทธ รู้จักสังคมรู้จักโลกดี มีโลกวิถุ จะเป็นคนมักน้อย ก็ไม่ใช่มักน้อยแบบ หนีสังคมด้วย มักน้อยที่อยู่กับสังคมอยู่เห็นอสังคม เป็นโลกตระ คือ อยู่เห็นอภิภัยศรรธรรมริณโนโลกียสุขได้ โดยไม่ต้องไปอยู่ป่าเข้าถ้า “อิ้ป่า เขานั่นแม้นไม่มีอะไรมากระทุ้นกระแทกกระเทือนเรา อยู่ป่าเราแต่เนื้อสามิติ กดซึมไม่ไว้กิเลสมันก็นอนเนื่องอยู่อย่างนั้น มันก็ไม่ฟุ้งขึ้นนะ แต่พุทธนี่ เห็นอชั้นกว่าไปอยู่ป่าเข้า สามารถอยู่ท่ามกลางผัสดังได้ จะถูกกล่าว-ยก-สรรเสริญ-การแสดงสุข-อัตตหัตถสุขกระทุ้นกระแทก กิเลสก็ไม่เกิด จิต ตั้งมั่นแข็งแรง นี่คือมีสัมมาสามิติ ไม่เปลี่ยนพล้ำ ไม่หวั่นไหว ผู้ญาติสัสนะ โลกธรรมเมหิ จิตตั้งยัลละ นะ กัมປະຕิ สัมผัสดต่อโลกธรรมต่างๆนี่ จิตไม่หวั่นไหว ไม่แปรปรวน ได้อย่างไม่มีการหมุนเวียนกลับที่เดียว

ซึ่งเป็น“จิตที่ตั้งมั่น”หรือเป็นลัมมาสามิติตามที่พระพุทธเจ้า ทรงยืนยันว่า “ตั้งมั่น”ได้ถึงขนาดมีคุณสมบัติที่เรียกว่า นิจจัง(เที่ยง) ชุวัง (ยั่งยืน) สัสสัตตัง(เป็นอย่างนั้นตลอดไป) อวิบритนามธัมมัง(ไม่เปลี่ยนแปลงเป็น อื่น) อสังหาริรัง(ไม่มีอะไรหักล้างได้) อสังกุปปัง(ไม่กลับคำเริบ) จิตที่มีผลธรรม แบบพุทธนี้เป็นคุณสมบัติที่แท้ จะต้องเป็นได้อย่างนี้ตามพระพุทธเจ้า

ท่านสอนคนแล้วก็ให้คนเล่าเรียนฝึกฝนเกิดมารยาผล ต้องบรรลุธรรมแบบนี้ ผู้บรรลุไม่ใช่จะมีแต่ภิกษุท่านนั้นนะ ชาวโลกนี่เหละที่ต้องมีมารยาผล เป็นอาริยะสัдаฯ-สกิทาฯ-อนาคตากันได้ เช่นว่าในจริง ถ้าคึกข่า คำสนับพุทธสัมมาทิฐิกัน ชาวโลกที่เป็นอาริยะต้องมากกว่าภิกษุ

หากมีความรู้โลกุตรสจจะพระพุทธเจ้าได้มากเท่าไร แล้วก็ เป็นคนที่มีธรรมะเป็นอาริยบุคคล ปลดความเป็นทาสลายศรัณย์ เริญโลกียสุขได้อย่างจริงจังมากได้เท่าไร นั้นเหล่ายังเป็นผู้ที่จะทำงานบริสุทธิ์ เป็นผู้ที่จะทำงานเพื่อประชาชนได้จริงยิ่งๆ ขึ้น เป็นคนมั่นคงอยลั่นโดด เป็นคนไม่ติดไม่ยึด ไม่ได้ทำเพื่อลาภเพื่อยศ อย่างท่านปรีดิ พนมยงค์ เป็นต้น ทำงานเพื่อสังคมประเทคโนโลยี แต่คนเข้าใจไม่ได้ จึงทำงานไม่รวดเร็ว เพราะคนไม่รู้ คนจึงไม่เอา ไม่เอาท่าน ก็นำเห็นใจท่าน เลยเป็นผลให้ท่าน ต้องออกไปตាមนอกประเทศ พอกความรู้ทางรัฐศาสตร์ดีขึ้น ความรู้ทาง ธรรมะดีขึ้นๆ จนมาเห็นคุณค่าของท่าน แต่เห็นก็เมื่อท่านตายไปแล้ว เลยหมดท่า หมดทางที่ท่านจะมาช่วยทำอะไรให้ได้แล้ว อย่างนี้เป็นต้น

คนที่ทำงานเพื่อสังคมประเทคโนโลยีอย่างนี้ ก็มิใช่น้อย ถ้าเข้าใจพุทธธรรมอย่างสัมมาทิฐิก็ยิ่งจะมีได้มากขึ้นๆ แน่นอน จึงต้อง เรียนคำสอนพุทธที่เป็นโลกุตรให้สัมมาทิฐิ และพัฒนาบุคคลให้เป็นไป ในทิศทางนี้ เพราะมิใช่นักการเมืองก็จะอยู่ในวงวนของโลกีย์อย่างเก่า เพราะคนไม่ได้เปลี่ยน สุดท้ายก็ต้องออกมายังป่าลึกไปเรื่อยๆ ตั้งแต่ ๑๕ ตุลาฯ'๑๖, ๖ ตุลาฯ'๑๗ แม้ผ่านมาถึงพุทธกาลพมพ์๓๔ จนกระทั่ง ๗ ตุลาฯ วิปโยค'๕๑ นับวันทรงรากถัยกาจเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ และมีอ เวลาเปลี่ยน ผู้คนมากมายก็เปลี่ยนตามไปด้วย จากที่เคยกอดครัวร่วม กันขับไล่เผด็จการติดต่อกันมา แต่พอมาพ.ศ. ๒๕๕๑ คนที่เคยร่วมกัน ต่อสู้กลับต้องมาสู้กันเอง ยังคงเหลือเพียงแค่มาเป็นกลุ่มแกนต่อสู้ไม่กี่ คนที่มาร่วมเป็นพันธมิตรยืนหยัดเดียงข้างประชาชน นอกนั้นต่างหากัน ไปรับใช้เผด็จการทุนสามารถยื้อย่างออกหน้าออกตา

ອຍ່າປລ່ອຍໄກ້ເຊື້ອຂ້ວລອຍນວລ ມັນຈະກວນມາກໍາຮ້າຍດ້ວຍເຮົາແລະບ້ານເມືອງ ໄກ້ທັກກວ່າກ່າວ

ເນື່ອງຈາກເຊື້ອຂ້ວມີເວັນຕາຍ ກາຣເບລີ່ຢັນແປ່ລົງໃດໆ ທີ່ມີສາມາດ
ເປີ່ຢັນແປ່ລົງໄໝເຄີ່ງຈິຕິວິຄຸນຄູານ ຈະດຶງຂັ້ນລໍາງເຊື້ອຂ້ວທີ່ເປັນກີເລສ
ອນຸລັຍອາສະໄໝຈິຕິວິຄຸນຄູານໄດ້ແລ້ວ ກາຣເມືອງກີຈະຍັງຄວນເວີຍນອຍຸກັບ
ກາຣຂັບໄລ໌ເຫຼືອບຸແງເກົ່າໄປ ເຫຼືອບຸແງໃໝ່ກີເຂົ້າມາແທນທີ່ ໃນປີ່ແກ້ວ
ທັກຊີໂນອອກໄປ ໄດ້ຄົນນະໄໝເຂົ້າມາພາກັນກິຈຈານອ່ວມ ເລຍໄມ້ໄດ້ທໍາກໍາໄລ້ໃຫ້
ກັບບ້ານເມືອງ ຕ່າງຄົດຄຳນິ່ງຄື່ງແຕ່ຜລປຣໂຍໜ໌ຂອງຕ້າວເອງ ສ່ວນຜລປຣໂຍໜ໌
ສ່ວນຮ່ວມ ຜລປຣໂຍໜ໌ຈາຕີ-ສາສນ໌-ກັຊຕຣີຢັກລັບພາກັນເຂົ້າເກີຍຮ່ວງ
ອຍ່າງຂາດຄວາມລຳນີ້ກັບຜິດຫອບ ກລັບມີແຕ່ປະຈາກນ ໂ ມີເປົ່າ ໄນມີ
ຍຄ ໄນມີສ່າຍສະພາຍອອກມາທໍາທັນທີ່ແທນຜູ້ຮັບຜິດຫອບໃນບ້ານໃນເມືອງນີ້

ເພົ່າຈັນເມືອງພຸຖອຍ່າຍຫັນເລີຍ ເມືອງພຸຖອຈະຕ້ອງມີ
ອາຣີຍບຸຄຄລແບບນີ້ຂັ້ນມາທ່ານໃໝ່ແກ່ສັງຄົມມະນຸຍາຈາຕີ ດັດເລືອກກັນເຂົ້າມາ
ເປັນຕ້ວອຍ່າງອັນດີ່ງມາ ມາຊ່າຍກັນຮັງສຽງຄົນເຊັ່ນນີ້ຂັ້ນມາໃຫ້ ໄດ້ຈະໄດ້ສ່ວ
ວ່າ ເມືອງພຸຖອ ໂດຍໄມ່ຈຳເປັນຈະຕ້ອງໄປຕ່າງເປັນສາສນາປະຈາຕີໄວ້ໃນ
ຮັ້ງຮຽມນູ້ຄູ່ເທັນໜັ້ນ ຈະເປັນເມືອງພຸຖອໂດຍຈິງເລີຍ ແກ້ວມັນກັບຍ່າງ
ອັງການເຂົກເປັນປະຈິບໄຕຍ ແຕ່ເຂົາໄມ່ຕ້ອງມີແມ້ແຕ່ຮັ້ງຮຽມນູ້ຄູ່ເລີຍ
ເຂົມໜົກຮຽມເນື່ອມ ມົວໜົກຮຽມ ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງປົງໜັນ ເປັນຈາກີຕປະເພີນ
ໂດຍໄມ່ຕ້ອງມີຂ້ອບ້ານດັບ ໄນຕ້ອງມີຮັ້ງຮຽມນູ້ຄູ່ ມັນກີເປັນຈິງເອງ ເປັນ
ປະຈິບໄຕຍເອງໄດ້ຈິງ ເພົ່າມານມີຄວາມຮູ້ມີຄຸນພາພີໃນຄວາມເປັນ
ປະຈິບໄຕຍຈິງ ດວາມຈິງມັນເກີດຈິງ ຈະຕ້ອງເປັນຍ່າງນີ້

ທຸກຄົນຮູ້ວ່າອະໄຮມັນຜິດຈາກວັນນຮຽມ ຮູ່ຮຽມເນື່ອມ ປະເພີນ
ຈາກີຕ ໄວ້ານີ້ໄໝໃໝ່ປະຈິບໄຕຍ ໄວ້ານີ້ໄໝຄູ່ກີປະທ້ວງກັນ ໜູ້ດີ່ສິ່ງຜິດໃຫ້ໄດ້
ສ່ວນໄວ້ທີ່ໃໝ່ ເວຼວ..ສັງເສົມ ໄວ້າທີ່ໄໝໃໝ່ ກີປະທ້ວງກັນໃຫ້ຫຼຸດ ເປັນຫັນທີ່ຂອງ
ປະຈາກນທຸກຄົນ ຈະຕ້ອງດູແລ້ວຍກັນຍ່າງນີ້ເປັນຫຼັກຂອງປະຈິບໄຕຍ

ก้าว ของประชาธิรัฐ ๒ ประการ

๑. เพื่อมวลประชาชน เพื่อมนุษยชาติทั้งหลาย

๒. เพื่อปลดแอกส..อิสรเสรีภาพ พ้นจากความเป็นทาสไดๆในโลก

อาทมาคีกษามาทางธรรมะแล้วก็รู้เห็นว่าธรรมะพระพุทธเจ้า นี้แหล่ สุดยอดแห่งประชาธิปไตย ศาสนาพุทธนี่สุดยอดประชาธิปไตย อาทมาเห็นลักษณะที่เป็นประชาธิปไตยของพุทธ ซึ่งก็เคยนำบรรยาย หลายครั้งแล้ว เริ่มต้นพระพุทธเจ้าได้พระอรหันต์ชุดแรก พระอรหันต์ นี่คือบุคคลที่เป็นนักประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบแล้ว พระอรหันต์ทุกองค์นี่ ท่านหมดตัวหมดตน ไม่เห็นแก่ตัวแก่ตัน ท่านจึงเห็นแก่ผู้อื่น เห็นแก่ มวลมนุษยชาติ เพราะท่านไม่เห็นแก่ตัวจริงๆ ได้แล้ว

พระฉะนั้น พระอรหันต์ทุกองค์จึงมีพุทธิกรรมชัดเจน เป็น นักประชาธิปไตย เริ่มแรกเลยพอมีพระอรหันต์ ๖๐ รูป พระพุทธเจ้าก็ส่ง พระอรหันต์ทั้ง ๖๐ รูปออกไปช่วยมนุษยชาติโดย โดยทรงกำชับกำช ชัดๆว่า จงไปทำงานเพื่อมวลมนุษยชาติ ผู้มีธุลีในดวงตาอน้อยมีอยู่ ก็ไป ทำงานเพื่อมวลมนุษยชาติประชาชนในเมือง ในนิคม นั่นเอง ไม่ได้ให้ เข้าไปอยู่ป่าอย่างที่ผู้มิจฉาทิฐิอยู่กันนั่นหรอก แม้เข้าไปทำงานในเมืองก็ ไม่ได้ปรับจ้าง ไม่ได้ไปทำอาชีพหากิน แต่ไปทำงานปลดแอกให้มนุษย์

เป็นอิสระหลุดพ้นอย่างแท้จริง นี่คือ ประชาธิปไตย ไปสร้างประโยชน์ให้แก่มวลมนุษยชาติ(พุทธศาสนา) ไปสร้างความสุขให้แก่มวลมนุษยชาติ (พุทธศาสนา) และเป็นความสุขที่วิเศษยิ่ง คือ วุปสมสุข สุขชนิดบรรมสุข ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า ปรัมสุข นั่นที่เดียว อย่างไปสร้างความสุขลงในหลีกภัย จะพัฒนาอย่างไรให้เป็นสุขที่เป็นแบบโลภุตระ เป็นวุปสมสุข ไปช่วยมวลมหาชนให้เกิดความสุขขึ้นนี้ให้ได้ ไปช่วยเขา ไปเกื้อกูล อนุเคราะห์ชาวโลก โลกันกุมปายะ ไปอาภาระโลกนี้ไว้ นี่แปล อย่างโพธิรักษ์ เท่ากับไปแบกโลกนี้ไว้ ก็คือ ไปเป็นประโยชน์ต่อโลกซัดๆ

ชีวิตกีจง่าย “นิต” เดียว แต่เป็นแบบกาเพลังเย็บอุ้มโลกนี้ไว้

พระอรหันต์ทั้งหลาย เข้าไปแบกโลกนี้ไว้ ไปช่วยโลกเขาน้อย เพราท่านหมอดกิจของตนแล้ว ท่านหมอดภาระของตนแล้ว เอาชีวิตไปอยู่กับลังคอม ช่วยลังคอม มีباتรไปเดียวกับลังตอนด้วยปลีเชิง มีชีวิตเนื่องด้วยผู้อื่น หากเขาก็เห็นว่า เรามีคุณค่า ทำงานให้เข้าได้ เขายกปลีบำบัด แซร์กันให้บังซีฟ้าไป นี่เป็นเศรษฐศาสตร์ขั้นวิเศษของพระพุทธเจ้า โดยอาศัยถือบำบัดไปหนึ่ง คนนี้ใส่บำบัดให้ทัพพีหนึ่ง คนนั้นให้อิกทัพพีหนึ่ง เป็นการเคลื่ยรับจากคนนั้นนิดคนนี้หน่อย นี่คือเศรษฐศาสตร์อันเยี่ยมยอด เมื่ออาหารได้พอ เอาล่ะ.. พอดันแล้ว ก็พอ เมื่อฉันเสร็จ ถ้าอาหารเหลือก็ลstableอกหمدหรือทิ้งไป ไม่เก็บอาหารไว้ ไม่มีการสะสม สะสม ก็อบติ พรุ่งนี้ไปใหม่ ถ้าเราไม่ต้องพอเมื่อใด ไปบินเทาตามประชาชนเข้าไม่ได้ให้ ไม่ได้อาหารมากิน ก็ต้องอดตาย เขามาไม่ได้ให้ ๗ วันตาย ไม่ตาย ก็ต้องลีก ท้ายที่ปานั้น มีชีวิตเนื่องด้วยผู้อื่น ไม่ต้องสะสม แม้แต่อาหารที่ต้องกินทุกวัน สุดยอดมนุษย์เป็นอย่างนี้แหล มีباتรบริหารห้อง มีจีวรบริหารภายใน ไปได้ทั่วทุกสารทิศ ไม่มีบ้านซ่องเรือนชาน

เป็นของตน ไม่มีเงินทอง ไม่ต้องสะสมวัตถุสมบัติ นี่ตัวอย่างของนักประชาริปป์โดยสุดยอดที่มีชีวิตเป็นไปเพื่อผู้อื่น โดยที่ไม่ต้องมีอะไรวนกลับมาบำรุงบำรุงตัวเอง

ส่วนอาริยชนระดับที่มีคุณธรรมไม่ถึงอรหันต์ ก็จะบริสุทธิ์สะอาดไม่เท่าเทียมอรหันต์ แต่ก็มีคุณธรรมที่เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น ต่อประชาชนได้มากน้อยลดหลั่นกันลงไป เป็นฉราวาสึแหล่งที่เป็นอาริยะโสดาฯ สกิทาคາฯ อนาคตฯ กันจริง และอาริยชนขึ้นไปแล้ว จากโสดาบันนี้ไปเลย เรื่องทุจจิตอกุศล เรื่องโลกโกรธหลง จะต้องน้อยลงจริงตามกฎมิธรรมแต่ละคนแน่นๆ ดังนั้นการเลี้ยงสละให้ประชาชนได้จริงๆ โสดาบันนี้อาจจะเลี้ยงสละได้ยังไม่มากเท่าสกิทาคามี สกิทาคามีก็อาจจะเลี้ยงสละได้ยังไม่มากเท่าอนาคตฯ มีตามกฎมิจริงແน่นอน เป็นต้น แต่ที่เป็นประโยชน์แท้ก็ เพราะจะไม่มีทุจจิตอกุศลนั้นคือหลักประกันชน์ยอด หรือแม้จะมีก็ตามกิเลสของอาริยชนผู้ที่กิเลสยังไม่หมดฤทธิ์บ้าง แม้จะยังไม่หมดโลภ ไม่หมดโกรธ ไม่หมดหลงสนิท ทว่าใจที่จริงจะมียิ่งกว่าปุถุชนແน่นอน ยอมดีกว่าคนที่ไม่มีหลักประกันที่ไม่ใช้อาริยชนจริงอย่างแน่แท้ นัยยะอื่นๆ ที่ยืนยันความเป็นประชาริปป์โดยของพุทธศาสนา อาทมา ก็เคยยกตัวอย่างมา เช่น พระพุทธเจ้าตรำหลักคีล หลักธรรมจุลคีล มัชฌิมคีล มหาคีล เป็นต้น ซึ่งเป็นธรรมนูญของพุทธ เพื่อที่จะให้ประพุทธิกัน หลักธรรมวินัยต่างๆ ยืนยันว่าเป็นประชาริปป์โดยพระพุทธองค์ให้ยกธรรมวินัยเป็นใหญ่เป็นธรรมนูญ ไม่ให้ดังบุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นใหญ่ ให้ใช่องค์สงฆ์เป็นคนประวิหารตามหลักธรรมวินัยนี้ก็คือประชาริปป์โดย ใช้มั้ย ?

หรือใช่องค์สงฆ์ทำสังฆกรรมต่างๆ เป็นการทำงานที่ไม่แต่ตั้งบุคคลกำหนดตายตัว นี่ก็ประชาริปป์โดยที่วิเศษ

หรือแม้แต่ลักษณะของการใช้ “เยกุยยสิกา” ซึ่งเป็นการตัดสิน

โดยเอาเสียงข้างมากชนะ ด้วยความเสมอภาค ๑ คน ๑ เสียงเท่าเทียมกัน (one man one vote) นี่ก็ประชาธิปไตยที่ทุกประเทศในโลกต่างทำกันอยู่ทั่งนั้น พุทธทำมาตั้งสองพันกว่าปีแล้ว

หรือวิธีปฏิบัติการบริหารปกครองโดยเน้นการระดมสมอง (Brain Strom) โดยใช้การประชุมคณะกรรมการ ให้มั่นพร่องร่วมกันประชุมพร่องพร้อมกันเลิก นี่ก็ประชาธิปไตย

และในสภานี้ท่านก็ตั้งส่วน “สภานี้ไม่มีบัณฑิต ไม่มีผู้ริบบูร์ สภานี้ไม่ใช่สภานี้” การใช้สภานี้ก็เป็นประชาธิปไตย เพราะฉะนั้น สมาชิกสภานี้จะเป็นต้องเลือกประชัญญ์หรือเลือกบัณฑิต เลือกผู้ริบบูร์ที่มีคุณธรรมเข้าไปทำงานในสภานี้ ที่จะต้องบริหารปกครองก็ต้องเอาบัณฑิต

บัณฑิตที่พระพุทธเจ้าหมายถึงนี้ ไม่ใช่บัณฑิตที่จะมาจากการมหาวิทยาลัยแต่ ตามที่สมัยนี้มีเป็นกันแน่ แต่เป็นบัณฑิตที่หมายถึงผู้มีภูมิรู้อันประกอบไปด้วยศีลธรรมภูมิธรรมขั้นอาริยะขึ้นไปนั่นต่างหาก

แต่สภานี้แทนราชภูมิทุกวันนี้นี่ เอาคนไม่ดี คนซื่อเสียง คนขี้โง คนไม่สะอาด คนอวิชชาโง ที่เรียกตามคัพห์ว่า พาล ไม่ใช่ “บัณฑิต” ตามธรรม (อาริยชนหรือผู้มีภูมิธรรมที่แท้) เข้าไปในสภานี้ เป็นบัณฑิตจริง สภานี้มีคุณพาล เป็นสภานี้ไม่บริสุทธิ์ ไม่ใช่สภานี้ของ “บัณฑิตชน” ไม่บริสุทธิ์แบบนี้จึงไม่ใช่สภานี้

วิธีการต่างๆ เช่นนี้

ก็เป็นแบบฉบับของประชาธิปไตยทั้งสิ้น

การปลดแอกได้ มีอิสรภาพ บันไม่ใช่ประชาธิปไตยหรือ ?

พระพุทธเจ้าท่านปลดแอกเป็นอิสระได้ ในยุคหนาแน่นทางการเมือง พระองค์ก็สามารถทำให้คนปลดแอกได้จริง คนที่อยู่ในชีวิตประจำวันของท่าน

ปฏิบัติประพฤติให้ได้ตามธรรมนูญของท่าน คนพวกรู้สึกหลุดจากความเป็นทาส เม้มีวรรณะต่างๆหลุดจากความเป็นวรรณะจะเป็นจันทาลเป็นศูทรเป็นแพรค์เป็นวรรณะอะไรก็เท่าเทียมกันหมวด กษัตริย์ พระมหาณ์ แพรค์ ศูทร เท่าเทียมกันหมวด มีเลียงมีลิทธิ์เทากัน มี ๑ เลียงในสภากัน มีความเป็นอยู่ประพฤติได้อิสระมีคักดิมีลิทธิ์เท่าเทียมกันหมวด จะลิ่นความเป็นทาล เป็นอิสราร่วีภาพ ซึ่งสามารถทำได้ในยุคสมบูรณานาัญลิทธิราชย์นั่นตอนนั้น ยุคทาลแท้ๆ แต่พระพุทธเจ้าท่านก็สามารถปลดเอกความเป็นทาลและความเป็นวรรณะ ปลดเอกความเป็นคักดินาธิปไตย-อำนาจยาธิปไตยอะไรก็ตามแต่จะเรียกกันท่านปลดเอกได้หมด อิสราร่วีภาพเคราะพนับถือกันด้วยธรรม

นี่คือประชาธิปไตยที่สุดยอด เห็นกันจะชอบพระพุทธเจ้า

ตัวอย่างมีมากมาย หลักฐานชัดๆอีกเรื่อง เช่น พระพุทธเจ้า ตามพระเจ้าอชาตคัตตุรุเลยว่า ถ้าอำเภอตยหรือข้าทาลของท่านสมัครใจเอง แล้วเข้ามาอยู่ในธรรมนูญของพระพุทธเจ้า ปฏิบัติตามธรรมนูญได้จนมีคิล米ธรรมมีคุณสมบัติตามธรรมนูญเลย แล้วท่านจะมาເອົາอำเภอตย กลับไปเป็นข้าทาลของพระองค์คืนไหม? หลักฐานนี้มียืนยันอยู่ใน สามัญผลสูตร พระไตรปิฎก เล่ม ๙ สูตรที่ ๒ พระเจ้าอชาตคัตตุรุ ต้องรับทูลปฏิเสธ “ไม่ได้ฯ เป็นอย่างนั้นไม่ได้พะຍະค่ะ จะกลับมาเป็นอำเภอตย มาเป็นข้าทาลอย่างเก่าไม่ได้ มีแต่ข้าพุทธเจ้าจะต้องกราบให้ไว้เชา”

แสดงว่าอำนาจที่เดชหรือลิ่งที่พระพุทธเจ้าพำนี มันเป็นการปฏิบัติประพฤติที่ประเสริฐ ต้องเคารพ กราบให้บูชา จนต้องให้อิสราร่วีภาพแก่เชา แล้วอีกการมีอิสราร่วีภาพปลดเอกได้นี่ มันไม่ใช่ประชาธิปไตยหรือ?

ยิ่งกว่านั้น พุทธทำอิสราร่วีภาพได้ลึกเข้าไปถึงจิตวิญญาณ อีกด้วย ผู้ปฏิบัติบรรลุธรรมหลุดพันได้แท้จริง จิตผู้นั้นจะอิสราร่วีจาก

ລາກ-ຍຄ-ສຣເຣີຢູ່-ກາມສູ່-ອັຕຕໍທັດສູ່ ຈະໄໝ່ຕ່າງໆຢູ່ເຕືອນຫີພລຫວີ້ວ່າຈະ
ຫລອກລ່ວ ມອມເມາຂອງລາກ-ຍຄ-ສຣເຣີຢູ່-ກາມສູ່-ອັຕຕໍທັດສູ່ອີກເລຍ

ເອາຄວາມສຸກງາເສີຍຂອງຂ້າວເຄືນມາ

เพราะฉันถ้าได้อ่านไม่หลงติดสุขอย่างที่โลกโลเกีย์เข้าหลอกมา
 ตั้งแต่พ่อติกรรมาชาร์โลกออบาย หรืออบายมุข ผู้ติดอยู่ก็ยังเป็นสุข
 เป็นทุกข์ แต่คนผู้ไม่ได้สุขไม่ได้ทุกข์ด้วยแล้วในอบายหรือในอบายมุข
 นั้นแหละ ก็คือ ผู้หลุดพ้นออกจากได้จริงๆเลย คนผู้นี้ก็ไม่ต้องไปเลี้ยวเวลา
 ไม่ต้องเลี้ยวแรงงาน ไม่ต้องเลี้ยหยวนรองไว้กับเรื่องอบาย ที่เป็น
 ความสูญเสียอันสำคัญมากในความเป็นมนุษย์ โลดาบันจึงได้เวลา-
 แรงงาน-ทุนรอนกับคืนมาสร้างสรรลิ่งที่เป็นประกายชนที่มากขึ้น

นี่คือ ปิดอย่าย หลุดพ้นจากโลกต่ำ โลกโลกกี้ขึ้นตัน คนที่เป็น
โสดาบันหลุดพ้นได้จริง เมื่อกำจัดกิเลสันนั้นๆได้ถูกตัวตนของมันจริง
ไม่ว่ามาราواสหรือภิกษุ ทำได้จริง เรียนรู้คำสอนกันให้ลึกมากขึ้น เดอะ

ในโลกขั้นต่ำมาก็โลกภัย โลกธรรม โลกอัตตา ตามลำดับ
ของสกิทากามี ที่จริง..โลกภัย-โลกธรรม-โลกอัตตา โสดาบันก์ต้อง^๔
เรียนรู้และก็ต้องลดลงได้ระดับหนึ่งตามฐานะด้วย สกิทากามีคือผู้จะ^๕
ลดกำจัดกิเลสภัย อันได้แก่ รูป, รส, กลิ่น, เสียง, โผฏฐัพะ และ^๖
กิเลสโลกธรรม อันได้แก่ ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภิยสุข ซึ่งก็ต้องเรียนรู้^๗
กิเลสโลกอัตตาไปตามฐานะด้วย จนกระทั่งหมดลิ่นโลกภัย-โลกธรรม-^๘
โลกอัตตาตามฐานะของสกิทากามี ก็เป็นอนาคามี กิเลสโลกอัตตาที่เหลือ^๙
คือ รูประภาค, อรูประภาค, มานะ, อุทธิจจะ, อวิชชา อันเป็นโลกโลภิยสุกด้วย^{๑๐}
อนาคามีปกนบัติกำจัดได้หมดลิ่นก็เป็นอรหันต์

“อริยบุคคล” ดังอาทมากร่วมนี้ จะไม่เหมือน “อริยบุคคล” ตามที่คนในศาสนาพุทธส่วนใหญ่ทุกวันนี้เข้าใจกันอยู่ คุณธรรมก็ไม่เหมือน คุณสมบัติก็ไม่เหมือน คุณลักษณะทางกายภาพใจก็ไม่เหมือน เพราะ อธิบายคำสอนของพระพุทธเจ้ากันคนละอย่าง อาทมาเข้าใจคำสอนของพระพุทธเจ้าอย่างนี้ ส่วนครูบาอาจารย์อื่นท่านก็เข้าใจคำสอนกันตามแบบของท่าน ทั้งๆที่ภาษาพุทธธรรมคำเดียวกัน แต่อธิบายต่างกัน ผู้ฟังอาทมาพูดมาตั้งขนาดนี้ ก็คงจะพอเห็นแล้ว ว่าไม่เหมือนกันอย่างไร

อาทมาอธิบายแบบอาทมา ผู้เข้าใจได้ เชื่อถือก็โอไปปฏิบัติก็จะได้รับผลตามแบบที่อาทมาพูด เท่าที่อาทมาอธิบายมา อาทมา ก็เป็นว่าปฏิบัติได้จริง โสดาบันเป็นอย่างที่อาทมาพูดนี่แหละ ศึกษาคามีก็ เป็นอย่างที่อาทมาพูด อนาคตมี อรหันต์ก็จะเป็นอย่างที่อาทมาพูด ส่วนครูบาอาจารย์อื่นก็ต้องบรรลุโสดาฯ-ศึกษาฯ-อนาคตฯ-อรหันต์ตามแบบที่ท่านพูดกันเช่นกัน ใครเห็นอย่างไหหนเด็กเลือกเอาได้

อาทมา ก็สอนมาไม่นานเลย แค่ชั่วระยะเวลาปีเท่านั้น ถ้าเป็น หลายสิบปี หลายร้อยปี ก็จะได้ “อริยชน” แบบนี้มากกว่าที่มีอยู่นั้นแน่

คนต้องปฏิบัติได้จริง ถ้าปฏิบัติไม่ได้จริงก็เป็นคำสอนสูญเปล่า หรือคำสอนที่ไม่เป็นจริงกันเท่านั้นเอง ใช่ไหม ผู้ปฏิบัติได้จริงบรรลุธรรม ผลก็ เชือเชิญให้เครามาดูได้ พระพุทธเจ้าตรัสว่าเป็นเอหิปัลสีโก และ เป็นอาการิโก ที่ต้องจริงแท้ คือ ไม่จำกัดภาระเวลา แม้ยุคหนึ่งปฏิบัติบรรลุได้ ถ้ามีผู้สัมมาทิฐิ ทราบได้มีผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ โลกไม่ว่างจาก อรหันต์ นี่ก็เป็นคำตรัสยืนยันพระพุทธเจ้าแท้ๆ จะเชือไมเชือกแล้วแต่

อย่าดูถูกคำตรัสพระพุทธเจ้าเชี้ยวนะ!

คนที่ไม่ติดเรื่องการ ไม่ติดเรื่องที่จะต้องไปแลกไปแย่งโลกธรรม ไม่ติดเรื่องลาภ, ยศ, สรรเสริญแล้วจริง แต่ถ้าจะได้สรรเสริญ ได้ลาภ ได้ ยศ ได้วัตถุสมบัติ ก็เป็นไปได้ แต่ผู้หลุดพ้น ไม่สุขไม่ทุกข์กับการกับ

ลากายศสสรเสริญโลเกียสุนั้น จะไม่อยากสะสม ไม่่อยากมีมาก คนเหล่านี้ก็ไม่จำเป็นต้องไปแย่งกัน ไม่ต้องแย่งชิงลาภ แย่งชิงยศ แย่งชิงสรรเสริญ แย่งชิงโลเกียสุข เพราะนั่นเวลาที่เหลือก็จะเอามาสร้างสรรค์ทำงานทำการอะไรได้เยอะเยะเลย เอาแรงงานคืนมา เอาเวลาคืนมา เอาทุนรอนคืนมา แล้วก็เอาแรงงานเวลาทุนรอนมาทำสิ่งที่เป็นประโยชน์

ยิ่งคนเองรู้แล้ว ประพฤติปฏิบัติแล้ว ยิ่งไม่ต้องไปหลงสุขหลงทุกข์ตั้งแต่โลกต่าๆมา อย่างที่อ่าอมากล่าวแล้ว คนนี้ก็ไม่ต้องไปเสียเวลา-แรงงาน-ทุนรอนอะไร เพื่อใช้บำเรอตน เพราะมีสุขที่สูงจากกิเลสต่างๆ นั้นแล้ว มีจิตสันโดดๆ..จิต“พอ”แล้ว คนอื่นเขามี ก็เห็นก็รู้ว่าเขามี ไม่ได้ริษยา คนเข้าหลังก็รู้ว่าเข้าหลง เข้ายังติด เข้าพากันหลงติดหลงยึด เข้าหลงเสพก็เรื่องของเข้า แต่เราไม่ได้หลงติดแรกก็ไม่ต้องไปขวนขวย ไม่ต้องไปเสียแรงงาน ไม่ต้องไปเสียเวลา ไม่ต้องเสียทุนรอน คนที่เขามีสุขมีทุกข์กับมันอยู่ เขาก็มีไป เขาก็เสียเวลา เสียแรงงาน เสียทุนรอน กับมันไป โลกสังคมก็จะปูรุ่งแต่งยิ่วยวนกันขึ้นมาให้มันจัดจ้านยิ่งๆอีก ก็เรื่องของเข้า บ้าๆบอๆกันไปยังไง คนหลงเขาก็หลงกันไปหลอกกันไป แต่เราหลุดพ้นจากความหลอกอันนั้นแล้ว ไม่ต้องมีสุขลิขิตตามเข้าแล้ว คนนี้หลุดพ้นจริงๆ ไม่ต้องหนีจากลากายศสสรเสริญโลเกีย์พากัน ยังสัมพันธ์อยู่กับมันได้ เพราะมีปัญญา มีความรู้ ความเข้าใจ รู้เท่าทันโลกโลเกีย์เหล่านี้ได้แล้ว เป็นโลกรวิฐ รู้จริง รู้ความจริงว่าชีวิตของมนุษย์นั้นแท้เป็นคนช่วยโลกนี่สุดประเสริฐ (โลกานุกัมปा) และเป็นคนมีจิตใจแข็งแรง จิตนี้เป็นโนโลกุตรจิต จิตออยู่เหนือโลก ออยู่เหนือโลเกียะนั้นๆจริง ออยู่เหนือลาภ, ยศ, สสรเสริญ, โลเกียสุขได้แล้ว เพราะกิเลสลดจริงถึงขีดถึงขั้น ที่สุดเป็น คนไม่มีกิเลส เป็นคนไม่เป็นทาสได้แล้วสัมบูรณ์ จึงไม่จำเป็นจะต้องมีเงินไปจับจ่ายกับสิ่งเหล่านั้นมาสุข จึงไม่ต้องเป็นทาสเงิน ทุกวันนี้เงินเป็นใหญ่ คนที่ยึดติดเงินซะจนไม่กล้าที่จะไม่มีเงิน หรือไม่กล้าจน

ไม่กล้า เป็นคนจน จึงเข้าใจความรู้สึกที่ “เป็นคนจนก็เป็นสุข” นี้ไม่ได้ หรือเข้าใจผิดในเรื่องนี้อยู่ มิฉะนั้นก็จะเข้าใจผิดอะไร เช่นว่า “ไม่มีเงินมันอยู่ไม่ได้ ขอຍืนยันว่าอยู่ได้ และสุขด้วย”

จะเป็นการเมืองใหม่ได้ เงินจะต้องไม่เป็นใหญ่

เพราะนั่นต้องเรียนรู้ให้จริงเลยว่า เงินคือเครื่องใช้ชนิดหนึ่ง เหมือนถ่าน เหมือนชาม หรือเครื่องใช้ต่างๆ จริง..เงินมันก็สำคัญในยุคนี้ ยุคสมัยโบราณนั้นเงินเรื่องเล็ก เขาไม่การอยู่กันอย่างเกือบถูกกัน แบ่งกันไป แบ่งกันมา แลกกันไปแลกกันมา เอาข้าวของผลผลิตสินค้าอะไร ก็แลกกันไปมา ไม่ได้คิดของใครมากของใครน้อย ไม่ได้คิดกลัวว่า คุณได้เบรียบ-เลียเบรียบอะไรต่ออะไรมาก ไม่หrog แต่สมัยนี้โถ่โถ ..คิดเล็กคิดน้อย ได้เบรียบ-เลียเบรียบอะไรกัน ว่ากันให้ถูกกันไปหมด คิดราคาส่วนนั้นส่วนนี้แล้วก็หาทางคิดเอาเบรียบกันขับช้อนแสลงลาหัส *

สรุปคนที่เห็นแก่เงิน ถือเงินยึดเงินเป็นที่พึ่ง ไม่ยึดสมรรถนะ ของตน ไม่ยึดความยั่งของตน เป็นที่พึ่ง ไม่สร้างสมรรถนะ ไม่สร้าง

* ทิศทางเงินใหญ่ทันท่วงช่องโถ : นพ.ประเวศ วงศ์

มหาวิทยาลัยศรีษะรังษีจลดา ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่พั่น จะทำโดยกลับลำ แต่ประเทศไทยจะกลับลำได้ก่อน ทิศทางที่โลกหลงปีคือ ทิศทางเงินใหญ่ (Big Money Direction) หรือหมายหารถ่ายได้ในโลกไปสู่สิ่งความชัดเจนและชัดเจน และการทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างรุนแรง แม่ประเทศไทยรับ karma ให้มาใช้ก็เกิดผลอย่างเดียวกัน ทำให้คนไทยชัดเจนและชัดเจน คือธรรมเสื่อมทรามลง และเมื่อเงินใหญ่เข้ามายึดอำนาจจากการเมือง การเมืองก็เบี่ยงเบนไปจนวิกฤติ

มหาวิทยาลัยศรีษะรังษีจลดา จะมาทำให้ประเทศไทยกลับไปสู่เศรษฐกิจจริง ถ้าเราพัฒนาขึ้นมาจากพื้นฐานที่ทุกคนพอกินพอใช้ สร้างความเป็นธรรมจากทุกๆด้าน แล้วเราจะดีกว่า ถวิตเซอร์แลนด์อีกครั้ง อับไร์ทส์วิตเซอร์แลนด์ที่เราทำได้ แต่ถึงที่ส์วิตเซอร์แลนด์ไม่มีคือพื้นฐานทางพระพุทธศาสนา

ความขยัน แล้วก็กล้าที่จะ “จน” โดยไม่ต้องสะสมไม่ต้องกอบโกย ถ้าไม่เข้าใจอย่างนี้ ไม่ประพฤติตนกระหึ่มบรรลุธรรมอย่างนี้ คนนั้นแก่ใจ อะไรไม่ได้ ก็ช่วยสังคมไม่ได้ ขออีนยัน เพาะจังการเมืองใหม่ที่จะเกิดนี้จะต้องมีคนชนิดนี้ คือ คนที่มีอิสรภาพจากการเป็นทาสในอบายมุข-โลกธรรม-กามคุณ และอัตตา จึงพ้นจากวัญญาณสารไปตามลำดับ ไม่ต้องวนเรียนเป็นทาสอามาบ่าเรือให้กับตนอีก มีความเป็น “ให้” ได้อย่างอิสรภาพสัมปูรณ์ที่สุด อันติมหที่สุด

นี่ก็เป็นประเด็นสำคัญที่แสดงถึงความเป็นประชาธิปไตย

จะทำอย่างไรจะมาสร้างคนให้เป็นคนเช่นนี้ได้ ถ้าสร้างคนเช่นนี้ได้ เป็นคนที่มีคุณธรรม คุณภาพแบบที่อัตมากล่าวนี้ได้ การเปลี่ยนแปลงของสังคมมนุษยชาติในประเทศไทยจะเกิดขึ้น ประเทศไทยมีคำสอน มีทฤษฎีอันนี้อยู่แล้ว ของพระพุทธเจ้า มาช่วยกันศึกษามาช่วยกันเอาอันนี้ออกมาเผยแพร่ คนจะเผยแพร่ได้ก็ต้องพิสูจน์แล้วว่าธรรมของพระพุทธเจ้า ให้ได้ในตนเอง แล้วจึงสอนคนอื่นจะมีประสิทธิภาพ แต่ถ้าสอนคนอื่นทว่าตนเองยังเป็นไม่ได้นี่ ไม่ค่อยมีประสิทธิภาพหรอก

ทฤษฎีสำคัญของคานนาพุทธก็ว่าไว้อย่างนั้น พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้มีมากมาย จะเห็นได้ว่า ไทยกำลังจะมีการเปลี่ยนแปลงอะไรในสังคม อัตมาขออีนยันนะว่า คานนาพุทธเป็นประชาธิปไตยที่ยอดเยี่ยมที่สุด เพราะเป็นคานนาที่ปลดแอกให้อิสรภาพแก่มวลมนุษยชาติสัมบูรณ์จริง แม้แต่ “อัตตา” ของตนเองก็ไม่เป็นทาสตนเอง และเป็นคานนาที่มุ่ง **ประโยชน์เพื่อปวงประชาชนอย่างแท้จริง** ซึ่งเป็นหัวใจของประชาธิปไตยทั้งนั้น แล้วคานนาพุทธจะไม่เป็นประชาธิปไตยอย่างไร คนไทยเป็นชาวพุทธถึง ๕๕ เปอร์เซ็นต์ เพราะฉะนั้นก็ควรที่จะมาເຂົ້າອົບຮູ່ แล้วนี่ พื้นกันขึ้นมาให้เป็นลัมมาທິຖື อย่าไปหลงแต่วิชาการของต่างประเทศเขานัก ไม่ได้ลับหลักวิชาการของต่างประเทศเขานะ แต่ว่า

ของพระพุทธเจ้านี่ก็ไม่ใช่ของด้อย ไม่ใช่ของที่จะต้องดูถูกดูแคลน

แต่आตมาว่าคุณไทยใกล้เกลือกินด่าง ทิ้งของพระพุทธเจ้าไป
ซะนาณ ที่จริงไม่ใช่ทรงรอกแต่เข้าใจศาสนานพุทธผิดเพี้ยนไป มิจฉาทิฐิไป
ให้จะว่าอาทามานั่นแหล่ที่มิจฉาทิฐิ หลงผิดในศาสนานพุทธ จนกระทั้ง
ใส่ความอาทมา หัวว่ามาทำลายศาสนา มาทำลายพุทธอีรักแล้วแต่
ก็เน่นอนที่เข้าต้องเข้าใจอย่างนั้น เพราะมันเข้าใจต่างกันแล้วจริงๆ จึง
อยู่ที่ต้องใช้เวลาพิสูจน์ความจริงกัน ถ้าอาทมาผิด มิจฉาทิฐิจริง คน
ที่มาปฏิบัติกับอาทมา ก็ย้อมมีดบอดจนไม่รู้ได้ว่า บรรดาผลเป็นอย่างไร?
แต่นี่เขาก็เห็นผลกันว่า ผู้บรรลุมรรคผล จะเป็นคนเบ็นไร? จะตรง
ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ไหม?

ระยะทางพิสูจน์มา ก้าวเวลาพิสูจน์คบ บรรคผลพิสูจน์ผู้ปฏิบัติธรรม

เป็นต้นว่า.. เป็นคนแลี้ยงง่าย(สุภะ) เป็นคนบำรุงง่าย(สุปะ)
เป็นคนมักน้อยหรือกล้าจน(อัปปิจดะ) เป็นคนใจพอหรือสันโดษ(สันตุณฑิ)
เป็นคนเมื่อการชัดเกลาเกิด(สัลเลช) เป็นคนเมื่อคีลเคร่งได้(ธูตะ) เป็นคนเมื่อ^ว
อาการที่น่าเลื่อมใส(ปาลาริกะ) เป็นคนไม่ละเอียดทุกประการ ไม่ละเอียด
กองกิเลส(อปจยะ) เป็นคนเมื่อความเหี้ยวอยู่ไม่ออก (วิริยารัมภะ)
จริงไหม?

หรือ จะเกิดชุมชนลังคอมคน...ที่มีปรากฏการณ์แสดงออก
ทางกายซึ่งเป็นความปรารถนาจะให้ผู้อื่นพันทุกข์มีแต่สุข(เมตตาภัยกรรม)
ที่มีปรากฏการณ์แสดงออกทางว่าจากซึ่งเป็นความปรารถนาจะให้ผู้อื่น
พันทุกข์มีแต่สุข(เมตตาภัยกรรม) ที่มีปรากฏการณ์แสดงออกทางใจซึ่งเป็น
ความปรารถนาจะให้ผู้อื่นพันทุกข์มีแต่สุข(เมตตามโนกรรม) ที่มีทรัพย์สิน

ເບີນຂອງສ່ວນກາລາງໃຫ້ທຸກຄົນຕ່າງກີ່ວ່ມກິນຮ່ວມໃຈ໌ໄດ້ ໄນຍືດເປັນຂອງສ່ວນຕົນ (ສາຫະນິໄກຕີ) ທີ່ມີຄືລືສ່ມອສມານກັນ(ຄືລຳສຳມັນຸງຕາ) ທີ່ມີຄວາມເຫັນໄປໃນຈຸດໝາຍເຕີຍກັນ(ທິກູ້ສຳມັນຸງຕາ)

ແລະມີຄວາມຮະລຶກຖືກັນ(ສາຮັນຍະ) ມີຄວາມຮັກກັນ(ປີຍກຮະຍ) ມີຄວາມເຄາຣກັນ(ຄຽກຮະຍ) ມີຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອເກື້ອງກຸລັກັນ(ສັງຄະຫ) ໄນວິວາທກັນ(ອວິວາທ) ພວ້ນມີພະຍິຍາກັນ(ສາມັກຕີຍ) ມີຄວາມເປັນເອກກາພ(ເອກີກາວະ) ຕາມທີ່ພະພຸທົນເຈົ້າຕັ້ງສໍາໄວ້ໃນສາຮັນຍີ່ຮຽມ

ໄດ້ແໜ່?

คำສອນຂອງພະພຸທົນເຈົ້າ ຜູ້ປັບປຸງຕົບປະລຸໄດ້ເຮີຍກວ່າ **ອາຣີຍັນ** ດີວັນທີເຫັນແກ່ຕົວ ນ້ອຍລົງໆ ແຕ່ເຫັນແກ່ຜູ້ອື່ນ ມາກຂຶ້ນຕາມ ຕາມຈຸານະລຳດັບຂອງຄວາມເປັນອາຣີຍັນບຸດຄລ ທີ່ສຸດກີ່ໄນ້ເຫັນແກ່ຕົວເລີຍ ດີວັນທີ່

ຈຶ່ງເປັນຄົນທຳປະໂຍ້ຍັນເພື່ອປວງປະໜາມທາໜນ ພຸ້ມທັນທີຕາຍະອຍ່າງເປັນຈິງ

ແລະທຳການເພື່ອຄວາມສຸຂະແກ່ປວງປະໜາມທາໜນ ພຸ້ມທັນສຸຂະຍະອຍ່າງເປັນຈິງ ຜົ່ງເປັນ“ສຸຂະ”ທີ່ວິເຄະເໜື່ອສຸຂະໂລກຍົດໆດ້ວຍ

ແລະທຳການຊ່ວຍເຫຼືອເກື້ອງກຸລອນຸເຄຣະໜໍໂລກ ໂການຸກັ້ນປາຍະອຍ່າງເປັນຈິງ

ໄນ່ກໍລັບກລອກຫລອກລວງ ໄນທຳແຄ່ສ້າງກາພ ທີ່ວິເຄະມາຮາຍາທສັງຄມແທ່ສາມັນໝໍາກົເທົ່ານັ້ນ ເພຣະເນື່ອໄດ້ປັບປຸງຕົຈນບວຮລຸ່ຽມ ຈິຕຂອງຜູ້ປະລຸກົກຈະເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນໂລກຸຕະຕາມຈຸານານຸ້າຈະແຕ່ລະບຸດຄລຈິງ ຜົ່ງຄົນນີ້ແນ່ໃນສັງຄມປ່ອງຈຸບັນກົມືຈິງເປັນຈິງອູ່ ແຕ່ຄົນປຸ່ອງຫັ້ງຫລາຍຖື່ນແມ່ຈະເຫັນ“ອາຣີຍັນ” ຈະສັນຜັສສັນພັນໝົດຄລຸກຄລືກັນດ້ວຍໜ້າ ກໍໄນ້ຮັຈກວ່າ ເບາເປັນ“ອາຣີຍັນ”ໄດ້ຈ່າຍໆຫຮອກ

ເພຣະຢັ້ງເຂົ້າໃຈສານພຸທ່ານໄໝສັມມາທູ້ຈິງ(ນີ້ອາຕມາວ່າເຫັນະ)

ເພຣະມີ“ຄວາມເຫັນຮວບຍອດ”ຫົວໝອນທັກນີ້ວ່າອາຣີຍັນບຸດຄລ ດີວັນ

คนอีกแบบหนึ่งตามที่สอนกันมาผิดๆอยู่ในสังคมศาสนาพุทธมานานแล้ว
คือว่า..ต่างฝ่ายต่างก็เชื่อมั่นกันไปคณลักษณะแบบเสียแล้ว ชาวพุทธ
ส่วนใหญ่เชื่อมั่นอย่างหนึ่ง ฝ่ายอาทรก์ เชื่อมั่นกันไปอีกอย่างหนึ่ง
แต่ละฝ่าย ต่างก็มี “สัจจาวินิเวส” (ความปักมั่นในความเชื่อของตน ความยึดมั่น
ที่ตนเชื่อนี้) แหล่งว่าจริง)

จึงเกิด.. “อาริยชน” กับ “อริยชน” หรือโสดาบัน-สกิทาคามี-
อนาคตมี-อรหันต์ ขึ้นมา ๒ แบบ คือ ต่างก็เห็นว่า คุณสมบัติก็ได
คุณวิเศษก็ได พฤติกรรมการดำเนินชีวิตก็ได ของ “อาริยชน” นั้นก็แบบหนึ่ง
ส่วนของ “อริยชน” ก็เป็นอีกแบบหนึ่ง แตกต่างกันไปคณลักษณะ คณล
อย่างเสียแล้ว ชนิดที่ต่างฝ่ายต่างก็ยึดมั่นยังแหน่งหนึ่งของตนๆ
กันไปคณลักษณะ

พระอาริยบุคคล ๔ ระดับ

ปุถุชน

ອາຮີຍບຸຄຄລກື່ວິຜູ້ກໍ່ເກີນແກ່ຕົວນ້ອຍລົງຈາ ແຕ່ເກີນແກ່ຜູ້ອື່ນມາກຂຶ້ນາາ

ພະລະນັ້ນຄາສາພຸທ່ອຈຶ່ງເປັນຄາສາທີ່ເປັນປະຊີປ່ໄຕຍທີ່ຈິງ
ແທ້ແນ່ນອນ ເປັນປະຊີປ່ໄຕຍທີ່ມີຫຣມາຊີປ່ໄຕຍສັນນູຽນດ້ວຍ ຄ້າ
ເຂົ້າໃຈຫຣມະຂອງພຣະພຸທ່ອເຈົ້າອ່າງຈົງແລ້ວກີເຄມາຄືກົກັນ ຜຶກຝົກັນ
ໃຫ້ໄດ້ຄຸນຫຣມ ຕາມຄໍາສອນຈິງ ດົກທີ່ບຣລຸຫຣມຈົງ ເປັນຂັ້ນ ມີຂັ້ນຕົ້ນ-
ຂັ້ນກລາງ-ຂັ້ນປລາຍ ໃນສາມຂັ້ນນີ້ກີຍັງມີຄຸນຫຣມມາກນ້ອຍຫຍລະເອີຍດັກນ
ອີກ ໂມ່ໃຊ້ມີແຄ່ຄຸນໜົມດົກເລີ່ມເກີ້ມີຢັງເປັນອວທັນຂັ້ນເດືອຍເຖິ່ງເຖິ່ງ
ໄດ້ກຸມື້ຮຣມມາ ນັກຄືກົກັນທີ່ມີກຸມື້ຮຣມຂັ້ນຕົ້ນ ນີ້ ເຮັດວຽກ ໂສດາບັນ
ນັກຄືກົກັນທີ່ວ່າວ່ານັກປົມບັດຫຣມໄດ້ຄວາມຮູ້ໄດ້ປຣົງຄູາຂອງພຣະພຸທ່ອເຈົ້າຂັ້ນ
ຕ່ວໂປ່ອກົກີເປັນລົກທາຄາມ ເກີນແກ່ຕົວນ້ອຍລົງໄປກວ່າຂັ້ນຕົ້ນ ສູງຕ່ວໂປ່ອເປັນ
ອານາຄາມີ່ຢືນເກີນແກ່ຕົວນ້ອຍລົງໄປອົກ ອອກທັນຕົ້ນໜ້າໜົມດາເລຍ ໝາດ
ຄວາມເຫັນແກ່ຕົວເລຍ ນອກຈາກໜົມດາຄວາມເຫັນແກ່ຕົວແລ້ວ ຍິ່ງຈະເຫັນແກ່
ຜູ້ອື່ນນະ ແລ້ວກີມີຄວາມຂວາງຂວາຍຫ່ວຍເຫຼືອເກື້ອກຸລຜູ້ອື່ນຈິງ ການ
ທາງຫຣມກົງວ່າໂລການຸກົມປາ ທີ່ວ່າ ພຸ່ມທີ່ຕາຍະ ນັ້ນເປັນຄຸນສມປັດຂອງ
ອາຮີຍໜີນ ນີ້ຄົ້ນປຣົງຄູາຂອງພຣະພຸທ່ອເຈົ້າ ໂມ່ໃຊ້ປຣົງຄູາຈາກມາກວິທາຍາລັ້ຍ
ອາຮີຍໜີນຂອງພຣະພຸທ່ອເຈົ້າໄໝເຂົ້າເກີຍ ຂົ້ນໜ້າໜົມດາເລຍ ທຳການ

ขวนขวย ทำงานที่มีปัญญารู้ว่างานได้มีโทษ งานใดไม่มีโทษ จะเข้าใจ มีความรู้ จะรู้ัดจริงๆ งานที่เป็นอย่างมุข งานที่แย่งกัน งานที่แย่ง ลักษณะสรุประณสุข งานที่แย่งอัตตา จะรู้ดีไปตามภูมิที่สูงขึ้นๆ และจิต ก็หลุดพ้นออกจากจริง ผู้มีปัญญาเป็นอรหันต์จะรู้ครบ หรือภูมิอนาคต มี กิรุขหมดแล้วเรื่องโลกพาหนะ แค่จะเหลือกเรื่องเลิกน้อยอยู่ในจิต คือ สังโภชโนเบื้องสูง ซึ่งมีเศษเป็นรูปภาค อรูปภาค นานะ อุทัยจะ อะไรของท่าน เล็กน้อยๆ ซึ่งเป็นนามธรรมไม่เป็นภัยต่อใคร มีแต่จะ เป็นประโยชน์ต่อกันอีก ลูกหาดามีกิรุขประโยชน์มากกว่าโทษของลงมา โสดาบันก์ไม่เป็นโทษไม่เป็นภัยแต่เมื่อคุณแก่สังคมยังไม่มากเท่าลูกหาดามี แต่เริ่มเป็นคนมีคุณประโยชน์แก่มวลมนุษยชาติจริงแล้ว

“จริงแล้ว” หมายความว่า มีใจที่จริงแล้ว เพราะกิเลสน้อยลง จริง เลี้ท์ลงไม่มีแล้วในใจ มีแต่ความซื่อสัตย์ เมื่อจะยังมีส่วนเห็นแก่ตัว ออยู่ส่วนหนึ่งตามฐานะแห่งโสดาบัน แต่พัฒนารมไม่เป็นเลี้ท์ลงแล้ว ข้างนอกเป็นจริงอย่างไร ข้างในใจก็จริงอย่างนั้น จึงมีคุณประโยชน์ แก่สังคม เพราะกิเลสลดลงส่วนหนึ่ง มีความเห็นแก่ตัวน้อยลงจริง มี ความเห็นแก่ผู้อื่นมากกว่าความเห็นแก่ตัว “ตัวตน”น้อยลงคือมี “อัตตา” ลดลงระดับหนึ่งจริงนั่นเอง ซึ่งเป็นผู้มีภูมิธรรมเลียเซตปุถุชน สوبดี เป็นอาริยบุคคล เห็นแก่ตัวน้อยลงจนเห็นแก่ผู้อื่นมากกว่า..จริง

พระฉะนั้นจึงไม่เป็นภัยต่อสังคม นี่คือ พราภาริยะ หรือ อาริยบุคคลของศาสนาพุทธ เมื่อยอยู่ในร่างชาวโลก ไม่ใช่คนไม่ดูอยู่ ในป่าเขาถ้ำ ไม่รู้เรื่องรู้ราวอะไรที่เป็นเรื่องจริงของสังคม แต่จะรู้เรื่อง อะไรที่ลึกลับประเภทเก่งๆ มีฤทธิ์มีเดชมีอثرที่มั่นไม่ค่อยจะรักนัด มี แต่เรื่องลึกๆ ลับๆ พากเมะจิคเคิลทั้งหลายเหล่านั้น อาทมาว่าอ้อยอย่างนั้น เอาเอกสารคุณจะเข้าใจว่า อาริยบุคคลเป็นอย่างนั้นคุณเชื่อแบบนั้นก็ไปเอาเสิด อาทมาว่าพุทธแบบนั้นอาทมาไม่เอา ส่วนพุทธของพระพุทธเจ้าอาทมาก

ว่าเป็นแบบที่อัตมามาว่า โครงการแบบไหน ก็ต่างคนต่างเลือกเอา พุทธที่
อัตมามพูดนี้อัตมามาว่าจะเป็นประโยชน์แก่ตนแก่ท่านอย่างเห็นได้ลึกลับสุด
ว่า คนไม่เห็นแก่ตัวเป็นอย่างนี้ คนไม่โลกเป็นอย่างนี้ ไม่กรธเป็นอย่างนี้
ไม่หลงเป็นอย่างนี้ คนเป็นสุขที่สงบหรือหลุดพ้นโลกอบายเป็นอย่างนี้
สงบเพระหลุดพ้นจากโลกธรรม ไม่ติดคลາติดดยศเป็นอย่างนี้ สงบเพระ
หลุดพ้นจากโลกการมารมณ์ ไม่ติดในรูปประสาลินเสียงลัมพัสเป็นอย่างนี้ๆ
และมีคุณค่าเป็นประโยชน์แก่ปวงประชาชน พุทธนิพัตยะ นั้นเป็น
อย่างนี้ๆ เชื่อเชิงให้มาดูได้ ท้าทายให้มารพิสูจน์ได้ นี่...ไม่ใช่ชุดอวดอ้าง
แต่เป็นเอทิปสลิโก อาริยบุคคลเป็นได้ แม่ในกาลีปัจจุบันยุคสมัยนี้
ยืนยันความเป็นอุกาลิโก จริง ตามสากษาตธรรมของพระพุทธเจ้า

គុណលម្អិត នៃ ប្រព័ន្ធសាមេរោគ

ส่วนหลักการที่ของนักศึกษาจบชั้นต้น สถาปัตยกรรมจะเรียกว่า องค์คุณของสถาบันนั้น คือคนที่มีคีล ๔ ก็มีคีล ๔ กันเป็นปกติในชีวิตจริงๆ คีลข้อ ๑ ภัยธรรมจะไม่ฆ่าลัตต์ ไม่มีพฤติกรรมฆ่าลัตต์ ไม่ทำร้ายทำลายลัตต์ โดยไม่ต้องฝืน ไม่ต้องสำรวมลังวรอะไรแล้ว มีความเมตตาต่อสัตว์แท้ ทึ้งไม่ทุจริต ไม่โกร ไม่หลอกลวง ไม่เขี้ยวโมยทรัพย์สินของคนอื่น นี่เป็นคีลข้อ ๒ เพาะะจะนั่นคนไม่มีกิเลสโภสสะใจไม่妄พิถึงขึ้นฆ่าลัตต์ ไม่เข้าโกลาจนะกระทั้งเอารัพย์สินของคนอื่นด้วยทุจริต คนชนิดนี้ไปทำงานการเมืองก็วิเศษแล้ว และเหตุการณ์ฆ่ากันในใจกลางเมืองหลวง เมื่อ ๗ ตุลาฯ จะไม่สามารถเกิดขึ้นได้เลย ถ้าหากการเมืองมีคีลกันเพียงแค่ข้อ ๑ ข้อ ๒ เป็นต้น ก็เป็นคนไม่เป็นภัยต่อสังคมแล้ว ใช่ไหม?

ยิ่งเป็นคนที่ไม่มีภาระจัดจ้าน ผัวเดียวเมียเดียว รู้ประสาคลิน

เลี้ยงสัมผัสก็ไม่ยุ่งยากแน่นอน เพราะคำว่ากามหมายถึงรูปร่างลักษณะเลี้ยงสัมผัสข้างนอก เรื่องเกี่ยวกับผู้หญิงผู้ชายก็คือรูปร่างลักษณะเลี้ยงสัมผัสนั้น แหล่ง คือกิเลสภัยคุณ ๕ นั้นลดลงระดับหนึ่งแล้ว มีส่วนเหลืออยู่บ้างในฐานะสถาบัน ก็ชื่อสัตย์ไม่ลำลองแค่มัวเดียวเมียเดียว แต่ใจจากเวกนิดๆ หน่อยๆ ก็อาจจะมีบ้างแน่ในบางคน เพราะแค่ชั้นสถาบัน แต่มีกฎหมายแท้ กิเลสไม่แรงจนต้องลงมืออกมาข้างนอกเด็ดขาด สำหรับสถาบันผู้มีภารกิจเข้าชั้นสถาบันแท้ แล้วเขาก็จะสังวรกำจัดกิเลสของตนที่ยังมีอยู่นั้นๆให้ได้ ด้วยทริ-โtotัปปะ และอิทธิบาทของตนจริง

อาตามาว่ามีคุณนิดนี้เยอะอยู่นะ ในทางการกรรม วจกรรมไม่ละเมิดอุคุลพากนี้แล้ว ชื่อสัตย์ สุจริต ผัวเดียวเมียเดียวไปตลอดชีวิต หรือไม่ออกเวกเลย ผัวเดียวเมียเดียวจริงๆ และเรื่องการ รูป รถ กิลิน เลี้ยง สัมผัสเขา ก็ไม่เดือดร้อนอะไร หรือแม้แต่คนบริสุทธิ์ในคีลข้อ ๒ ไม่ทุจริต ไม่เอาของคนอื่นขายเลย มีได้นะในประเทศไทย หรือไม่ซ่าสัตว์ ไม่ประสงค์ ไม่ปราทานาจะซ่าสัตว์เลย มีได้ ส่วนไม่พูดปด อันนี้จริงๆนั้นมันน่าทำง่ายกว่า ๓ ข้อตันนั้นอีก ที่ตั้งใจ มีสติพิทยามไม่พูดปด จะด้วยเรื่องอันใดก็ไม่พิทยามพูดปดเลย เมื่อจบทางจริงๆ ก็แค่เลี้ยง ไม่ปด แค่พลิกแพลงไปบ้าง ถ้ารู้ว่าพูดปด อาาย ไม่กล้าพูดปด มีความละอาย(ทริ) มีความเกรงกลัวต่อบาป(โtotัปปะ) เป็นเหตุการณ์ที่ ๑ คือ สถาบัน เรื่องสิ่งเพศยัติดเหล้ายา อบายมุขไม่มี คนไทยมีคุณสมบัติที่มีคีล ๕ อย่างนี้ มีอยู่ เชื่อมั้ยว่า คนมีคีล ๕ กันได้ทั้งหมู่บ้านนั้นเมื่อยุ่งริง นี่เป็นคีลเบื้องต้นของศาสนาพุทธ คือ คีล ๕ ข้อ

ดังนั้น ผู้บริสุทธิ์ด้วยคีล ๕ และไม่มีอบายมุข นี่เป็นเครื่องซึ่งบ่งที่ชัดเป็นรูปธรรมมากเลย อาตามาว่าคุณสมบัติอย่างนี้ก็เป็นเครื่องตรวจสอบ เครื่องวัด คัดเลือก เอาบุคคลมาทำงานการเมืองให้ได้

ยิ่งเป็นสกิทาคามี ลดละความใคร่ยกโน้มกามคุณ ๕ ในรูป

รถกลิ่นเสียงสัมผัสที่เหลือ ก็มาเรียนรู้กิเลสพวgnี้ ยังติดยึดในลาก ยศ สรรเสริญ โลภีสุข โลกธรรม ๘ ก็มาเรียนรู้กิเลสที่มันติดยึดสิ่งเหล่านี้ แล้วล้างกิเลสพวgnี้ได้จริงๆ เป็นคือ ๘ เป็นสกิทาคามี

เพราะฉะนั้นสกิทาคามิกจะปฏิบัติได้ขาด หรือปฏิบัติล้างลากิเลสส่วนนี้ การกินการอยู่ก็จะดีขึ้น กินดีขึ้นนี้หมายถึงกินน้อยลง มีวิถีทางโภชนา มีน้ำใจ คิดตะ วากทั้งสุข มาลา คันธะ วิเศษะ หารณะ มัณฑะ วิภูสันภูวานา ต้องมาเรียนรู้พวgnี้ อุจจาระ มหาสยนา ไม่ใช่เมื่อแค่พยัญชนะ หรือแค่ภาษาที่ห่อหันได้เท่านั้น แต่เมื่อฝึกฝนอย่างสัมมาทิฐิกจะรู้สภาวะจริงของกิเลสพวgnี้ แล้วล้างกิเลสพวgnี้จริงๆ ให้หมด ก็จะไม่ติดยึดในสิ่งที่เป็นรากตอกีรากับเรื่องหลัง หมายอยู่กับกาม อยู่กับโลกธรรม ปฏิบัติได้ให้สูงขึ้นๆ จะเป็นผู้มีเวลามากขึ้น มีแรงงานอิสระเสรีมากขึ้น มีทุนรองมากขึ้น ไม่ต้องไปจอมอยู่กับโลกพวgnี้อีก จิตหลุดพ้นออกจากโลกกาม โลกธรรม ๘ ได้มากขึ้นๆ โดยไม่ได้หนีไปจากอรุป, รส, กลิ่น, เสียง, สัมผัส หรือลาก, ยศ, สรรเสริญนั้น หรอก แต่มีภูมิธรรม จิตที่หลุดพ้นน้อยหนีอรุป, รส, กลิ่น, เสียง, สัมผัส อยู่หนีลาก, ยศ, สรรเสริญนั้นๆ และเป็นคนมีสมรรถนะ มีความรู้ ความสามารถ ตามที่โลกเขามีกันนี้แหละ ไม่ได้ต่างไปจากคนโลกๆ เลย มีความรู้ มีความสามารถอยู่กับชาวโลกเหมือนชาวโลก

ไม่ใช่ต้องหนีปลีกอกไปบังหลบหนีเหล่าในไปในสำ้า แล้วทิ้งความรู้ความสามารถที่เคยรู้เรียนมา เดียเชี่ยวชาญชำนาญมา พอยไปบังหลบตาทำสามาริ ๑ ปี ๕ ปี ๑๐ ปี ก็ลืมไปหมด เรือไปหมดเลย จนไม่รู้จักโลกที่คุณมีเรื่องของรู้ปรสกิลนเสียงสัมผัส มีลาก, ยศ, สรรเสริญสุข เลยช่วยโลกช่วยคนไม่ได้เท่าที่คุณควรทำได้ ศาสนาพุทธไม่ใช้อย่างนั้น

ศาสนาพุทธอยู่กับโลก แต่ล้างกิเลสไปแล้วอยู่หนีโลก เรียกว่าโลกุตระ คนอื่นๆ ทางให้ติดยึด เขาเก็บเศษเขาเก็บยังสุขกับสิ่งเหล่านั้น

อยู่ ส่วนผู้หลุดพันเข้าก็อยู่เห็นอีกน อยู่กับมันโดยไม่มีกิเลสເສພາກිලෙසສු ກับมันที่เป็นวัตถุภาระ-วัตถุโลกธรรม รูปร่างลินเสียงลัมพัสและลักษณะ สรรเริญไม่มีอาทิไม่มีอำนาจทำให้เกิดกิเลสอีกแล้ว ที่จะต้องทำให้ท่าน ต้องตกเป็นทาส ท่านจะชนะมันทุกอย่าง เพราะฉะนั้นคนอย่างนี้อยู่ในโลก ทำงานให้โลก ให้แก่สังคม มีลาก-ยศ-สรรเริญ-โลกียสุขด้วยนะ แต่ท่านอยู่เห็นอีกน ท่านไม่หลงเป็นทาสมัน คนจะเอามาทางอาชญากรรมมา ตามมาติหัวท่านมาพาดหัวท่าน ไม่ได้กินหรอก เม้มจะเอามา ก่ายศ มาหลอกล่อ ไม่ต้องถึงไปแบ่งหรอก เชือไหเมล่วงค่อนอย่างนี้มีจริง เป็นไปได้ ลูกสาวคามีที่สูงขึ้นไปเป็นอนาคตมี จะอยู่เห็นโลกธรรม เห็นการณ์ได้จริง

พระอนาคตมียิ่งจะมีลากเยอะ ยศสูงขึ้นแน่ คนจะยอมรับ นับถือ จะได้รับแต่ตั้งทางโลกด้วย แต่ท่านไม่ได้เป็นทาสยศ ไม่ได้อวด เปงหลงอำนาจ ไม่ได้ยึดติด ท่านทำงานตามหน้าที่ของยศ ยศคือตำแหน่ง ที่ให้รับผิดชอบการทำงานนั่นๆ ยศคือการกำหนดหน้าที่ฐานะ และท่านก็ รับผิดชอบทำงานไม่ได้หลงลิ้งนั้น ท่านจะเข้าใจในเสียงสรรเริญ นินทา ว่าร้าย ตำหนิติเตียน ไม่ได้ไปหวั่นไหว แต่ไม่ใช่หน้าด้าน จะฟังแล้วรู้ มีเหตุผล รู้หลักฐานความจริง เรากำลังที่ดีแต่เขาไม่รู้ เขาก็วนทางเราได้ ท่านเจ็บมั่นคงแข็งแรง ไม่กลัว ไม่ห้อแท้ ไม่เหลาะแหละ คงทำงานต่อไปได้ แต่ถ้าที่เข้าติเตียนทักท้างมันผิดจริง ก็แก้ไข ไม่ใช่หน้าด้าน ดื้อดัน

แน่นอนจะมีเสียงนินทาว่าร้ายตำหนิติเตียน เพราะคนในโลก ที่หลงติดโลกีย์ ติดเงิน ติดบริโภค ติดอำนาจ มีเยอะ มีพวกมาก ท่าน จึงจะถูกต่อต้าน ถูกต่อว่าเยอะ จากผู้ติดยึดที่มีเยอะ ก็ไม่ใช่เรื่องแปลก อะไร แต่ท่านหน้าได้โดยไม่ต้องทน เพราะมีปัญญาเข้าใจและไม่มีกิเลสมา เป็นตัวบังคับให้ต้องทนอะไร ไม่ต้องฝืน ไม่ต้องทุกข์ ไม่ต้องลำบาก ไม่ ต้องเครียดร้อย ไม่ต้องกลัววนลานອกรีเลยจริงๆ

เพราะฉันพระอนาคตมีไม่ขึ้นกับลาก-ยศ-สรรเริญ-โลกียสุข แล้ว จึงยิ่งมีความสามารถ เพราะไม่เสียเวลาไปมัว忙เรอกิเลส กินกันน้อย ใช้

ก็น้อย ไม่เปลี่ยนไม่ผิดถูก แต่มีสมรรถนะสูง เมื่อได้เวลา-ทุนรอน-แรงกายแรงสมองคืนมา ก็สามารถทำประโยชน์ ช่วยสังคมได้มากขึ้น ไม่สม ไม่กอบโกย เป็นอนาคติกชน ไม่ต้องมีทรัพย์สินเงินทองบ้านช่องเรือนชาน ไม่ต้องสะสมได้แล้ว แล้วยังคงทำงานอยู่กับสังคม เพราะฉันจึงเหมาะสมจะไปเป็นนักการเมืองอย่างยิ่ง หรือเป็นคนที่ไปบริหาร ทำงานให้แก่สังคมอย่างยิ่ง ยิ่งเป็นนักบุญยิ่งสูงกว่ากับบริหารอีก ยิ่งเป็นอรหันต์ ยิ่งจะไม่มีโลกโลภิย้อยไรๆ เหลืออติดยืดกันอีกเลย

ส่วนอนาคตมีที่ยังเหลืออู่ตะเภา ที่เป็นโลกอัตตาขั้นปลาย หรือส่วนเหลือที่เป็นโน้มยอัตตาสุดท้ายก็จะล้างไป สำหรับอนาคตมีไม่มีแล้วในโลกฟาริกอัตตา เหลือมโน้มยอัตตานิดๆหน่อยๆ แต่ก็เข้าใจเยอะแล้วว่าเป็นมายา หรือสิ่งที่มันหลอกเราฯ อัตตาที่ปลอมแปลงnidๆ หน่อยๆ เช่นเดียวน้อยแล้ว หรืออู่ตะเภาต่างๆ ก็น้อยแล้ว ดับพวงนี้ หมดก็เป็น อรหันต์ เป็นอรหันต์อยู่ในสังคมเมือง ไม่ใช่อรหันต์อยู่ในป่า ในเขาในถ้ำอย่างนั้น ไม่ใช่นะ อรหันต์เป็นธรรมราวาสก์ได้ ถ้าอยากจะอยู่ในฐานะธรรมราวาส และจิตของท่านเป็นจริงนะ

อรหันต์ทุกรูปนี้เหล่าที่พระพุทธเจ้าตรัสรักบอกรหันต์ ๖๐ รูปแรก ว่า ไปเลยไปช่วยคน ไปทำงานกับคน คนที่มีธุลีในดวงตา�้อยยังมีอยู่ไปช่วยเข้าให้เกิดประโยชน์กับมวลประชาชน พุทธนิทยายะ พุทธนสุขายะ โลกานุกัมปายะ ที่ท่านตรัสไว้นี้ เป็นประชาธิปไตยชัดเจนเลย ให้ไปแสดงธรรมให้gammaในเบื้องต้น งามในท่ามกลาง งามในที่สุด ครบทั้งอรรถ ทั้งพยัญชนะ บริสุทธิ์บริบูรณ์ ไปช่วยเข้า อย่างนี้เป็นต้น

นี่คือหน้าที่ของพระอรหันต์ จะมีรูปเป็นนักบุญหรือไม่ ไม่เป็นไร แต่มีรูปนักบุญก็ดี เพราะบัวแล้วมีชีวิตเนื่องด้วยผู้อื่น มีบันฑباتให้คนเลี้ยงไว้ได้ การบันทนบำเพ็ญการแสดงธรรม นี่คือ เศรษฐุศาสตร์ชั้นสูง เป็นการแพร่ชนิดเลิศยอด ขออาศัยแบ่งกินแบ่งใช้เท่านั้นเอง แล้วค่าว่าบารมีละเอสม แต่ละวันๆผ่านไป อยู่ด้วยความจริง

อยู่ด้วยความดี ถ้ามีความดีเพียงพอ คนก็ช่วยกันเลี้ยงไว้ ท่านก็อยู่รักษาชีวิตродไปได้ และก็ทำงานให้แก่สังคมต่อไป

แล้วจะรู้ได้อย่างไรว่า เราเป็นอารยบุคคลระดับไหน ?

ผู้ใดมีดวงตาเห็นธรรม จะอ่านออก รู้ได้ เราจะอ่านตัวเราเองได้ เป็นสถาบัน สกิทาคามี อนาคต มีเป็นอรหันต์ มีปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญาณที่ (ความรู้ที่รู้ได้ด้วยตนเอง-ไม่ใช้รู้จากคนอื่นบอกว่า เราบรรลุขั้นนั้นขึ้นนี้) ซึ่งเป็นวิทยาศาสตร์พิสูจน์ได้จริง แม้เป็นนามธรรม ก็สามารถอภิมา เป็นรูปธรรม เป็นลีลาพฤติกรรมของความจริงดูซึ พันจากความเป็น สัตว์นรกเป็นอย่างไร พันจากความเป็นปรต พันจากความเป็นเดรจจาน พันจากความเป็นสัตว์อบายทุกติดินบात เปรต อสุรกาย เป็นอย่างไร ?

นั่นก็คือ จิตวิญญาณจะเกิดใหม่ เมื่อปฏิบัติไปแล้วจิตวิญญาณ ก็จะเข้าสู่ทิศทางโลกุตระ เรียกว่าเข้ากระแส แต่ก่อนมันวนเวียนอยู่แต่ กระแสโลกียะ มีแต่ดื่นเร้นและวางหา ได้มาก็เป็นสุข เป็นสัตว์เทวดาโลกีย์ ไม่ได้มาก็ทุกข์ อ瑜伽กับวัวนของโลกียะ เมื่อมาเรียนรู้แล้วล้างกิเลสที่มันเข้าใจถูกแล้ว แต่ก่อนหลงว่ามันดี ตอนหลังมารู้ว่ามันชั่ว ควรเลิก ก็เรียนรู้ให้ล้มมาทิภูมิ ฝึกฝนให้ล้างเลิกจนได้ บรรลุ หลุดพ้นโลกันนๆ

พระสถาบัน คือ ผู้ที่ปิดอบรม ๔

ในระดับของสถาบันนี้คือ เลิกโลกอบาย ความเป็นปรต ก็คือ มีความอยากกระสัน สัตว์นรกคืออาการจิตดื่นเร้นเร่าร้อน เดรจจานคือ จิตที่เป็นสัตว์ ไม่รู้ความจริง ไม่เข้าใจ ไม่เชื่อ เช่น ติดอบายมุข มังก

คือ ความหลอก ขอยกตัวอย่างอุบายที่เป็นรูปธรรม เช่น ติดการพนัน ติดสิ่งเสพย์ติด เป็นต้น คนที่มีจิตวิญญาณเป็นอวิชชา มีภูมิปัญญาไม่เข้าก็จะไม่เชื่อ การพนันมันสนุกดีนี้ มันได้กำไรด้วยนะ เล่นการพนันแล้วได้เงินมาเลี้ยงชีวิตด้วย

หรืออวิชชาที่เข้าใจผิด เช่น “ไปโกรังไปทุจริตเขามันได้เงินนะ ยิ่งมีซองทาง ก็จะได้เป็นหนี้เป็นแสนล้าน คนอวิชชาเขาจะทำ รู้ว่าผิดกฎหมายด้วยซ้ำไป เข้าก็รู้ แต่เขาวิชชา จบด้อกเตอร์มีภูมิปัญญา เนลีวะลัดทางโลเกียร์ แต่ทางธรรม อวิชชาจึงไม่ใช่“ความโน”ที่ไม่คลาดแบบโลกๆ ”ไม่คลาดในความติดยืดโลก โลกอุบาย โลกธรรม โลกอัตตา เพราะมันเจตพากนีจะเป็นอย่างนี้ไม่เปลี่ยนแปลง เข้าก็จะหลงให้หลุดไปแล้วคิดจะเปลี่ยนแปลง ก็ยังเป็นปุถุชน เป็นลัตว์นราเป็นลัตว์อุบาย เป็นลัตว์ชั้นต่ำ เป็นต้น และลัตว์ชั้นอื่นๆ

คนที่เข้าใจดี พังธรรมะเข้าใจดี ก็จะถามว่าทำไมชีวิตเราจะต้องอยู่อย่างโง อยู่กับการพนัน อยู่กับสิ่งเสพติด เมื่อได้ก็สุข ไม่ได้ก็ทุกข์ เวลาอ่อน อาการเร่าร้อนเป็นการแสดงลักษณะหนึ่งของจิตวิญญาณ เร่าร้อนนั้นแหลกคือลัตว์นรา มันกระสัน กระหายก็เป็นปรต มันโนก็เป็นเดรัจนา เป็นลัตว์ที่หมายถึง“จิตตกต่ำ”(วินิปaticก) เพราะรังนผู้ที่มีจิตวิญญาณ เป็นเช่นนี้ อยู่ในร่างกายของคนรู้ปร่างของคน ต่อให้หล่อต่อให้ล้างจาง ต่อให้ออยู่ในฉานะที่คุณทางโลกรับรองว่าเป็นคนชั้นสูง เป็นคนในระดับบริหาร เป็นคนที่ยอมรับนับถือกันอยู่ในสังคมก็ตาม คนนิดนี้แหลกที่เป็นลัตว์อุบาย คือ สัตว์ปรต(มนุสสเปต) สัตว์นรา(มนุสสโนโยโก) สัตว์เดรัจนา(มนุสสเตรัจโน) สัตว์อสุรกายกันอยู่ในสังคม โดยสัจธรรมปร่างคนเป็นๆแหลก แต่“จิต”เป็นลัตว์อุบายแล้วจริง อาทัยร่างกายที่มีรูปร่างมนุษย์อยู่ เรียกตามคัพพ์ว่า “ omnuchs ” คือ สัตว์อุบายแท้ๆ หรือพูดกันให้ชัดๆที่สุด “ omnuchs ” ก็คือ สิงที่รูปร่างเป็นลัตว์มนุษย์โดย

สัจจะเป็นสัตว์อภัย-สัตว์นรก-สัตว์ประต-สัตว์เดร็จฉาน-สัตว์อสรกาย

ถ้าเข้าใจแล้วพิสูจน์ให้หลุดพ้นความเป็น“สัตว์”ชนิดนั้น เมื่อพิสูจน์แล้วคุณก็จะรู้ความจริงโดยตนเองเลย ปัจจัตตั้ง เวทิตพโพ วิญญาหิเรียนรู้แล้วเราจะรู้ว่า หมดความเป็นสัตว์โลเกีย่นั้น ก็คือ จิตไม่สุขไม่ทุกข์ มันหมดความเป็นเดร็จฉาน ไม่โง่แล้ว มันเข้าใจ มันฉลาดขึ้นแล้ว มี“วิชชา”ขึ้นไปตามลำดับ คือ จับสมุทัยลังกิเลสได้ เปเรียยฯ จะเห็นว่าเราดื่นرنน้อยลง เราเป็นประตาระสันน้อยลง ความเดือดร้อนร่างดื้นรนเหมือนปลาถูกทุบ จะเพลาๆลงมากราห์ทั้งหยุดความเป็นสัตว์นรก สัตว์อภัยก็จะลดลงฯ ฯ ดับกิเลสที่เป็นเหตุน้ำหมด หยุดสนิท หลุดพ้น คุณก็จะไม่มีสุขมีทุกข์(อทุกข์มสุข)ในโลกแห่งสัตว์นั้นฯ

ถ้าคุณยังมีกิเลสมาก กิเลสในโลกอภัยเป็นต้น คุณได้มามากมาก คุณก็หลงมั่นมาก คุณก็หลงว่ามั่นเป็นสุข ได้อ่านجاให้ญี่ปุ่น มาอิทธิพลทางด้านแล้ว คุณก็หลงว่ามั่นเป็นสุข เมื่อมีโครมาลบท雷ีย์มกิเป็นทุกข์ พอดกิเลสแล้ว “สุขทุกข์”นี้หายไป อาจมาทำหนดบริบทอยู่แต่เเคร่“อภัย”นะ กำหนดบริบทให้ดีๆ แคร์โลดาบันนะ ยังไม่ได้พูดถึงโลกภารม โลกธรรม โลกอัตตา ที่ลึกเลยเขตไปมากกว่านี้นั่น ทำความเข้าใจให้ดีๆ

เพราะจะหันคนที่เรียนรู้อย่างนี้จริง ชีวิตก็จะรู้ อารมณ์ของจิต จิตมั่นลดความดื่นرنน้อยลง ความอยากกระสันน้อยลง มั่นเบามั่นบาง แต่คลาดขึ้น ไม่เป็นเดร็จฉาน ไม่อวิชชาเหมือนเก่าแล้ว ที่เคยตกรอก อภัย ประตวิสัย ก็สูงขึ้นแล้ว หลุดพ้นอภินารีอย่าแล้ว จนกระทั่ง กิเลสมหด คุณก็หลุดพ้นจากสภาพพวgn ไม่ดื่นرنแล้ว ไม่เป็นสัตว์ อภายนรกแล้ว อาการของสัตว์นรกที่เกิดจากติดการพนัน ติดสิ่งเสพติด หรือติดการโกงในจิตของเรามีแล้ว ในอภัยภูมิทั้ง๔ ถ้ายังโกรธอยู่ ยังไม่เป็นโลดาบัน จนกว่าคุณจะสำนึกดีว่า เอ..ไป/โกรธทำไม่ ชีวิตไม่ต้องโกรธ ก็อยู่รอด ดีด้วย แล้วคุณก็ลังกิเลสตัวโกรง ตัวทุจริต ไม่เอาแล้ว

มันหมายบช้า คนทุกจิตมาก โง่มาก หมายมาก ถ้าโกรังน้อย หมายน้อย ฉลาดโกรัง ยิ่งซับซ้อน หลอกลวงมนุษยชาติ ถึงระดับชาติ ระดับโลก ยิ่งชั่วใหญ่ ยิ่งบานหนักซับซ้อนเข้าไปอีก พูดแล้วก็คงไม่ยกที่จะเข้าใจ

ในรูปแบบปฏิบัติธรรมแล้ว ดับตันหา มันหมดจิตกระสันอย่าง มันจะไม่มีอาการ ที่อย่างจะไปโกรัง อย่างเสพสิ่งเสพติด เสพรสการพนัน จะหมดสุขหมดทุกข์ในจิต จะไม่มีสภาพทุกข์เลยแม้เรามีได้โกรัง เราไม่ได้เสพสิ่งที่เราเคยติดเคยอ่อนโยนเคยสุข จิตก็ไม่ดื่นรนเดือดร้อน จิต อุบกษา จิตอุทุกข์มสุข จิตละเอียด จิตว่าง ไม่เป็นประตแล้ว ไม่เป็น สัตว์นราแล้ว ไม่โง่แล้ว พันอวิชชา พันเดร็จฉาน ไม่ตกลต่ออีกแล้ว ขึ้น สูงไปข้างหนึ่งแล้ว ไม่ได้เป็นสัตว์อบายอีกแล้ว จิตเจริญแล้ว ปิดโลก อบายได้ นิอัตมายกตัวอย่างพูดถึงบางเหตุปัจจัยในบริบทโลสถาบันนະ อื่นๆก็มีเหตุปัจจัยอื่นอีกในอนามัยมุข ในสิ่งที่หยาดคาย เป็นทุจริตกรรม ที่เกี่ยวกับราศี โภส เราจะเข้าใจโดยปริยาจวิงๆ ว่าราศีขนาดนี้ โภสขนาดนี้ยังหยาด มันยังต่ออยู่ ราศีแรงขนาดนี้เรายังไม่พันโลสถาบัน โภสขนาดนี้ยังไม่ใช่โลสถาบัน เราจะประมาณได้ เมื่อเรารู้อยู่กุศลจิตที่ เรายอดสิ่งเสพติดเหล่ายา ติดการละเล่น ติดการพนัน ติดชีโกรัง ทุจริต อกุศล หยาดคายอย่างนั้นอย่างนี้ เราจะเข้าใจเลย จะรู้จิต-เจตสิก-รูป- นิพพานหรืออนิโรธ “นิโรธ” คือ “ดับจิตอกุศลของโลกสัตว์อบาย” ได้จริงแล้ว

เพราะฉันเมื่อเรามาปฏิบัติธรรม จิตวิญญาณจะเจริญก้าวหน้า พัฒนาขึ้นไป ดับกิเลสได้จริง คุณธรรมของโลสถาบัน ก็จะขึ้น(ลิ้นสุด)กับ ทั้ง ๔ สัตว์โลก คือไม่มีแล้ว คือดับอบายภูมิ ๔ นั้นแล้ว หรือลิ้นสุดกับ โลกอบาย ขึ้นเบรริยะ(ลิ้นสุดกับนรก) ขึ้นเป็นติวิริยะ(ลิ้นสุดกับวิลัยแห่งเบรริ) ขึ้นติรัจฉานโยนิยะ(ลิ้นสุดกับกำเนิดติรัจฉาน) ขึ้นมาปายทุกติวินิปัตตะ(ลิ้นสุด กับเรื่องอบายทุกติและวินิปัต)

และโลสถาบันยังมีคุณสมบัติอีก ๔ คือ โลสถาบันนະ(เข้าถึง กระแลโลกที่เป็นโลกุตระ) อวินิปัตติชัมม(ความไม่ตกลต่อเป็นธรรมชาต) นิยตะ(เที่ยง

แท้ในผลที่บรรลุ) สัมโพธิปราyanะ(ตรัสรู้ແນineเบื้องหน้า) จิตวิญญาณเข้าสู่ กระแสของโลกุตระ สูงขึ้นมาระดับหนึ่ง เข้ากระแลสสถาบัน อวินิปัตตะ คือ จิตนั้นจะไม่ตกต่ำไปสู่ความเป็นอย่างที่เคยเป็นก่อนนี้อีก จะไม่ตกลงไปอีกแล้ว ไม่ตกต่ำเป็นธรรมชาติ เป็นปกติ เป็นสามัญ บรรลุธรรม ในขีดของอย่างนี้แล้ว เมื่อไม่ตกต่ำก็หากเพียรปฏิบัติไปเป็นนิยตาม หมายความว่า เช้าเก็นฑ์ แข็งแรงเที่ยงแท้ แห่งอน เป็นผลลัพธ์เจอก็ ให้ระดับหนึ่ง ไม่มีถอยหลัง คนนี้แห่งอนว่าเป็นสถาบันจริง สำเร็จขั้น “ผล” ไม่ใช่แค่ “มรรค” และสัมโพธิปราyanะ สำทับเข้าไปอีก มีแต่จะสูงไป ในเบื้องหน้า อย่างเดียว จะตรัสรู้ในเบื้องหน้าแล้ว จะบรรลุสุดจบได้ ในประเด็น ในรอบ ในการของคุณธรรมเรื่องนั้นๆ หรือเรื่องใดก็แล้วแต่ นี่ คือคุณสมบัติที่รับรองโดยพระพุทธเจ้า ตรัสไว้เป็นสูตรเป็นทฤษฎีเลย

หลักประกันที่จะทำให้นักการเมืองไม่โกง

เพราะฉันผู้ที่มีภูมิสถาบันจริง เลิกเหล้าเลิกยา เลิกสิ่งเสพติด เลิกการพนัน เลิกโภค พอกำราเสนี เมื่อดับที่เหตุแล้วจริง จิตมันจะไม่ไปยินดีในเรื่องจะโกรธ อีก ในการเล่นการพนันอีก มันหมด รอดช oben รถซัง รถสุข รถทุกข์ ในสิ่งเหล่านี้ มันหมด มันไม่มีอารมณ์ หรืออาการทางจิตอีก และไม่ว่าเวียนลงไปต่อ ได้แล้วได้เลย เพราะการปฏิบัติ ตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้าจะทำให้มีดวงตา มีวิปัสสนาญาณ ญาณที่รู้แจ้งเห็นจริง รู้ของจริง เป็นchanต บัสต ด วิหาร คือรู้อยู่เห็นอยู่ในปัจจุบันนั้นๆ เห็นอยู่หลังๆเลย เป็น Status Quo เป็นสถานะปัจจุบัน ที่มีอยู่ให้เห็น กิเลสเกิดอยู่ก็เห็น และกิเลสในปัจจุบันนั้นดับแล้วก็เห็น เห็นอยู่เป็นของจริงเลย เป็นการปฏิบัติที่จับมั่นดั้นตาย ไม่ใช่managed เป็นวิทยาศาสตร์ที่รู้แจ้งเห็นจริง ดับได้ชนิดที่ทำจนแห่นอนมั่นคงเลย

ของพระพุทธเจ้า呢 อาสาวนา ภารนา พุทธกัมมัง ต้องทำเสพชั้นชั้นไปชั้นมา(อาสาวนา) ให้เกิดผล(ภารนา) คือผลที่เราทำได้นั้นแหล่ทำให้มาก(พุทธกัมมัง) ทำงานแข็งแรงมั่นคง หยั่งลงอย่างสมบูรณ์ ยืนยันได้พิสูจน์ได้อย่างแท้จริง ไม่เชื่อเมม หรือเดา เพราะฉะนั้นผู้ที่เป็นโสดาบันดักล่าวนี้จึงมีหลักประกัน จะเป็นคนที่ไม่โกรง จะไม่ติดการพนัน ไม่ขี้โกรง ไม่ต้องเลียเวลา กับโลกขั้นต่ำ หั้งทุนรอง แรงงานไปกับเรื่องเหล่านี้ เอามาทำงาน อื่นที่ดีกว่านั้น คนนี้จะเป็นนักเคราะห์สูตรที่สูง พัฒนาตนเองขึ้นมาสู่ สร้าง กอบกู้ตนเองได้ โดยเฉพาะไม่โกรง ไม่ทุจริต ไม่อกุศลแล้วอย่างน้อย ก็ในขั้นต้น แต่มีสมรรถนะตามความรู้ความสามารถที่จะทำงานให้สังคม ถ้าได้บุคคลที่มี“อาริยธรรม”ดังอาตามสาหมายนานี้แหล่ คือ บุคคลที่จะเน้นไปทำงานการเมืองให้มั่น คุณว่าคื้นยั่ล่ะ?

สรุปง่ายๆไปก่อนว่า คนที่เป็นผู้ปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้า อย่างที่อาตามากล่าวนี้แหล่ โสดาบันก็เบื้องต้น สกิทาคามี สูงขึ้นไปอีกขั้น หนึ่ง อนาคตมีก้าวสูงขึ้นไปอีกขั้นหนึ่ง หยุดการไปสู่โลกแห่งการวนเวียน ไปเสพไปสุขไปทุกข์กับโลกีย์ต่ำได้แล้ว แล้วก็ปฏิบัติเป็นสกิทาคามีเพิ่มขึ้น ไปอีก และก็ต่อภูมิอนาคตมี ก้าวสูงขึ้นๆไปตามลำดับ คนเหล่านี้แหล่ ยืนยันได้ ปฏิบัติ ประพฤติ อุญใจโลกันนี้ เป็นได้ มีได้ จึงจะเป็นผู้ไปทำงานให้กับสังคมโลกได้ดี อย่างมีหลักประกัน เป็นที่พึ่งของสังคม

ถ้าเป็นนักการเมือง ที่เป็นโสดาบัน ก็จะไม่โกรงแล้ว โสดาบัน บางคน อบายมุขไม่มีแล้วอาจจะมีเรื่องการ มีเรื่องโลกธรรม มีเรื่องลาก ยก สรรเสริญอยู่อีกพอสมควรก็ลดกิเลสอีก โลกแห่งการ โลกธรรม ๙ ลาก ยก สรรเสริญ ก็เรียนรู้อีก จิตเรักษ์ยังติดอยู่อีกกว่า ได้ลากมากสุข ถ้าหากเราทำงานไม่เห็นแก่ลาก ก็จะได้มาโดยธรรม เรียกว่า ลากซัมมิกา เราไม่ยึดติดเป็นเราเป็นของเราได้มากก็แบ่งแจกกันให้ไปกินไป ละลอกไป ก็อกุลกันไป เราทำได้เราก็เป็นคนที่มีประโยชน์คุณค่าต่อโลก

หรือเราติดภาระ ติดราคาน้ำประลักษณ์แลียงสัมผัสเลี่ยดลี คุณก็เรียนรู้ว่ากิเลสมันเป็นอย่างไร การตัณหามันเป็นอย่างไร ฝึกฝนไปก็จะเกิดญาณหรือวิชชาขึ้นเอง จะกำจัดกิเลสภาระเป็น ภาระทั้งเหลือภาระสุดท้ายคือ ภาระสว่าง เป็นอย่างไรคุณก็จะรู้จะเห็นมัน เมื่อดับภาระสว่างลีน คุณก็ไม่ต้องไปเสียเรื่อง เลี้ยวเลลา เลี้ยวนอนไปกับการบำเพ็ญสุขทุกข์ กับภาระ ชีวิตก็ง่ายขึ้น เวลาเหลือเพื่อขึ้นมา ทุนรองก็ไม่ต้องไปจับจ่าย แรงทางกายทางสมอง ก็ไม่ต้องไปใช้ในเรื่องเหล่านี้ เก็บเอาความสูญเสีย ที่เคยอวิชชาคืนมาได้ ก็อา “ความสูญเสีย” นั่นหมายทำงานอื่นๆ ที่เป็นงาน ไม่มีโถง งานที่เป็นประโยชน์คุณค่าได้มากขึ้น ยิ่งปฏิบัติลดลงได้สูงขึ้น ไปอีกๆ ก็จะได้ “ความสูญเสีย” ที่เป็นเวลา-ทุนรอง-แรงกายแรงสมอง “คืนมา” สร้างสรรประโยชน์คุณค่าให้แก่ต้นให้แก่สังคมได้อีกยิ่งขึ้น

คนที่หลุดพ้นไปตามลำดับ ยิ่งเป็นสกิทาฯ ยิ่งเป็นอนาคต อนาคตันจะไม่มีภาระ กิเลสหมดเลย ไม่ต้องสูขต้องทุกข์กับภาระ เรื่องผู้หญิงผู้ชายเดียว จะเรียกว่าภาระตายด้านก็ได้ แต่ที่ยังไม่หมดก็ ส่วนเศรษฐกิจที่เหลือ อนาคตมีจะยังมีรูปราศะ อรูปราศะ หรือเศษชิ้น ของวัตถุเท่าที่ไม่มีฤทธิ์มีแรงของความต้องการจะแสดงออกทางกาย ทางวจາแล้ว แม้เรียกว่า ราศะ ก็เป็นราศะหรือกิเลสที่เกี่ยวกับ “รูป-ร่อง-ลีน-เลี่ยง-สัมผัสภาย” ที่เหลือเพียงระริการริวพิริวพรายเป็นเศษเล็กเศษน้อยอยู่ภายนอก ไม่มีฤทธิ์แรงที่จะแสดงออกทางกายทางวจາเลย มันเกิดในใจก็ได เจ้าตัวก็จะรู้สึกซึ้งชั่ว勇于ที่มันยังไม่หมด มันจะไม่มี ความสุขเลย เกิดเมื่อไรมันทุกข์เมื่อนั้น จะไม่นอนกิเลสรูปราศะ-อรูป ราศะของตนแล้ว ไม่แพสมสุขสมแล้ว มีแต่จะอีดยัดเห็นเป็นทุกข์ที่ซัดเจน แล้วก็จะพยายามล้างของตัวเองให้หมด กิเลสส่วนเหลือนี้ไม่มีฤทธิ์มีแรง ไม่มีทางที่จะออกมาราทำลายโลก ไม่เป็นภัยต่อโลก อนาคตมีจะหมด ปัญหาเรื่องภาระภัยนอกหรือเรื่องรูปประลักษณ์แลียงสัมผัสภาย และจะไม่เบ่งซิงทรัพย์คงคารลาภัยศของมนุษย์แล้ว จะไม่สะสมภัยศที่เป็น

วัตถุสมบัติแล้ว คนระดับอนาคตมีจึงไม่มีพิชัยไม่มีภัยในสังคมแล้ว ไม่ว่า จะเป็นเรื่องการ เรื่องลากยศ จึงเป็นหลักประกันอันสำคัญของความ เป็นมนุษย์ในสังคมที่จริงยิ่ง ไว้ใจได้แน่แท้

ส่วนกิเลสманะสังโภชน์ ที่ยึดดี ถือตัว ซึ่งก็ไม่ใช่การยึดการถือ ที่แรงที่มากเลย เป็นแค่เชชชูลีการยึดดีการถือตัวอยู่น้อยเต็มที่แล้ว ไม่ มีฤทธิ์ที่เป็นพิชัยแก่ใครเลยแล้ว เป็นกิเลสส่วนเหลือที่จะต้อง เรียนรู้ส่วนเหลือของตน แล้วกำจัดของตนให้หมดสิ้น และกิเลสอุทธรัจจะ ที่เป็นชูลีล่องของส่วนเหลือเชชกิเลสอนุสัยอาสวะ ยิ่งเป็นเชชกิเลสสุดท้าย ที่ไม่มีฤทธิ์มีแรงอะไรที่เป็นพิชัยแก่ใครเลย แม้แต่ตนเอง เพียงแต่ เชชปลายท้ายสุดที่ตนจะเก็บจะเช็ดถูให้สะอาดหมดจด ไม่ใช่กิเลสที่ทำ ทุกข์ทำภัยได้ให้แก่ใครทั้งตนหงผู้อื่น เป็นเพียงส่วนเหลือสุดท้ายเป็น อนุสัยอาสวะ ก็ต้องใช้ “วิชชา” ความรู้ตัวแท้ทำการล้างชำระกันให้ถึง ความสะอาดหมดจดให้ได้เป็นที่สุด จนครบถ้วนหง “อุทธรัจสังโภชน์” และ “อวิชชาสังโภชน์” อันเป็นความรอบรู้จบครบบริบูรณ์ ไม่เหลือเชช แม้ “อวิชชาสวะ” ซึ่งได้แก่... เชชปลายของยังไม่รู้ความสินสุดจบครบ ทุกสภาวะของความเป็น “เจตวิมุติและปัญญาวิมุติ” จึงจะเป็นอรหันต์

พระฉะนั้นคนที่เป็นอย่างนี้ไปทำงานอยู่ในสังคม ช่วยเหลือ มนุษยชาติ มีหลักประกันที่มั่นไม่โป้โก มั่นไม่โป้โลภ มั่นไม่โป้เปลี่ยนไป คง มั่นไม่โลภไม่โถสัน ไม่ไปเอาของใคร ที่จะสร้างสรร ให้เข้า-ให้เข้า จะแบ่งเจก จะไม่มีอดติ ไม่ลำเอียง โดยเฉพาะที่จะลำเอียงมาเข้าข้างตัว เข้าข้างครอบครัวของตัว เข้าข้างพรครพวงของตัว หมู่ผุ่งของตัว มั่น จะไม่มีลำเอียง มั่นจะซื้อสัตย์สุจริตจริงๆ อย่างยั่งยืน ไม่กลับบากอก ไม่มีอะไรจะมาเปลี่ยนแปลง จะมาหักล้างความเป็นธรรมที่บรรลุแล้วนี้ได้ เลย ชนิดที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า เที่ยงแท้(นิจจัง) ยังยืน(คุ้ง) ตลอดกาล (สัสสตัง) ไม่มีการเปลี่ยนแปลง(อวิปริณามัมมัง) ไม่มีอะไรจะมาหักล้างได้ (อสังหรัง) ไม่กลับกำเริบ (อสังกุปปัง)

วีรชน หรือวีรบุรุษในสังคมไทยมากมาย พ่อได้อ่านจากนานาขึ้นมาเป็นผู้บริหาร ไม่รู้ไม่น่านก็จะพากันลุ่มหลงเงินตราและบ้าอำนาจ จากรีบุรุษก็กล้ายเป็นเรverbุรุษในที่สุด และทุกยุคทุกสมัยที่ผ่านมา ถ้าผู้นำหรือผู้บริหารติดอยู่มุข เขาก็ย่อมจะเอาอยู่มุข(คลินิ-หวาย อ่อน fine ฯลฯ)เข้ามาบริหารประเทศด้วย หรือถ้าผู้นำลุ่มหลงเงินตรา ก็จะพากันไปกับเมกะโปรเจค และตัวเลขของจีดีพี. โดยละเอียดคุณภาพชีวิต ของประชาชน

ดังนั้นหากผู้นำผู้บริหารติดยึดในโลเกี้ยมากเท่าใด ก็จะสามารถทำเพื่อประชาชนได้น้อยเท่านั้น ส่วนคนที่หลุดพ้นจากโลเกี้ยออกมายได้ คนเหล่านี้จะทำงานให้แก่สังคมอย่างมีคุณภาพ อย่างมีคุณค่า อย่างวิเศษ นี่คือธรรมะของพระพุทธเจ้าที่อยากจะให้มาพิสูจน์กัน ท้าทายให้มาพิสูจน์ นี่เป็นความเห็นของอาทมา

อาทมาเข้าใจพุทธศาสนาว่าทำให้คนที่บรรลุธรรมมีคุณธรรม คุณสมบัติอย่างนี้ ส่วนใครไม่เห็นอย่างอาทมา ก็ว่าที่อาทมาพูดนี่ผิด ก็แน่นอน คุณก็ไม่เอา คุณก็จะไปເตามศาสนานพุทธที่คุณเข้าใจว่า โสดาช ลูกทิ伽 อนาคตฯ อนาคตฯ หรหันต์ จะต้องออกป้าอกเข้าออกถ้า หรือนั่งสมาธิ สะกดจิต ไม่ได้เข้าใจอย่างที่อาทมาสารยายานี้ เมื่อคุณฟังอาทมาอธิบายแล้ว คุณไม่เห็นด้วย ก็ไม่เป็นไร คุณก็ไม่ต้องเอา คุณก็ไปเอาอย่างที่คุณเชื่ออย่างโน้นแหล่ว่าถูกต้อง เพราะมีครูบาอาจารย์สอนกันมานาน คุณจะอ้างอิงอย่างไรก็ว่าไป เพราะอาทมา ก็ยืนยันว่า มีหลักฐานในพระไตรปิฎกนี่ล่ะ แม้แต่อรรถกถาอาจารย์อาทมาเองก็ไม่ค่อยจะเอารื้น เท่าไหร่ ที่อาทมาเอาเบ็นหลัก มาอ้างยืนยันก็มาจากพระไตรปิฎกนี่แหล่ว

เพราะสั่นคนที่บรรลุก็จะเป็นเช่นที่อาทมาพูด จะมาทำงานให้แก่สังคม โดยเฉพาะมาทำงานการเมือง มาทำงานบริหาร มาทำงานช่วยสังคมมนุษยชาติ อาทมาขออภัยยันว่าคนที่เป็นอาริยบุคคลนั้น ไม่ใช่คนที่ไม่รู้โลก ไม่รู้โลเกี้ย ไม่รู้สังคม ไม่รู้ว่าลากภัยศสรรเสริฐเข้าเป็นยังไง

เข้าແຍ່ງສິນກັນຍັງໄໝ ອາຈະໄມ້ເລີກສິ້ງຕຽງທີ່ວ່າມີເມື່ອເລີ່ມມູນ ແພ່ງສິ່ງໄມ້ເກັ່ງໄມ້ມີເລີ່ມເລີ່ມເຖິງໂຄງອ່າຍ່າງເຂົາ ອາຈະໄມ້ເກັ່ງອ່າຍ່າງນັ້ນ ແຕ່ຈະຮູ້ວ່າມັນຄືອ ອະໄຣ ມັນແຍ່ງກັນອ່າຍ່າງໄຣ ແລ້ວກີຈະມາຊ່ວຍກັນປັບ ມາຊ່ວຍກັນທຳການໃຫ້ ແກ່ລ້ັງຄົມໄດ້ອ່າຍ່າງມີຫລັກການ ເພຣະະນັ້ນຄົນໜີ້ແລະ ອ່າຍ່າງທີ່ອາຕມາ ກລ່າວແລ້ວ ຈະເປັນຄົນທີ່ມາພາກັນປົງປັບຕົ້ນໄໝໆ ມາປະປັດຕິອູ້ກັບລ້ັງຄົມໄປ ປໍາທຳການເມື່ອງໃໝ່ ຂ່າຍມຸນໜູ້ຍ່າຕີໃນລ້ັງຄົມ

งานການເມື່ອງຄືອງການທີ່ໄປທຳເພື່ອບ້ານເພື່ອເມື່ອງ ດັນແຫລ່ານີ້ຄໍາໄປ ອາສາທຳການເພື່ອບ້ານເພື່ອເມື່ອງ ເປັນກັກການເນື່ອງ ທີ່ອຳນວຍທຳການເນື່ອງໃນລ້ັງຄົມ ຄຸນລອງຄົດດູ້ຈົ່ວວ່າຄົນແຫລ່ານີ້ ເປັນຄົນທີ່ຈະພອຮັບໄດ້ມັ້ນຍ້ ? ເພຣະ ໄມ້ໃຊ້ຄົນໂນ່ ແຕ່ເປັນຄົນຮູ້ລ້ັງຄົມ ຈະຮູ້ເຄຣະຊູຄາສຕົວ ຈະຮູ້ລ້ັງຄົມຄາສຕົວ ຈະຮູ້ກາງຈານໜັກທີ່ທີ່ເຂົາທຳອູ້ໃນລ້ັງຄົມ ມີ “ອນວັນຈະ” ຮູ້ງານທີ່ໄມ້ມີໂທຂອະໄຣ ຕ່າງໆນານາ ແລະ ຈາກທີ່ຈະເປັນປະໂຍ້ນໃນລ້ັງຄົມທີ່ຈະຕ້ອງໃຊ້ຕ້ອງອາຄັຍ

ເພຣະະນັ້ນຜູ້ທີ່ຈະໄປຮັບໜັກທີ່ເປັນກັກການເນື່ອງ ຄືອຜູ້ໄປທຳການ ຮັບໃຊ້ປະຊາຊົນ ຮັບໃຊ້ລ້ັງຄົມແທ້ຈົງ ຈະຊ່ວຍລ້ັງຄົມມຸນໜູ້ຍ່າຕີໄດ້ອ່າຍ່າມາກ ອາຕມາພຸດມານານ ມາມາກແລ້ວວ່າ ການເນື່ອງຄືອກາເຫັນໄປຮັບໃຊ້ປະຊາຊົນໄປອາສາເລີຍສະໄໝທີ່ແກ່ລ້ັງຄົມ ໄມ້ໃຊ້ໄປທຳການທີ່ເປັນຄົນໄມ້ໂລກຊະວົມ ໄມ້ຕິດແລ້ວ ລາກ-ຍົກ-ສຣາເລີຣີຢູ່-ໂລກີຢູ່ສູ່ ຊຶ່ງຂັ້ນທຳການຟຣີໄດ້ຈົງ ໄມ້ຕິດ ເພຣະະນັ້ນ ເຮືອງທຸຈົມ ຂຶ້ໂກນ ໄມ້ຕື່ອສັຕິ ໄມ້ມີແລ້ວ ຄົນໜີ້ ຄຸນຄົດດູ້ຈົ່ວວ່າ ໄປທຳການ ໄທີ່ແກ່ລ້ັງຄົມມັນຈະເປັນອ່າຍ່າໄຣ ເນື່ອງໄທຍເປັນເນື່ອງພຸທ່ອນະ ຄ້າເຊື່ອວ່າ ທີ່ ອາຕມາພຸດມານີ້ເປັນທຸກໆຢູ່ຂອງພຣະພຸທ່ອຈັກທີ່ຖຸກຕ້ອງ ລອມມາຄືກົາດູສີ ອາຕມາກີ່ເສັນວ່າຂອງພຣະພຸທ່ອຈັກເປັນອ່າຍ່ານີ້ ຄຸນແພັ່ງແລ້ວເຊື່ອເຂົ້າໃຈເຫັນທ້ວຍ ກົມາ ຄ້າໄມ້ເຫັນດ້ວຍກີ່ໄມ້ມາ ມີອີສຣາເລີງກາພທີ່ຈະໄມ້ເຂົາ ໄມ້ມີປັ້ງຫາວ່າໄຣ

ອາຕມາທຳການມາຄືງວັນນີ້ແລ້ວ ເຫັນລ້ັງຄົມປະເທດໄທຍ ທີ່ເປັນເນື່ອງພຸທ່ອ ດັນມີການມື້ອງຄົນພຸທ່ອ ດັນມີການມື້ອງຄົນພຸທ່ອຢູ່ພອສມຄວາ ກຳລັງຈະເປັນໄລ່ຢູ່ນ ການເນື່ອງ ເປັນການເນື່ອງໃໝ່ ອາຕມາກີ່ເສັນອ່ານວັດທິທີ່ຈະມີອາຣີບຸດຄລ

ดังกล่าว呢ี้เข้ามาร่วมกัน พยายามจะเลือกจะเพื่อนอย่างไรก็ว่ากันไป เอามาให้ทำงานการเมืองใหม่ดังกล่าว呢ี้ ถ้ามีคนชนิดนี้มาทำ เชื่อไหมว่า จะเป็นการเมืองใหม่ ชนิดเป็นอาริยบุคคล คือมีคนที่เข้ากระแลลิกุตระโลส达人.. สกิทา.. อนาคตฯ.. อรหันต์ฯ มาช่วยทำงานช่วยสร้างประโยชน์ให้แก่มวลมหาประชาชน พหุชนทิตาຍະ ช่วยให้ปวงประชานเป็นสุข พหุชนสุขайະ และช่วยอนุเคราะห์โลก โลกานุกัมปายะ อย่างเป็นจริง

คำตอบอยู่ที่...คน !

ปัญหาไม่ได้อยู่ที่กฎหมาย แต่พอเกิดปัญหาบ้านเมืองมาที่ได้ ก็จะมองไปแก้ที่กฎหมาย หรือมองแก้รัฐธรรมนูญ ก่อนอื่น ทั้งๆที่ปัญหาสำคัญนั้น ไม่ได้อยู่ที่รัฐธรรมนูญ แต่มันอยู่ที่“คน” ถ้ามีคนดีอย่างที่ว่า นี้ ก็จะมารังสรรค์รัฐธรรมนูญให้ดีทั้งนั้นแหล่ะ แม้รัฐธรรมนูญไม่ดี เขา ก็จะไม่ละเมิด และจะช่วยกันแก้ให้ดีเมื่อเห็นควร เพราะเมื่อรู้ว่ามันไม่ดี ด้วยปัญญาที่ไม่มีอดีต คนดีมีปัญญา ก็จะทำให้ดี ถ้ารัฐธรรมนูญดีก็ใช่ ต่อไปเลย เพราะรัฐธรรมนูญก็คือสิ่งที่คนนั้นแหล่ะร่างขึ้นมา ตามอำนาจของทั้งกิเลสและความมีปัญญาสมกัน ถ้าปัญญามาก-กิเลสน้อย รัฐธรรมนูญก็ออกแบบมาถูก สมบูรณ์แบบ ไม่ลำเอียงเพื่อใคร เพื่อพวกไหน แต่เพื่อประชาชนส่วนรวมอย่างชื่อตรง “ไม่เห็นแก่ใคร”

เพราะฉันเราเอาที่“คน”ก่อน สร้างคนก่อน อย่าเพิ่งไปมัวแต่ หลงรุ่นอยู่แต่กับรัฐธรรมนูญกันเลย ที่มีแล้วพอใช้ได้ก็ใช้ไปก่อน เมื่อช่วยกันสร้างคน ได้คนดี แล้วเราจะได้สิ่งที่จริง โดยเฉพาะคนที่ไปทำหน้าที่นักการเมือง ต้องเป็นอาริยบุคคลจริง เพราะอาริยบุคคลคือ คน ที่เป็นอิสระจากโลกอย่างไรเด้อแล้ว เพราะลดโวฟาริกอัตตา-มโนมายอัตตา-

อรูปอัตตาอย่างหยาบได้ส่วนหนึ่ง นั่นคือ โลดาบัน คนที่เป็นอิสระจากโลกการและโลกธรรมไปได้เรื่อยๆ ลดโวฟาริกอัตตา-มโนเมยอัตตา-อรูปอัตตาอย่างกลางได้มากขึ้นๆ นั่นคือ สมกิทาคามี ที่สูงขึ้นๆ จนที่สุด คนที่เป็นอิสระจากโลกการและโลกธรรมได้หมด และลดโวฟาริกอัตตา-มโนเมยอัตตา-อรูปอัตตาอย่างละเอียดได้อีก จนเหลือแต่รูปปราคະ-อรูปปราคະ-มานะ-อุทธัจจะ-อวิชชา อันเป็น-มโนเมยอัตตา-อรูปอัตตา ส่วนน้อย ส่วนบางๆ สุดท้ายเท่านั้น นั่นคือ อนาคต คนที่เป็นอิสระจากโลกอัตตาได้หมดล้วน นั่นคือ อรหันต์

หัวใจ ๒ ประการ ของคนที่จะเข้าไปทำงานการเมืองใหม่ ต้องรู้แจ้งรู้จริง

คนที่จะเข้าไปทำงานการเมืองใหม่ จะต้องรู้แจ้งรู้จริงว่า งานการเมืองนี้มีหัวใจ ๒ ข้อใหญ่ๆ

ข้อ ๑ คือ งานการเมืองต้องเป็นงานที่ทำเพื่อมวลมนุษยชาติ ไม่ใช่การงานที่ทำเพื่อตนเอง ทำเพื่อครอบครัว จึงไม่ใช่งานทำมาหากิน เลี้ยงครอบครัว เลี้ยงครัว ไม่ใช่อย่างนั้นแน่ ต้องชัดเจนว่าไม่ใช่งานที่ทำเพื่อตัวเอง ครอบครัวตัวเอง หรือหมู่พากตัวเอง แต่งานการเมืองคืองานเพื่อมวลมนุษยชาติ เพื่อคนประชาชนในประเทศ

ข้อ ๒ งานการเมืองต้องเป็นงานคุณธรรมและเป็นกุศล คนทำต้องมีคุณธรรม เพราะเป็นงานที่มีจริยธรรม เป็นงานที่เป็นงานประเสริฐ งานบุญ ไม่ใช่งานบาป งานเพื่อมวลมนุษยชาติทั่วประเทศ จะเป็นงานบาปได้ยังไง เพราะจะนั่นงานนี้จะต้องเป็นงานที่มีคุณธรรม งานการเมืองต้องมีคุณธรรม ต้องเป็นกุศล เพราะจะนั่นคนที่จะไปทำงานนี้ต้องเป็นคนมีคุณธรรมอย่างแท้จริง เป็นอาชิยบุคคล เมื่องานมันเป็น

งานที่จะต้องเป็นงานคุณธรรม คนทำงานก็ต้องเป็นอธิบุคคลจึงจะแท้
 เพราะคนที่ทำงานการเมือง จะต้องเลี้ยงล่ำใจ จึงต้องมี
 คุณธรรมมีจริยธรรม ทำเพื่อกุศล กุศลแปลว่าความดี ความฉลาด
 และไม่ใช่ตลาดเกมโงนนะ นี้เป็นประเดิ่นหลักเลย

เพราะฉะนั้นถ้าเข้าใจ “หัวใจ” การเมืองแบบนี้ไม่ได้ นักการเมือง
 ไม่เข้าใจการเมืองอย่างนี้ก็ไปทำงานการเมืองไม่ดี นักการเมืองที่เข้าใจ
 การเมืองอย่างชัดเจน ประชาธิปไตยแท้ๆ มันเป็นอย่างไร เข้าใจอย่างดี
 และตนเองเมื่อเป็นนักประชาธิปไตยอย่างนั้น ก็ต้องมาเผยแพร่ ให้
 ความรู้แก่ประชาชน พร้อมกันนั้นประชาชนก็ต้องหวานหวานเพื่อที่จะ
 ศึกษาฝึกฝนตนเองด้วย ให้รู้จักประชาธิปไตย เพราะมันคือภารกิจตนเอง
 เมื่อคุณเป็นพลเมือง การเมืองมันถึงคุณทุกคน คุณจะไปหลบอยู่ในหุบ
 ในเลี้ยวที่ไหน ก็ตาม คุณเป็นพลเมืองนี้ การเมืองนี้ถึงคุณทุกคนแน่นอน
 มากน้อยแล้วแต่ คุณเองคุณเป็นคนทำมาหากิน ไม่ได้เรื่องการเมือง
 การเมืองก็เข้ามาครอบงำคุณอยู่ดี เพราะการเมืองเป็นงานลังคอมศาสตร์
 เป็นงานเศรษฐศาสตร์ เป็นงานรัฐศาสตร์ เป็นต้น เศรษฐศาสตร์
 เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ตนเองกินใช้เป็นอยู่ในลังคอม แม้คุณจะทำมาหากินเพื่อ
 ที่จะเลี้ยงชีวิตตนเอง ผลกระทบหรือผลเชื่อมโยงอยู่กับกระแสของลังคอม
 เศรษฐกิจของลังคอมมันก็ต้องขึ้นกับคุณ คุณก็ต้องขึ้นกับเศรษฐกิจ
 ลังคอมประเทศชาติ คุณไม่หลุดพ้นไปจากการเมืองได้หรอก ทุกคนไม่
 สามารถหนีไปจากอำนาจของการเมืองได้ แม้คุณเป็นขอทาน

แต่ทุกวันนี้ คำว่า “การเมือง” มันไม่ได้มี “หัวใจ” ดังที่อาตามา
 ว่า มาเนี้ยในลังคอมไทย แต่ทัวใจของ “การเมือง” มันกลับมีความหมาย
 ตรงกันข้ามกับที่ว่ามาด้วยซ้ำ มันตกผลึกในหัวใจคนไปหมดแล้วมั้ง ว่า
 คำว่า “การเมือง” นี้หมายถึง ความไม่ดี จนถึงความเลวร้ายเลี้ยงหายไปแล้ว
 กระทั่งกระกายเป็นคำลงที่หมายถึงด้าน “negative” (แงลบ) เลี้ยงลิ้นแล้ว

๗๕๖๐ วันของการสร้าง “เมืองกา” แห่งการเมืองใหม่

อาทิตย์ปีรากฎการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นในขณะนี้ เห็นว่าการเมืองของเมืองไทยนี้มั่งดงาม งดงามตรงไหน ? งดงามตรงที่เป็นการต่อสู้ประท้วงกันอย่าง โอบิโอบิ...มันเคยมีเหรอ ไปตั้งเป็นระบบ..ชุมชนเลย มีคนประชานรวมกัน เป็นเมืองเลียนะ ชุมชนเมืองมั่ววาน มีหม้อข้าวหม้อแกงมีที่หลับที่นอน มีส้ม มีเจ้าน้ำที่รักษาความปลอดภัย มีที่พัก มีที่พยาบาล มีการศึกษา มีมหาวิทยาลัย โอบิโอบิ..พร้อมพรั่งเจริญ แม้แต่รายรักก็มี เพลงการกีฬา ครบครันเลย เรียบร้อยด้วย แล้วก็มีวิธีจัดการกันอย่าง “สาธารณโภค” อันนี้ลิบิ่งใหญ่

พวกรุ่มนุ่มพันธมิตรฯขณะนี้นี่เป็นลักษณะของสาธารณโภคคือทุกคนลมัครใจไม่ได้บังคับกันนะ คนเดพันธมิตรฯที่ประท้วงอยู่นี่เป็นกลุ่มชุมชนคนไม่น้อยนะ เป็นหมื่นเป็นแสน พากันอยู่ประจำนี่ไม่ได้น้อยไปกว่าจำนวนพัน เป็นพันขึ้นไปทุกวัน ศูกร์แลร์อาร์อาทิตย์เป็นหนึ่ง เป็นแสนก็มี ทำกับข้าวกับน้ำเลี้ยงกันอยู่ทุกวันๆ เป็นพันเป็นหมื่นกันทุกวัน การเป็นอยู่อุปโภคบริโภคเครื่องกินเครื่องใช้ ต้องอาศัยใช้กินร่วมกัน นี่ทดสอบมา ๑๕๐ กว่าวันแล้ว ในชุมชนชุมชนนี้อยู่แบบสาธารณโภค

จำลอง มีของส่วนกลาง คนที่อยู่ในขอบเขตที่จะไปใช้สอยเบิกจ่ายขอรับ ขออะไรได้ เชากพิจารณาไปตามควร มีคณะผู้บริหารหรือว่าผู้ที่ดูแล จัดสรร มีจริงๆ ทำกันมา ๑๕๐ กว่าวันแล้ว อญักนังยังไม่แลกันยังไง ช่วยเหลือเพื่อพายกันยังไง ทำงานกันยังไง เมื่อได้ตั้งเงินดาวเงินเดือนอะไรกัน ทุกคนสมควรใจมาช่วยกันทำงานหน้าที่ หมุนเวียนกันทำนั้นทำนี่บ้าง ทำประจําหน้าที่เดียวบ้าง มีตั้งแต่กองทัพธรรมเข้าไปร่วมเป็นแกนทำงาน มีสมรรถนะ มีความรู้ความสามารถเท่าไหร่ต่างก็ทำ ใจชนิดอะไรช่วย กันทำ ตั้งแต่ปิดภาวดเชื้อดูไถไปจนกระทั่งถึงแบกหามให้บริการ ไปจนกระทั่ง ถึงบริหารช่วยคิดช่วยอ่าน ช่วยดูแล เป็นคีย์เมน คุณเกม แม้ล้วนอื่นๆ ที่มีอื่นก็มาร่วมกัน ทางฝ่ายทีมงาน“ผู้จัดการ”หรือเอโอลทีวีก็มา ทาง ประชาชนแต่ละกลุ่ม จากกลุ่มแรงงาน รัฐวิสาหกิจ กลุ่มเกษตรกร แม้แต่ กลุ่มอิสลามก็มา กลุ่มนักเรียนนิสิตนักศึกษา ก็มา อย่างนี้เป็นต้น

จากภายนอกหมุนเวียนกันมาช่วยเป็นกະ เป็นครั้งเป็นคราว หรือประจำ ก็อยู่ประจำไป ผู้อยู่ข้างนอกมาช่วยเป็นกະโดยความสมัครใจ ก็ทำกันไป

ก็มาแบ่งหน้าที่ร่วมกันทำ กินใช้ร่วมกันอยู่ในนั้น ใจมีของ ตนเองมาก อย่างจะเลี้ยஸละก็จ่ายออกไป ใจไม่มีจะเลี้ยஸละจะกินใช้ ร่วมกันก็ไม่มีปัญหา ใจที่มีแรงงานก็เอาตัวและแรงงานจ่ายออกไป ทำงานร่วมกัน คนข้างนอกเมื่อวู๊เห็นเข้า โอ๊.. เขาจะทำงานเพื่อประเทศ ชาติอันนี้หรือ คนเข้าใจเขาก็ช่วยมา คนในเราก็ช่วย คนมาigaล้มมาชิด ช่วยเองควักกระเบ้าเอง ช่วยทั้งแรงงาน ช่วยทั้งทรัพย์สินเงินทอง ช่วย ทั้งข้าวของ คนที่ห่างๆออกไปก็ช่วยมา แม้อญู่ต่างประเทศอยู่ถึงญูโรป อเมริกา ออสเตรเลีย ถึงตัวมาไม่ได้ ก็ส่งทรัพย์สินเงินทองมาให้ ไม่ได้ ขอร้อง ไม่ได้มีการบังคับใคร ทั้งหมดนี้คือทุกหนุนหลังของพันธมิตรฯ ที่พยายามกันข่าว่า พันธมิตรฯ ไม่ได้ที่ไหนมาหนุนหลัง คำตอบที่

ถูกต้องก็คือ พลังทุนทางสังคมของการเมืองใหม่ นั่นเอง

ถ้าได้ครดูรายการเมื่อเช้านี้ที่เข้ามาฉายซ้ำ ทางโทรทัศน์ เพื่อมนุษยชาติ คุณตายแน่ มุ่งมาน พิธีกร เข้ามาพากที่ทำงาน มี คุณถึงไทย มีคุณเสู่แลรี มีคุณยลศิริ มาสัมภาษณ์การอยู่ร่วมกันของ ผู้ชุมนุมที่ปักหลักพักค้างเป็นอย่างไร ? ปรากฏว่าแต่ละคนๆ ต้องลง ทะเบียนหนัง ฉายที่นี่มีกลุ่มมีหมู่ เมื่อันกลุ่มของบ้านนี้ กลุ่มนี้มีคร ต่อครัวบ้าง กี่คน ขาดเหลืออะไร ก็มาเบิกมาใช้ของที่จำเป็นสำคัญๆ ยาสีฟัน แปรงสีฟัน ยาสระผม ลับปูต่างๆนานา หั้ยากินยาทา สารพัดยา ฉายู่มากินเป็นระบบกงสีใหญ่ กินอยู่เป็นส่วนกลาง ถึงเวลาตีนเข้าชั้น มาต่างคนต่างก็ช่วยกันทำหน้าที่ เสร็จแล้วมีเรื่องราวอะไรที่ต้องการไป แสดงพลัง ก็พร้อมเพียงช่วยกันออกมายืนมวล

โอ้โห...อาตามาว่ามันเปิดจากของมนุษย์ผ่านสังคมใหม่ ที่มี การเป็นอยู่ร่วมกัน เป็นสังคมชุมชน ที่มีลักษณะดีๆ หลายด้าน ย่อมมาไว้เป็นรูปแบบจำลอง(โมเดล) เป็นการย่อรูปแบบสังคมจำลอง ที่ กำลังเกิดอะไรให้ดู ท่ามกลางกรุงเทพ ใจกลางประเทศไทย ข่าวคราว โลกภัตตน์นี้มันแพร่ออกไปทั่วโลกนะ และมันเปิดเผยแพร่ต่ออะไร ออกไปให้เห็นทั่วโลก

อาตามาว่ามันมีทั้งเรื่องของสังคมศาสตร์ รัฐศาสตร์ นิติศาสตร์ ซึ่งต่างล้วนเป็นพัฒนารมที่ติงมของมนุษย์อยู่ในศาสตร์ทั้งหลายเหล่านั้น แม้แต่เศรษฐศาสตร์ ก็ตาม มันเป็นการสะพัดการเป็นอยู่เอื้อเพื่อเก็บกู้ภัย ตลอดเวลา คงจะสื่อสารก็โอ้โห...ต้องทำงานตลอด ๒๔ ชั่วโมงนี่ ใช้ จ่ายเงินไม่ใช่เล่นเหมือนกันนะ แต่ก็อยู่ได้ ค่าใช้จ่ายต่างๆ ก็พอหมุนเวียนได้ โดยมีคนข้างนอกที่เห็นด้วยเห็นดี ก็เข้าอุดหนุนอุปถัมภ์ค้าชู ไม่ต้องรีด เก็บเหมือนอย่างการเก็บภาษีเลย ไม่ต้องไปกำหนดว่ารายได้คุณเท่านี้ คุณจะต้องเลี้ยงเท่านั้นเท่านี้เปอร์เซ็นต์ ใครมีจิตใจเลี้ยงลูกมีความเต็มใจ

เท่าที่รู้ ก็จ่ายออกมามาเลย มันเป็นอิสรภาพที่เป็นสุดยอดประชาธิปไตย *

นี่คือผลของการนำเอาระมายของพระพุทธเจ้ามาให้ศึกษา ฝึกฝนกัน แล้วจะได้สังคมอย่างนี้ ขออภัย..ที่จะต้องกล่าวถึงตัวอย่าง นี่ เกรงใจจริงๆ อย่างชาวโโคกเราที่ทำได้แล้ว ทำได้อย่างเข้มข้นกว่านี้ด้วย เช้มขันตรังใหญ่ ตรงที่ในชาวโโคกเองนี่ทำงานพรีกันหั้งหมดหมู่บ้านเลย รายได้เข้าส่วนกลางหั้งหมดไม่ได้แบ่งเป็นส่วนตัวเลย และกินใช้เครื่อง อุปโภคบริโภคอยู่ในนั้น ต่างกันใช้ร่วมกัน รู้จักจัดสรรประมาณกัน ทำ มาแล้วหลายปีติดต่อกัน ๓๐ ปีกว่าแล้ว จะย่างเข้าสู่ ๔๐ ปีแล้ว และทุกคน ก็เป็นคนปฏิบัติตัวเองให้เป็นคนลดละกิเลส อย่าไปฟุ่มเฟือย จะกิน จะอยู่จะใช้อะไรก็ให้รู้จักสาระ ไอสิ่งที่หลอกล่อ-มอมแมมให้ไปหลงโลก หลงลงมาแล้วๆ โลกมันพาพาณุพะเปลือง เมื่อมันไม่มีความจำเป็น อะไร ที่หลอกล่อได้ ก็ลดลงมาๆ ก็ประทัยด้มด้อยส์ต์ เข้าข่ายเศรษฐศาสตร์ เข้าเป็น “อิโคโนมี” ภาษาอังกฤษแปลว่า ประทัยด้มด้อยส์ต์ ตรงเป๊ะเลย ซึ่งเป็น เรื่องหลัก เป็นเรื่องจริง เป็นเรื่องถูกต้องของสังคมมนุษยชาติดีที่สุดเลย

เพราะฉะนั้นเราทำได้มากนานแล้ว และมันเกิดอย่างนั้นได้ เพราะอะไร เพราะคน คนเป็นเสาบ้าน สกิทากามี อนาคตมี หรือหันต่ออะไร ขึ้นมา อย่างแท้จริง จึงสามารถนำมาต่อยอดได้ด้วยหลักเกณฑ์ ที่เราได้

* จุดเริ่มต้นของสังคม “พระคริอารีย์” โดย คุณสนธิ ลิ้มทองกุล ขึ้นเวทีปราศรัย โดยกล่าวถึงความยิ่งใหญ่ของธรรมว่า

พวกเรามั่นใจว่าราชนาแห่งฯ เพาะเรอาธรรมนำหน้า ในโลกในนักธรรมนี้ ไม่มีอะไร ยิ่งใหญ่ไปกว่า “ธรรม” แม้แต่พระสมณโคดม พระองค์ท่านยังตั้งรักษา ผู้เดินธรรม ผู้นั้นเห็นเรา ตถาคต เพาะจะนั้นราがらงดเดินตามรอยพระพุทธเจ้าและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ พากเราแก่นนำทั้ง ๕ คน ไม่ได้หัวงอยรั้งสิ้น เมื่อชาตินับเมื่องสูงบลัง ดีแล้ว พากเราจีจะหายไปกับสายลม และจะเป็นคนธรรมชาติที่เดินอยู่บนท้องถนน เท่านั้นเอง ไม่ได้มีอะไรมากไปกว่านั้น

สิ่งที่พื้นของสัมมา galay เป็นหลักการและอุดมการณ์ของสังคมไปแล้ว ขออภัยพื้นของ ศาสนาอื่นที่จะกล่าวว่า นี่คือจุดเริ่มต้นแห่งยุคพระคริอารีย์ จริงๆแล้วในศาสนาไทยก็มี พระคริอารีย์ ก็คือ เมดไซอาร์ ของพุทธเรายุคพระคริอารีย์จะเกิดในอีก ๒,๐๐๐ ปีข้างหน้า แต่มันจะต้องมีจุดเริ่มต้นใหม่?

ทำกับลังคอมชาวอโศกกันมาก่อน ยกเวาชาวอโศกเข้ามาทำเป็นแกนหลักจริง และก็มีองค์ประกอบของคนอื่นที่มีความเข้าใจเราเข้ามาร่วมกัน ก็ใช้หลักเกณฑ์เดิมของเราว่า แล้วก็ขยายผลเชื่อมต่ออยู่อกไปหาผู้ที่ยังอยู่ข้างนอก ก็รวมกันเข้ามาต่อเนื่องเชื่อมโยง ดังนั้นเมื่อชาว กองทัพธรรมเข้ามาทำงานกันที่นี่ โดยไม่มีใครเดียวได้เบี้ยเลี้ยงเบี้ยบ้าย รายงาน เงินเดือนเงินดาวอาทิตย์ นี่ ๕๔ เดือนเข้าไปแล้ว จะอยู่ไปอีกกี่ปีก็ ไม่มีปัญหาหารือกล้าหัวกองทัพธรรม เข้าเป็นอย่างนี้มาแต่ไหนแต่ไร ออยู่แล้ว และก็ไม่ได้ริชยาว่าคนนั้นคนนี้มีรายได้มีเบี้ยเลี้ยง เลยจะขอเงินส่วนนั้นส่วนนี้ไปใช้อย่างเข้าบ้าง ไม่ได้ริชยานะ เรารู้สึกของแต่ละบุคคลไม่เท่ากัน ความจำเป็นไม่เท่ากัน มันมีได้ก็แบ่งแจกกันไปเท่าที่ควร มันไม่พอ ก็ช่วยกัน บอกกัน พอบอกป่าวประกาศออกไปคนก็ช่วยกันถ้าสมมุติ สมมุติ.. แหมชุมชนนี้อยู่ไปอีก ๗ ปี และก็อยู่กันได้ตามระบบอย่างนี้ เป็นสาธารณโภคอย่างนี้ เพราะฉะนั้นถ้าขยายผลจากอันนี้เป็นแกนของลังคอมออกไป โอ้โห.. มันจะเกิดระบบอย่างสวยงามเลย

โดยที่มีส่วนเกินของเงินรายได้บ้างก็หมุนเวียนช่วยกันไป อุปถัมภ์ค้ำชูกันไป ไม่ได้เป็นระบบประชาธิปไตยแบบต้องไปกำหนดว่า ต้องเลี้ยงภาษีเท่านั้น เอาเงินเข้ากองกลางเท่านั้นฯ ไม่ต้อง เป็นการให้มา ด้วยความเข้าใจ ด้วยปัญญา ด้วยเข้าใจ มีความเห็นร่วมกัน บอกว่าอย่างนี้ต้องช่วยเหลือกัน เมื่อเขามีส่วนเกิน ส่วนเหลือ อยากจะช่วย เขาก็ทำของเขาเอง และทางกองกลางก็ใช้จ่ายออกไปให้ประหนัด อย่าฟุ่มเฟือย อยู่ในเรื่องในราวดีใจ เป็นอย่างแท้จริง มันเป็นลังคอมศาสตร์ ที่วิเศษ เศรษฐศาสตร์ที่สูงสุด รัฐศาสตร์ก็เยี่ยมยอด ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า มันอยู่เหนือกว่าทั้งประชาธิปไตย อยู่เหนือกว่าทั้งคอมมิวนิสต์ เพราะทุกคนทำด้วยความอิสรภาพ และเต็มใจทำ

เป็นทั้งประชาธิปไตยที่เยี่ยมยอด คอมมิวนิสต์ที่เยี่ยมยอด

รวมไว้อยู่ในนี่เลย เนี่ย...มันเป็นการเมืองใหม่ นี่ลักษณะเมืองใหม่ เพราะแต่ละคนๆนั้นไม่ได้อาความเห็นแก่ตัวเป็นหลัก อาความเห็นของส่วนรวมเป็นหลัก อยู่กันอย่างส่วนรวมเป็นหลัก ทุกคนต้องอดออมต้องอดใจ ต้องรับความอยากເခါ ต้องพยายามอย่าไปเห็นแก่ตัวอะไรให้มาก และพยายามช่วยงานช่วยการกัน โดยไม่ต้องมาจ้างมารวานไม่ต้องเอาอะไรมาบังคับ คนทุกคนมีสำนึกทำด้วยความพอใจ ทำด้วยความเต็มใจ ทำด้วยความเข้าใจ และก็อยู่กัน融ด เลยกลายเป็นประท้วงที่น่ารักน่าเอ็นดู มีเด็กอายุแค่ ๓ เดือน ๔ เดือนก็มาหันงงประท้วงร่วมด้วย อายุน้อยสุดมีตั้งแต่อายุ ๑๐ วันก็มี ๓-๔ เดือนก็มีไปจนกระทั่งถึงคนแก่อายุ ๘๐-๙๐ พากันแห้งร้าวเข็มมา แล้วก็มาร่วมนั่งประท้วงกับเข้าด้วย

โอ้.....มันงามอะไรขนาดนั้น ประท้วงกันอย่างอหิงสา มันสงบเรียบร้อย ไม่มีอาชุด ไม่มีการทำผิดกฎหมาย มันไม่ได้ผิดตามวัฒนธรรมนูญเลย และเป็นการประท้วงอะไร...? ประท้วงล้มรัฐบาลนะ มันเที่ยบเท่ากับขบวนะ มันไม่ใช่ประท้วงเรื่องถนนไม่ได ประท้วงการขึ้นราคากินค้า หรือประท้วงการเอาเนื้อของต่างประเทศเข้ามาอย่างเกาหลี ประท้วงแค่เรื่องที่รัฐบาลทำอย่างนี้ไม่ถูก ต้องเลิก นี่..มันไม่ใช่ประท้วงเรื่องปลิภกๆอย่างนั้น กำลังประท้วงล้มรัฐบาลนะ ถ้าไม่มีหลักของวัฒนธรรมนูญฉบับปัจจุบันรับรองໄร และไม่มีหลักของประชาธิปไตยที่หัวโลกเข้าใจดี ที่หัวโลกให้สิทธิเสรีภาพประท้วงได้ ต้องถือว่า...ขบวนะคนนี้ขบวน ! ไม่ใช่เรื่องเล่นๆเลย

แต่เราไม่ใช่ผู้ขบวน เราคือนักประชาธิปไตย อำนาจประชาชนย่อมมีสิทธิ์ที่จะทำได้เท็จที่ โดยอยู่ในหลักในเกณฑ์ตามวัฒนธรรมนูญ กำหนดไว้อย่างไม่ได้ละเอิดเลย และอยู่ในหลักในเกณฑ์ที่ โอบิโห.... โอบิโห..โอบิโห..อรำมก..อรำมกแท้.. และตะลึง โอบิโห เห็นโอบิโหตามเลย มันลงมาจากจริงๆ ไม่รู้จะมีใครเข้าใจยังไงกันบ้าง ? เมื่ออาทิตย์ไม่ใช่นกรัฐศาสตร์แต่อาทิตามองว่า นี่เป็นพฤติกรรมลังคอมประชาธิปไตยที่เกิดขึ้นอย่างดงาม

พระจะนั่นอาตามาคิดว่าการทำางานันนี้ ไม่น่าที่จะอิดหนาระอาใจ ไม่น่าเห็นอยู่หน่าย มันน่าจะมีพลังถึงโอม ต้องออกมารวมกำลัง มาสร้างสภาพสังคมประชาธิปไตยนี้ขึ้น ให้มีประสิทธิผล จนเกิดความสำเร็จ อย่างสวยงาม มันไปได้แล้วพุติกรรมของการประทังนี้ มันน่าชื่นชม น่าชื่นใจ มันเป็นพุติกรรมที่สวยงามแล้ว แน่นอนมันมีบกพร่อง มันมี Error ที่เป็นล้วนอย่างไรเล็กๆน้อยๆที่ผิดพลาด มันมีบังແเน่นอน แต่โดยค่ารวมโดยองค์รวมแล้ว ไปได้งาม ไปได้สวยงาม นี่ อาตามาว่าอาตามาเข้าใจเอง ตามความรู้ของอาตามาว่า สังคมไทยกำลังมีนวัตกรรมแห่งสังคมในด้านพัฒนาทางการเมืองก็ได้ พัฒนาทางสังคม ก็ได้ หรือแม้แต่ ถ้าเข้าใจถึง ลักษณะของเศรษฐศาสตร์ ของชุมชนที่เป็นอยู่ขณะนี้ ที่เขากำลังขยายผลออกไปสู่ประชาชนรอบนอก ตอนนี้มันเป็นดาวกระจายออกไปทั่วประเทศนั่น มีกลุ่มย่อย มีพันธมิตรย่อย มีทั้งส่วนตัวที่ไม่มาเข้าหมู่ ไม่เข้ากลุ่มหรอก แต่ขอบดูอยู่ เห็นด้วยเห็นดี ค่อยลุ่งเริ่มมาด้วยลักษณะนั้น สนับสนุนมาในลักษณะนี้ หรือแม้แต่ผู้เห็นดีเห็นด้วย แต่ไม่ได้เปิดเผยตัว แต่ขอบเห็นด้วยอยู่เดียวนี่ มีไม่น้อย เพราะว่ามันยุติธรรม มันสุจริตดีนั่น มันเป็นการชุมนุมที่สวยงาม เอ๊อ..อย่างนี้ถูกต้อง เห็นดีเห็นด้วยอยู่ แต่...เปิดเผยไม่ได้ เดียวเป็นภัยทางอาชีพ เป็นภัยทางสังคม เพราะจะนั่น เดียวขอให้พันธมิตรชาชนเบ็ดเสร็จก่อน ค่อยเปิดตัว ยังไม่แน่ ยังไม่ชัดๆ ประเดี้ยวเสียท่านะ มันมี “**hidden mental**” (ลับมคณ์น้อยในใจ) เป็นสิ่งที่แห่งซ่อนอยู่ในใจมนุษย์อย่างนี้ มันมีอันนี้อยู่ในคนแน่นอนใช่มั้ย อันนี้ก็เป็นได้ ก็ไม่เป็นได้ เราเห็นใจ อาตามาว่าอาตามาเข้าใจและเห็นใจ

พระจะนั่นเราจะทำให้ได้ ให้เป็นประสิทธิผลที่สมบูรณ์ที่สุด สร้างความจริงที่ดีอย่างนี้ไปเถอะ มันเป็นพุติกรรมสังคมที่ดีแล้ว เป็นพุติกรรมสังคมที่สวยงามมาก ไม่รู้ว่า อาตามาจะหลงอันนี้มากไปหรือเปล่า ก็ช่วยกันดูกันแล้วกัน ซึ่งอาตามาก็ใจในคนไทยว่า คนไทยเรา

ทำได้ขนาดนี้เชี่ยวหรือ ! ไม่รู้นะอาตมาเป็นคนไม่ได้เรียนรัฐศาสตร์ ไม่ได้เรียนประวัติศาสตร์จากประเทศต่างๆ เพราะฉะนั้นก็ไม่รู้โลก ไม่รู้สังคม ว่า ต่างประเทศเขาเมื่ออะไรก็ตามมายังไง ไหนลังคอมประเทศอื่นๆเขามีพัฒนาระบบลังคอมแบบนี้ ในเชิงของการเมือง ในเชิงของลังคอมศาสตร์ แบบนี้นะ เขายังมีความเรียบร้อยกันได้ขนาดนี้ ทั้งระบบและก็มีหนังสือมาก มีผลถูกต้องตามหลักวิชาการ มันมีผล มีประโยชน์ มีคุณค่าต่อสิ่งต่างๆขึ้นมาแน่นอน เช่นว่า มันจะต้องมาเปิดเผยความจริง มาเผยแพร่ความถูกต้อง มันก็ให้ความแน่นหนอยู่เรื่อยๆ ใช่มั้ย ? เป็นความแน่ให้ค่าแต่ละฝ่ายฯ ฝ่ายไหนจะถูกแท้ ฝ่ายไหนจะผิดแท้ ฝ่ายไหนจะดีแท้ ฝ่ายไหนจะไม่ดีแท้ ก็มีการให้ความแน่นสมกันมาตลอด อย่างระบบเรียบร้อยสวยงาม และเป็นปึกเป็นแผ่น แน่นหนาขึ้นๆๆๆ

ดังนั้นพวกเรานี่ที่เข้าใจแล้ว ต้องออกมายังกันสนับสนุนอันนี้ เพราะว่าผลได้ที่ตามมา สิ่งเป็นผลผลอยู่ได้มันคือ รูปแบบของลังคอม และวิธีการของลังคอม ที่ทำกันอย่างนี้นี่แหลก จะประท้วงก็ประท้วงกันอย่างนี้นะ จะมาดำเนินการวิธีประท้วง ต้องใช้วิธีประท้วงอย่างนี้ ! แล้วจะสนับสนุนกันยังไง ? จะดำเนินกันยังไง ? รับผิดชอบกันยังไง ? จะปฏิบัติหน้าที่กันยังไงๆๆๆ อย่างนี้ ! นี่แหลก.. มีลิทธิกันเต็มที่ ไม่มีนุชร์ย์ มีลิทธิมีหน้าที่กันอย่างถูกต้อง ช่วยทำกันได้คันละเมี้ยคันละเมือ ออย่างโอลิโโซ....งดงาม ! เป็นประชาธิปไตยทึงดงามมากเลย !

โอมัส มอร์ ได้กล่าวไว้เมื่อกว่า 500 ปีที่แล้วว่า รัฐบาลนั้นมีเป็นองค์กรที่สำคัญมากเกินกว่าที่จะปล่อยให้อยู่ในเงื่อมมือของพวกร้ายร้ายได้ เพราะฉะนั้นมันจึงเป็นหน้าที่ของประชาชนคนธรรมดาย่างพวกเราที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมและสร้างหลักประกันไว้ ประเทศของเราจะเดินไปในทิศทางที่ถูกต้อง นี่แหลกคือก้าวแรกของการเมืองใหม่อย่างเป็นรูปธรรมที่สุด นั่นคือจะอย่าให้รัฐบาลอยู่ในเงื่อมมือของพวกร้ายร้ายเป็นอันขาด!

ค้าตามยอดอิต... เรามีสิทธิ์ชนะมั้ย ?

มีสิ! อาทมาไม่ใช่นักพยากรณ์ แต่อาทมาตัดสินใจตามข้อมูล
หลักฐานความจริง ความเป็นไปได้ ทั้งสถิติ ที่ปรากฏเกิดขึ้นมาเรื่อยๆ
ของโครงฝ่ายไหนเมื่อตราชาราก้าวหน้า ก็เก็บสถิติ เป็นคะแนนชี้แพ้ ชี้ชนะ
เครื่องชี้บ่งที่จะตัดสินให้ชนะในการต่อสู้ครั้งนี้คืออะไร? คือ โครงผิด..แพ้
โครงถูก..ชนะ โครงช้ำ..แพ้ โครงดี..ชนะ โครงมีครัว..แพ้ โครงครัวกว่า..ชนะ
และการต่อสู้กันคราวนี้ที่พิเศษมาก ก็คือ คะแนนชี้แพ้ ชี้ชนะ ที่สำคัญ
เครื่องชี้บ่งสำคัญยิ่ง นั่นก็คือ พฤติกรรมของโครงรุนแรงกว่า..แพ้!
ของโครงสบกกว่า..ชนะ! หรือโครงใช้อาชญา..แพ้! โครงไม่ใช้อาชญา..ชนะ!

ที่อาทมากล่าวว่า สำคัญคราวนี้มีความพิเศษมาก เพราะ
เป็นการต่อสู้กันด้วยการตัดสินกันด้วย “สันตากิริณ์” คือ การนับ
เอกสารคะแนนของผู้สามารถสบกกว่า สุภาพกว่า ทำความไม่รุนแรงได้ยิ่ง^{กว่า}เป็นเครื่องตัดสินการแพ้-ชนะ เป็นการอภิริณ์พัฒนาของลังคอมมนูชย์
แท้ๆเลย ไม่เหมือนการต่อสู้หรือสบกามใดๆในอดีต

ซึ่งอดีตการผ่านมานั้น คนผู้ได้สามารถต่อยเตะคนล้มคว้า^{เลือดสาด} หน้าแตก แขนหักขาหัก ตาย นั่นคือ ผู้แพ้! ส่วนผู้ตีเข้าได้

เตาะเข้าได้ จนเข้าเจ็บขาตาย จะเป็นผู้ชนะ! หรือลูกกันใครใช้อาชญาทำเรื่องทำร้ายกว่าได้ คนนั้นชนะ!

แต่คราวนี้ สังเกตให้ดีๆ เห็นไห่ม... ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายไหนต่าง ก็แย่งกันจะเป็นผู้สูงบ-ผู้ไม่รุนแรง ผู้ไม่มีอาชญา ไม่ใช้อาชญาสายแรงกัน ทั้งสองฝ่าย ทั้งๆที่ยิงเขามีอดสุด ถึงตายเหตุ ก็หาทางหลบเลี่ยง ถึงขั้นโกหก ว่า ตนไม่ได้รุนแรง ไม่ได้ใช้อาชญาสายอาชญาแรงอะไร ไม่มีอาชญา ทั้งโกหก ทั้งปิดป้อมเป็นพัลวัน สร้างหลักฐานปลอมขึ้นมา กลบเกลื่อนกันให้รุนไปหมด เพื่อแข่งแย่งว่า ตนสูง ตนไม่รุนแรง

นี่คือ สมการ“ลันตาภิวัฒน์”

การต่อสู้คราวนี้สำคัญตุลาการภิวัฒน์ มีการตัดสินหัวจากผู้พิพากษาศาลตุลาการ ตัดสินความผิด-ความถูก เก็บคะแนนไปเรื่อยๆ และหัวจากประชาชนทำหน้าที่ตุลาการด้วย เรียกว่า **ประชาชนภิวัฒน์** เป็นผู้ให้คะแนน โดยการแสดงตัวเข้าช้าง marrow กันชุมชนมากขึ้นๆๆ หรือแม้แต่เห็นเดียวเข้าช้างแล้ว แต่ตัวมาไม่ได้ ก็แสดงออกในการสนับสนุนด้วยทางอื่น ประการซึ่ง ส่งเสียงอย่างนั้นอย่างนี้ ช่วยทรัพย์สินวัตถุ ช่วยแรงงาน แม้แต่แสดงออกด้วยการไปใช้“มือตอบ” ปรบไล่คนอึกฝ่ายหนึ่ง ปรบไล่กันที่โน่นบ้างที่นี่บ้างทั่วไปหมด ก็เป็นการแสดงออกที่เป็นคะแนนประชาชนติดต่อประชารัฐภิวัฒน์อย่างแท้จริง สะสมกันไปเรื่อยๆ ช่วยกันตัดสินจากเหตุการณ์ จากพฤติกรรม จากหลักฐานองค์ประกอบต่างๆ ใครผิด ใครถูก ใครดี ใครชั่ว ใครบิดเบือน ใครโกหก ใครรุนแรง ใครสูง ต้องพิสูจน์ความจริงกัน

ใครผิดพลาดตามที่กล่าวว่า ก็ “เสียท่า” เสียคะแนนไปเรื่อยๆ เท่าที่มีผลเก็บคะแนนกันมาแล้ว ถึงวันนี้ อาจมาว่า คะแนน เราชนะ..นะ บางกลบกันแล้ว ว่ามั้ย ?

อาตามาขอตอบด้วยกฎหมายของอาตามาว่า ประชาชนมีสิทธิ์ชนะ เมี้จจะสู้รับมายานาน เพราะการต่อสู้คราวนี้ มันไม่ใช่มวยน็อก ไม่ใช่มวยໂหດ ไม่ใช่มวยเข่นฝ่า ไม่ใช่มวยใช้เรียวแรงให้อึกฝ่ายเจ็บ หรือตายแล้วคนน็อกได้ชันะ มันไม่ใช่มวยชนิดนั้น แต่นี่เป็นมวยเก็บคะแนน จึงไม่มีการน็อกกันด้วยความรุนแรง ด้วยอาวุธ ซากกันครบ ๑๒ ยก ซัดกันเก็บคะแนนกันไป ครบทุกเมื่อให้กรรมการรวมคะแนน ใครคะแนนมากกว่าก็ชนะไป แต่การต่อสู้ครั้งนี้ไม่มีกำหนดว่ากี่ยก ๕ ยก หรือ ๑๒ ยก เหมือนซกมวยเวที มันไม่มีกำหนด จึงไม่รู้จะยาวเท่าไหร่

แต่เราเก็บเห็นนี่นา ว่า อึกฝ่ายหนึ่ง“เสียห่า”อยู่เรื่อยไม่ใช่หรือ ก็หนันแหลก คือ ความชนะ ต้องลุกขึ้นไปเรื่อยๆ เก็บคะแนนชนะอย่างนี้แหลกไปเรื่อยๆ ที่สุดจะชนะเด็ดขาดก็ต่อเมื่อเขา“หมดห่า” โน่นแหลก

พระจะนั่งลงเก็บคะแนนต่อๆไปเรื่อยๆ ในกระบวนการนี้มีคะแนนอะไรบ้าง หนึ่งคะแนนความจริง ความผิดความถูก ความควรความไม่ควร ความตีความซ้ำ คนตัดสินต้องตุลาการ(ตุลาภารภิวัฒน์) สองใช้มวลเสียงข้างมาก(ประภากิจวัฒน์) ใช้การแสดงมติออกเสียงรวมกัน ใน การประท้วงทุกวันนี่คนหมุนเวียนมาไม่ขาดสาย หมุนเวียนกันไปเรื่อยๆ มากเป็นคราว น้อยเป็นครั้ง วนเวียนอย่างนี้มา ๑๕๐ กว่าวันแล้ว ทรงสถิติที่ถือได้ว่าคงที่และมีอัตราการก้าวหน้าอยู่จริง นี่ก็เป็นการเก็บคะแนน

ความหมุนเวียนนั้น มันอาจจะพร่องไปบ้างเป็นคราว เช่น ตอนรุ่งเช้ามาหาสายๆ กันอย hnอย พอตกป่ายไปหาเย็นก็มากขึ้นๆๆ พอหกทุ่ม ก็ลดลงๆ ในวาระที่ต้องการมาก ก็มากขึ้นได้ทันตา มากันทั่วประเทศได้อย่างเห็นได้ชัดๆ หมุนเวียนไปอยู่อย่างไม่royra

ในประเด็นของประชามติ ก็มีการแสดงออกถึงผู้ที่เห็นด้วย กับพันธมิตรฯ มีเพิ่มขึ้นๆๆ ผู้ไปแสดงตัวເວາມือตอบໄລ່นายกฯ ก็ตີ

ໄລຮູ້ມະນຕຣີຕ່າງໆ ກົດີ ໄລ່ຄນພຣຄພລັງປຣະຈານ ກົດີ ກຣະຈາຍໄປທ່ວາມ
ຈັງຫວັດຕ່າງໆ ນັ້ນຄືອຄະແນນຂອງປຣະມຕີທີ່ກັບນັ້ນ ເພຣະຈະນັ້ນໃນຕອນ
ນາຍກາ ສມ່າຍ ໄປທີ່ສຸຮາຊ່ວຽນ ຜູ້ທົງຄນທີ່ນີ້ອຸຕສ່າຫຼື່ອນຕົວເຂົ້າໄປອຍ່າງ
ຍາກເຢັນ ປຣະຊີດຕ້າວ ເອົາ“ມືອຕບ”ອອກມາປຣບ..ຕະໂກນ ສມ່າຍຫາຍໝາຕີ່າ
ອູ້ຄຸນເດີຍໂດົດເລີຍ ນັ້ນກີ່ເປັນການພາກເພີຍທີ່ຈະແສດງປຣະມຕີ ຈນ
ຄນທີ່ນັ້ນແຂບອກວ່ານີ້ເມື່ອໃຊ້ຄນປັກໝື້ຕີ່ ມາຈາກກາດກາລາງ ຜູ້ທົງຄນນັ້ນ
ກີ່ເລີຍແຫລງໃຕ້ບອກເລີຍວ່າ ອັນນີ້ແລະຄືອຄນສຸຮາຊ່ວຽນນານແທ້ ນີ້ຄືອ
ປຣະມຕີເພື່ອແສດງວ່າ ພັນຮມືຕຣາອູ້ທີ່ສຸຮາຊ່ວຽນກົມືນະ ອູ້ທີ່ນຄຣວິ
ຮຣມຣາຈ ທີ່ຈັນທບໍ່ ທີ່ພາກກົນ ທີ່ຮຣມຄາສຕຣກົມື ມັນຈະເກີດຂຶ້ນ
ໃນປຣະເທດໄກຍອຍ່າງໄມ່ເຄຍມີ ໄມ່ເຄຍເກີດ ເພື່ອແສດງຄື່ງປຣະມຕີ ນີ້ກີ່ຄືອ
ວິທີ່ທີ່ນັ້ນບອກຄະແນນເລີຍອັນທີ່ເໝືອນກັນ

ເມື່ອເຂົ້າໃຈອຍ່າງນີ້ກີ່ຂອ້າໃຫ້ວ່າຍັນໄທ້ມາກີ່ນ້ຳໆ ນີ້ຄືອເຄື່ອງຊື້
ບັ່ງນັບຄະແນນເປັນສົຕີ ຈນກວ່າຈະມີເຫຼຸກກາຣນີທີ່ອາຕມາກົບອກໄມ່ໄດ້
ເພຣະຄຳນວາຄົງຈີຈີຕື້ອີດ້ານຂອງເຂົ້າໄມ່ໄດ້ ຈນກວ່າຄວາມໄມ່ຂອບມາພາກລ
ຈະຄູກແຂວກມາເຕີມທີ່ເພື່ອໃຫ້ຄນໄດ້ຮູ້ມາກີ່ນ້ຳໆ ຈນກວ່າປຣະຈານທີ່
ກຳລັງດູ ຍັງຮູ້ໄມ່ແນ້ວດວ່າ ດວກເຂົ້າຂ້າງຝ່າຍໄທ່ ທີ່ຮູ້ແນ່ຜູ້ທີ່ຫຼັງຕິດຝ່າຍໂນັ້ນ
ອູ້ ເມື່ອເຫັນຄວາມຈິງ ຄວາມຄວາກວ່າມາກີ່ນ້ຳໆ ຈນຄື່ງຂຶ້ດໜີ້ກີຈະ
ຕັດລືນເລືອກຂ້າງ ເລີກລົວ-ເລີກຢີດຄວາມເປັນກາລາງແບບມິຈາກີ້ ຄື່ອ ເຮີມ
ເກີດປັ້ງຢູ່ເຫັນຈິງວ່າ ຄວາມເປັນກາລາງນັ້ນຕ້ອງເຂົ້າຂ້າງຄນດີຄົນຄູກຕ້ອງ ກີ່
ຕັດລືນໃຈເຂົ້າຂ້າງຄນດີຄົນຄູກ ທີ່ຮູ້ຄນທີ່ແທນກິກ ກີ່ເລີກແທນກິກ ພາກັນ
ກລັບໄຈ ຕອນນີ້ຍັງໄມ່ກລັບໄຈເພຣະຍັງເຊື່ອວ່າ ດວກທີ່ເຂົ້າຮັກທານ້ຳໆນັ້ນຍັງມີດິນ່າງ
ຕ່ອໄປເມື່ອຄວາມຈິງປຣກູ ເຮົາລູ້ກັນດ້ວຍວິທີ່ຜູ້ດີ ວິທີ່ອາຣີຍະ ໄມ່ຕີ່ຮັນພິນແທງ
ໄມ່ທີ່ກໍາລັງທີ່ກໍາລັງ ອູ້ຄນທີ່ຍັງໄມ່ຈົກລົງທີ່ເຂົ້າທຳກັນ ຜູ້ຈົກລົງນັ້ນລູ້ກັນ
ດ້ວຍຄວາມຈິງ ດ້ວຍປັ້ງຢູ່ ດວກມີປັ້ງຢູ່ກັກຈະສຳນັກຕັດລືນໄດ້ ກີ່ຈະເຫັນ

ฝ่ายธุก-ฝ่ายดี..ชนะ ฝ่ายผิด-ฝ่ายชัว..ต้องแพ้ จะเกิดประชามติอุกมาลักษณะประชาธิปไตยก็จะเกิด เพราะจะนั่งต้องใจเย็นช่วยกันต่อไป

เพราะจะนั่งตอนนี้ก็คิดว่า ความจริงกำลังค่อยๆปราบขึ้นมาเรื่อยๆแล้ว อย่างที่อาตมาพูดแล้วพูดเล่าหลายครั้งหลายคราวว่า ต้องเอาหลักของพระพุทธเจ้ามาแก้ปัญหา คือจะต้องใช้หลักของ “ตัสสปapyลิกา” (ให้มีการชำระความตัดสินลงโทษผู้ผิด) กับหลักของ “เยภุยลิกา” (ให้ตัดสินด้วยการใช้มติของเสียงส่วนใหญ่) หรือใช้ภาษาสมัยใหม่ก็ว่า ดำเนินไปด้วย “ตุลาการภิวัฒน์” และ “ประชาภิวัฒน์” ทำงานไปเรื่อยๆ ตุลาการภิวัฒน์ดำเนินไป คือ มีการตัดสินความผิดถูกอุกมาให้แก่สังคมรู้เห็นกันมากขึ้นๆ ประชาชนก็จะได้รู้ความจริงว่าฝ่ายไหนมีความถูก-ความผิดมากกว่ากัน และเยภุยลิกา คือ ตัดสินกันด้วยเสียงข้างมาก ซึ่งเรื่องของประชาภิวัฒน์ หมายความว่ามีประชาชนพากันออกมายืนยันความเป็นคนดีและเสียงของมวลมหาชนตัวจริง

ไม่ใช่แค่..ไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้งที่คุณหากบัตรเท่านั้น นี่แหลกตัวจริง และที่ตามกันไม่รู้จบ ก็คือ จะจบได้อย่างไร เพราะในเรื่องการประท้วงคราวนี้ มันไม่เหมือนทุกครั้งทุกคราวเลย ที่เคยจบกันด้วยความรุนแรง เมื่อนือกกันลงไป ก็รู้ว่าใครแพ้ใครชนะ จบด้วยการทำทันที กัน สุดท้ายลงเอยกันด้วยคนแพ้คือคนที่ถูกอำนาจความรุนแรงนั่น กำราบหรือปราชบังไป นี่คือ การตัดสินแบบลังคอมเก่า ล้ำสมัย

การแพ้ชนะกันแบบนั้น มันไม่รู้แจ้งด้วยสักจะว่าใครดีใครชัว ใครผิดใครถูก ไม่ได้ถูกชำระเปิดเผยgradeจะกระจ่าง ก็เลยยังไม่รู้ใครผิดใครถูก รู้แต่ว่า คนมีความรุนแรงเก่งกว่า เป็นผู้ชนะ ความจริงจึงถูกปกปิดต่อไป คลุมเครือกันต่อไปอีก ไม่แพ้ไม่ชนะกันแบบอารยยะซักที

ชัยชนะครั้งนี้ จะมีรูปแบบต่างจากกี่แล้วมาอย่างไร

ครั้งนี้อ้าตามาบอกแล้วว่า จะไม่ชนะกันด้วยความรุนแรง ชนะด้วยการฟ่าเข้าได้ ทำร้ายทำลายเขาลงไปได้ นั่นคือผู้ชนะ คราวนี้จะไม่ใช่แบบนั้น เพราะงั้นจะجبกันด้วย ผู้ส่งบ-ผู้สุภาพ-ผู้ไม่ใช่ความรุนแรงได้ดีกว่า ได้จริงกว่า จะเป็นผู้ชนะ ผู้มีคุณและความผิดมากแพ้ ผู้มีความถูกมากชนะ ซึ่งเป็นการประการความจริงชนิดหนึ่ง ให้รู้ว่าผู้ใช้ความรุนแรงเรง ผู้ทำร้ายเขาก็เป็นผู้แพ้ ผู้ส่งบกว่า ไม่รุนแรงกว่าเป็นผู้ชนะ ซึ่งต้องใช้คุณเนแห่งมวลประชาชนเป็นประชาคมติ ตามระบบประชาธิปไตย

นี่คือบทใหม่ของสิ่งความการต่อสู้ทางการเมืองครั้งนี้ ที่กำลังเกิดอยู่ในประเทศไทย เป็นความเจริญที่ก้าวหน้ากว่าอารยประเทศต่างๆในโลก ชนิดที่ยังไม่เคยมีอย่างนี้มาก่อนเลยที่เป็นการต่อสู้กันด้วย“อารยธรรม”แบบมีคุณลักษณะของโลกตระหง่านแสดงออกให้เห็นกันทั่วโลกและนามธรรมอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน จะมองกันออกว่าใครทำคุณเนอยู่ แต่อย่าเพิ่งชะล่าใจนะ ก็ยังไม่แน่นะ ฝ่ายรัฐบาลอาจจะพลิกกลับชนะด้วยความรุนแรงก็ได้ ซึ่งถ้ามันเป็นเช่นนั้นมันก็กลับไปอยู่อีกรอบเดิม ไม่มีอะไรใหม่ ทุกอย่างก็เข้าสู่วัลวนเก่าๆตามเดิม ขออีนยันว่าตามเดิมเลย และสังคมนั้นก็ยังคงนับถือเอารู้ใช้ความรุนแรงเป็นอีโร่ ชัยชนะอย่างนั้นไม่ได้เป็นสิ่งใหม่ ใช่ไหม? สังคมนั้นก็ไม่ได้พัฒนาหรือเจริญขึ้นแต่อย่างใดเลย

แต่ถ้าความสงบ ความสุภาพบันจะ ก็จะกล้ายเป็นอีโร่ชนิดใหม่ เกิดเป็นพระเอกชนิดใหม่ บ้านมา เป็นผลงานสิ่งความบันชนิดใหม่ ลูกเด็กเล็กแดงหรือครอครต่อคร ก็จะบันทึกลงไว้ว่านี่คือผู้ชนะ อย่างนี้คือการชนะชนิดใหม่ มันจะอธิบายความต่างไปจากที่เคยมีมา

อย่างขับข้อนลึกซึ้งเลย จะอธิบายถึงเหตุปัจจัย ถึงคุณค่าความดี ว่า ทำเมื่อไหร่ ชนะด้วยอะไร บรรดานักวิจัย นักศึกษาต่างๆ จะมาช่วยกันวิจัย ว่านี่คือบทบาทใหม่ การต่อสู้ทางการเมืองแบบใหม่ ที่น่าจะเกิดที่สุดในโลก เพราะเป็นความก้าวหน้าที่ชนะกันแบบโลกตระหง่าน ซึ่งแตกต่างจากนักการเมืองของความชนะแบบโลกีย์ไปคนละทิศแล้ว

ขณะนี้การต่อสู้คราวนี้มันดำเนินมาดีแล้ว เดินทางมาเรื่อยๆ ความพากเพียรในการต่อสู้มาถึงขนาดนี้แล้ว ถ้าใครตัดสินใจ เห็นแล้ว หรือมีปฏิภาณปัญญาดีๆ ย้อมมองออกว่า ผู้ชนะหรือว่าผู้ที่ได้แต้มนั้น ได้แต้มตรงที่ไปทำร้ายคนอื่นเขา หรือได้แต้มตรงที่ลูกพะ เรียบร้อย สงบ เมตตา เกื้อกูล เอื้อเฟื้อ เจือจานกัน มีน้ำใจ ทนได้ ยอมให้ ใจกว้าง มือกั้ย มีการแสดงคุณลักษณะพากนี้ชัดเจนในฝ่ายที่ได้แต้ม

พฤติกรรมอันนี้แสดงออกมาหลายวันจนเป็นเดือน และหลายเดือนมาแล้ว ก็ต้องอดทนกันอย่างมาก แต่เนื่องมีความบกพร่องบ้าง แม้ในฝ่ายที่ได้แต้มอยู่เป็นธรรมชาติ นี่เป็นความจริงของลังคอมที่เป็นคุณสมบัติของมนุษย์ ที่กล้ายืนยัน พิสูจน์ความจริงอันนี้ ได้แสดงออกจนปรากฏ อาทมาว่าผู้ที่มีภูมิปัญญาฟังหรือว่าเห็น ตามที่อาทมาพูด และเห็นความจริงที่ปรากฏอันนี้เกิดขึ้นอยู่นี่ ก็จะเข้าใจน่าจะเห็นดีด้วยมันเป็นเรื่องที่ดีมาก ที่วิเศษมาก

แล้วจะจบอย่างไรให้สวยงาม ?

อาทมาบอกไม่ได้นะตอนนี้ ว่าจะจบอย่างสวยงามหรือไม่สวยงาม เพราะว่าการต่อสู้มันก็ยังดำเนินอยู่ มันก็จะเกิดเหตุปัจจัยต่างๆ โผล่岀มาเรื่อยๆ อย่างที่อาทมาเคยอธิบายไว้ เรื่องมันก็จะดำเนินไป เรา

ไม่ว่าทรอ ก ว่ามันจะเป็นอย่างไร ตัวจบมันจะมีเหตุปัจจัยอะไรมาชี้ว่า呢่๊ ใจ ขันสุดท้าย ตัดสินลงไป ผู้แพ้..แพ้ด้วยประเด็นอย่างนี้ แพ้ด้วยเหตุการณ์อย่างนี้ แพ้ด้วยลักษณะอย่างนี้ ที่สุดจริงๆ จะเป็นอย่างที่อาทามาหมายใจหรือเปล่าก็ไม่ว่า ถ้าเป็นอย่างที่อาทามาหมายใจไว้ สายแหน สวยวิเคราะห์ แต่มันก็เกิดผลซึ้งขึ้นมาเรื่อยๆ ออยู่นะ ตั้งแต่เริ่มต้น มาซุ่มนุ่มประท้วง ซึ่งก็มีผลคะແเนความผิด-ความถูก ความดี-ความไม่ดี ความควร-ความไม่ควร เกิดขึ้นมาแล้วตามลำดับ โดยปรากฏผลจากการตัดสินของศาลบ้าง ตัดสินซึ้งด้วยเหตุการณ์ที่แสดงจากพยานกรรมจริงบ้าง นี่คือเครื่องตัดสินส่วนหนึ่ง

อีกส่วนก็มวลของประชาชนที่อุกรุมกลุ่มกัน พยายาม เกาะกลุ่มมาให้ได้เรียบๆ เป็นมวลคะແเนเลียง เป็นมวลประชาชน นี่คือเยภูยลิกา ส่วนการตัดสินคดีต่างๆ นี่คือตัสสปาปิยลิกา ก็มี การตัดสินอุกมาเรื่อยๆ แล้วเป็นไป คนผิดก็จะสร้างผิดๆ ออยๆ คนไม่ใช่ทำให้ๆ ออยๆ เรื่อยๆ เป็นธรรมดากะของลัจจะ เขาก็สร้างคดีขึ้นเอง เรียบๆ หรือคดีที่ได้ทำผิดมาก่อนแล้วก็ต้องให้ศาลตัดสินอุกมาๆ คนซึ่งจะทำซ้ำ คนผิดจะทำผิด คนเดี๋ยวทำดี นี่คือลัจจะ สิ่งเหล่านี้แหละ จะเป็นคะแนน หรือจะเป็นสิ่งที่จะนำพาไปสู่การจบ

ซึ่งจะพ่ายแพ้ด้วยความไม่ดีตามสักจะความจริง จะพ่ายแพ้ เพราะทำความรุนแรง-ทำความไม่สงบ ผู้ชนะจะไม่ชนะด้วยการร่าแกง ด้วยอำนาจมีอำนาจปืน ด้วยอำนาจตีรันฟันแหง ด้วยเรี่ยวเริง เหเมื่อน สัตว์เดรัจдан เหมือนสมัยโบราณที่ยังป่าเถื่อนอยู่ นีนันสมัยใหม่แล้ว ยุคใหม่แล้ว เพราะจะนั่นมันเจึงจะจบด้วยการชนกันอย่างผู้ดี ผู้มีปัญญา ที่เห็นความจริงจะช่วยกันตัดสิน ปัญญาของผู้มีหน้าที่พิพากษา และ ปัญญาของประชาชนก็ช่วยกันตัดสินเองด้วย

จึงขอให้มวลมหาประชาชนผู้ที่ปฏิบัติความดีความถูกต้อง

ยืนหยัดยืนยันไว้เลย พิสูจน์กัน ให้มั่นว่ากันซะที่ว่าอำนาจธรรมะนี่มันจะต้องชนะอธรรม ความสงบเรียบร้อย เมตตาเกื้อกูล ไม่ไปทำร้ายทำลายใคร มีแต่จิตใจดี ทนเอา ยอมให้ ใจกว้าง มือถัย ดูซึลิงเหล่านี้ เป็นธรรมะ มันจะชนะอธรรมได้จริงมั้ย ? แ hem... มันน่าลุ้น ! และมันก็ได้ลุ้นกันมาอยู่เรื่อยๆ ขณะนี้ได้ลุ้นกันมาๆๆ ความสวยงามของผลก็เกิดให้เราเห็นมาตามลำดับนี้

อาตามาว่า มนุษยชาติไม่โป้เง่าจนกระทั่งไม่รู้จักสังจะ-อสังจะธรรมะ-อธรรม คงไม่ถึงขั้นขนาดนั้น ถ้าถึงสมัยกลีบุคหนาแน่นคนจะไม่มีปัญญาเรื่องธรรมะหรือธรรม จะไปหลงอธรรมซะเยอะ มันจึงเกิดกลีบุค แต่ตอนนี้ยังไม่ถึงขั้นนั้น อาตามายังมีความหวังและยังมั่นใจอยู่ว่าธรรมะจะชนะอธรรม นะ มาเดอะ.. มาร่วมมือกัน มาคึกคักกันจริงๆ แล้วพัฒนาขึ้นไปให้ได้ อาตามาเห็นว่าส่งความครั้งนี้มันมีผลที่ปรากฏสวยงามจริงๆ จะถึงปัจจุบันนี้ ความจบยังไม่ถึงที่สุดที่จะแสดงตัวให้เราเห็นเท่านั้น ก็ต้องทำไป รอๆไป ความจบนั้นว่าจะเป็นอย่างไร มี“สันติ-อหิงสา” ได้สวยงามแค่ไหน ?

ในประเด็น สันติ-อหิงสา นี่ลึกซึ้ง อาตามาอธิบายไปหลายคราวแล้วว่า การต่อสู้คราวนี้เป็นการต่อสู้ที่งดงาม เป็นการต่อสู้แบบส่งความของลั่นคอมสมัยใหม่ มันข้ามเขต พันมิติเก่า พลิกสูญเสียใหม่ ที่ผู้ชั่วนะคือ ผู้รุนแรง ผู้ทำร้ายเขาได้ กระทิบเข้า เหยียบอกเข้าได้ จนกระแทกเข้าไม่มีทางสู้ คนไม่มีทางสู้ด้วยเรี่ยวด้วยแรงด้วยถูกกระทิบเอ้งเม้งลงไป คนนั้นแพ้ คนกระทิบเข้าได.. ชนะ นั่นเป็นสมัยเก่า มันโบราณ ความคิดเก่าๆ ไม่เจริญ ยังตໍาบั้งเลว ที่นับถือกันว่าคนทำร้ายเขาได.. ชนะ

พระจะนั่นคนที่สงบ ไม่ทำร้ายได้ ดีที่สุด แม่โจนทำร้ายก็ไม่ทำร้ายตอบ คนหนึ่งจะ คนทำร้ายเรา..แพ้ ! ฟังความนี้ให้ดี ถูกต้องไหม สมควรมั้ย นี่เราเป็นมนุษย์อาริยะ ที่เจริญจริง เพราะสั่นความเข้าใจใน

ความเป็นมนุษย์ที่ประเสริฐ เข้าใจกันแล้ว ตัวอย่างที่เกิดขึ้นคราวนี้ เราได้ ต่อสู้กันมาด้วยความสงบ สันติ-อหิงสาเรื่อยมานานกว่าทั้งถึงวันนี้สวยงาม มาตลอด ผู้ทำความรุนแรงมาจึงแพ้มาตลอด ตั้งแต่ครั้งคุณทักษิณ มาถึงคุณสมัคร มาจนกระทั้งคุณสมชาย เข้าทำความรุนแรงหลายแบบ

เมื่อวันที่ น.ส.พ.มติชนลงข่าวพาดหัววันที่ ๘ ตุลาคม '๕๖ ว่า

ทหารออกม้าช่วยตำรวจ เพราะว่าควบคุมความวุ่นวายไม่ได้

จริงนั้นทหารควรออกม้าช่วยประชาชน ควบคุมตำรวจ ไม่ใช่ให้ออกมา ช่วยตำรวจควบคุมประชาชน ที่ควรควบคุมจริงนั้นไม่ใช่ประชาชน ประชาชนเข้าควบคุมของเข้าได้อยู่แล้ว เข้าสันติแล้ว เขอหิงสา แต่คน ที่ก่อความวุ่นวายอยู่จริง ก่อความรุนแรงจริง โกรกหลบเลี่ยงอยู่ ไม่เหยด นั่นแหละ คือ ตำรวจ คุณไปควบคุมตำรวจลิ ไม่ใช่ไปช่วยตำรวจให้มามา ควบคุมประชาชนอีกทีหนึ่ง นี่คือนัยยะที่พูดให้เห็นชัดเจนว่า ตอนนี้ เราต้องหมุนสมองให้ทันสมัยนะ ไม่ใช่สมัยเก่าๆแล้ว จะต้องทำ ความเข้าใจให้ดีๆ ว่า ตอนนี้อะไรเกิดขึ้นในเมืองไทย

สังคมลังคอม ที่ “สันติ-อหิงสา” ตอนนี้มันกำลังเกิดขึ้น เป็นมิติใหม่ ต้องใช้ “ปฏิภานาภิวัฒน์”(ปฏิภาน+อภิวัฒน์) คือ มันมีการ อภิวัฒน์ คือ ความเจริญที่ประเสริฐ ความมองงามที่วิเศษ เพราะจะนั่น ปฏิภานาภิวัฒน์ จึงหมายถึง ความเจริญที่ประเสริฐของปฏิภาน หรือของความรู้ให้พริบ ความมองงามที่วิเศษแห่งความรู้ให้พริบกำลัง เกิดกำลังดำเนินขึ้นในลังคอม ต้องคึกคักต้องติดตามให้เกิดปฏิภานอย่าง นี้ ถ้าใครไม่รู้อ่อนอีเท่น ไม่คึกคักอย่างลังคอมาก็ อาจจะไม่มีปฏิภานอย่าง ประเสริฐหรืออย่างวิเศษ ที่สามารถรู้โลกตระบรรลุธรรมโลกตระ คนนั่น ยังไม่ทันสมัย คนนั่นยังไม่ก้าวหน้าเข้าสู่การเมืองใหม่

และจะต้องเจริญเรียนรู้ควบคู่ไปในทาง “อาริยวิทยา” คือจะ ต้องมีความรู้ในเรื่องของความประเสริฐของมนุษย์ ต้องมีความรู้ในเรื่อง

ของกฎมิธรรมอันวิเศษของมนุษย์ เพราะฉะนั้นการชนะในขณะนี้มันเป็นการชนะด้วย...

๑. จะต้องชนะกันด้วยความถูกความผิดที่เป็นความจริงอย่างลึกซึ้ง ความจริงของสังคมมนุษยชาติที่วิเศษ ซึ่งมีปัญญาตัดสินรู้ได้ว่าคนไม่ใช่เด็จฉาน และไม่ใช่คนโบราณถืออนๆ ที่เอาเรื่องราวทำสิ่งความรบรา้งัน ต่อสู้กันเกิดขึ้นเมื่อเหงให้เข้าเพ็ จนต่อสู้ไม่ไหวแล้ว ได้เป็นผู้ชนะ ไม่ใช่แล้ว นั่นมันเท่ากันกับเด็จฉานปฏิบัติ เรากำหนด เรากำหนด แล้วใช้ความจริงความถูกความผิดมาตัดสิน เราต้องประเสริฐกว่านั้น และใช้ความจริงความถูกความผิดมาตัดสิน อย่างที่ได้อธิบายมาแล้ว

๒. ด้านตุลาการภิวัฒน์ ก็มีการตัดสินกัน คนโน่ก็จะทำสิ่งโง่ คนชัวจะทำสิ่งชัว มันไม่เหยดหรอก เหมือนอย่างที่เกิดขึ้นนี่ คนชัวก็จะทำสิ่งชัวขึ้นไปเรื่อยๆ ก็จะมีการฟ้องร้องเมื่อเข้าสู่ศาลตุลาการ ก็ตัดสินไปๆ เข้าไม่เหยดง่ายๆ หรือกูคนชัว-คนโน่ จริงๆ เขาก็จะยังทำความชัวทำสิ่งโง่ไปเรื่อยๆ เพราะฉะนั้นฝ่ายตุลาการก็จะตัดสินไปเรื่อยๆ ได้ทำผิด ได้ทำถูก คนชัวยอมทำผิดแน่นอน คนโน่ยอมทำผิดแน่นอน คนคลาด คนดีคืนมีภูมิปัญญาที่แท้จริงก็จะทำสิ่งที่ถูก มันจะตัดสินเชื้อชัดกันจริงๆ จะมีข้อมูลหลักฐานการประพฤติปฏิบัติเปิดโปงต่อไปเรื่อยๆ

จึงจะต้อง “ยาวยังเป็น เย็นเรื่อยไป ช่วยกันไข่ความจริงออกมากให้มากๆ หมัดๆ”

เพราะฉะนั้น ๑. **ตุลาการภิวัฒน์** ก็จะเกิดค่าແນ່ນของความถูกต้อง และจะชนะกันด้วยค่าແນ່ນความถูก คนถูกก็จะต้องชนะคนผิดก็ต้องแพ้ หรือคนดีก็ต้องชนะ คนชัวก็ต้องแพ้ เก็บค่าແນ່นกันไป

๒. **ประเด็นของประชาธิปไตย** คือ **ประภาภิวัฒน์** จะมีประชามติ จะมีค่าແນ່ນของประชาชนเป็นมติ ซึ่งเกิดปฏิภาณภิวัฒน์อย่างที่อาตามากล่าวแล้ว เกิดความรู้พัฒนาให้พริบ มีความองอาจที่

วิเศษแห่งความรู้ที่เป็นไฟพริบ ประชาชนเกิดไฟพริบจากการซึ่งชั้บ ก็มี เกิดไฟพริบจากการศึกษา ในเหตุการณ์ ในประวัติการณ์ ในลีลาสาร ก็มี เพราะได้กระทบสัมผัสได้เรียนรู้เข้าไปเรื่อยๆๆๆ มีข้อมูลจาก ความจริงที่ปรากฏให้เห็น กระจะกระจ่าง เขามีอิสรเสรีภาพในการรับรู้ ในการแสดงความเห็น ตามหลักของประชาธิปไตย เขาก็ินใจฉัยตัดสิน เกิดปฏิภานปัญญาขึ้นมาว่า อ้อ.. อันนี้ถูกແเนื่อง เลร์จแล้วก็ตัดสินได้ จะช่วยไดร จะเข้าข้างไดร ให้เป็นน้ำหนักของมวลชน สมบทกันรวมกัน ขึ้นมาเรื่อยๆ โดยเลือกข้าง ..เลิกทำตัว“เป็นกลาง”ตามที่มิจฉาทรี เพราะ เข้าใจผิดว่า “เป็นกลางนั้นไม่เข้าข้างใด” ที่ผอดีผอมนาน ได้จะที

เพราะฉะนั้น การซัมมุนยืดยาวมานานจนถึงขนาดนี้ คน ตามนักถามหน่าว่า มันจะจบลงอย่างไร ตรงไหน แหม..อาตมาเห็นใจนะ ตรงนี้ เห็นใจมากกับสิ่งที่อยากจะรักกันว่า จะจบอย่างไร ตรงไหน คำตอบของอาตมา มีอย่างนี้

คำตอบในเรื่องแรก ทุกคนต้องติดตามอย่างประพิบตา แล้ว ทุกคนช่วยกันปฏิบัติตามสิ่งที่เหมาะสมที่ควรให้มากขึ้น นี่ต้องร่วมแรง ร่วมใจ ศึกษาตามติด และร่วมมั่นร่วมมือ อย่างที่อกมาซัมมุนกันนี่ เป็นต้น ต้องทำกันให้หนัก มีงานอะไรที่คุณช่วยได้

เช่น เป็นหนาย ก็ช่วยเดินเรื่องทางดุลการเพื่อให้มีการตัดสิน ความกันอกมา นี่คือ ดุลการวิรัตน์ ช่วยกันทำให้เกิดขึ้นเรื่อยๆ การช่วย กันทำ จะก่อให้เกิดผลดี สะสมสะแ昏ไปเรื่อยๆ ที่สุดก็จะถึงจุดจบ

คำตอบในเรื่องต่อมา ขณะนี้ก็คงจะรู้แล้วว่า ผู้ชนะคือผู้ที่ ไม่รุนแรง หรือคนที่ดี คนแพ้คือคนผิดหรือคนชั่ว ดังนั้นต้องช่วยกัน ทำหนให้เป็นคนที่จะสงบเข้าไปให้มากๆๆๆ นี่ก็ดุลการวิรัตน์

อีกเรื่อง คือ ประชาภิรัตน์ มวลประชาชนที่จะเป็นคนแ昏

เลี่ยง และไม่ใช่เป็นการให้คะแนนเลี่ยงเลือกตั้งในคุณภาพอันบัตรลง gł่องเท่านั้น แต่เป็นการแสดงตัวบุคคลออกมายให้นับหัวได้เลย มาร่วมก่อเกิดเหตุการณ์ แสดงประภากการณ์จริง มวลประชาชนมานี้ ร้อยกว่าวันแล้วนี่ ยิ่งมีเกิดเหตุการณ์ตุลาเลือดในครั้งนี้ คนก็ยิ่งเกิดปฏิกิริยาณากวีวัฒน์มากขึ้นๆๆๆ มีปัญญาเข้าใจมากขึ้น ก็เลยยิ่งมาร่วมๆๆๆ เป็นอิสรเสรีภาพของแต่ละคน เป็นระบบประชาธิปไตยที่สวยงามมากเลยเรียบร้อย สันติ นี่เป็นมิติใหม่ของโลกแล้ว

พระชนนั่นการเมืองไทย ที่กำลังเกิดสังคมลังคอมในขณะนี้ มันจะพิสูจน์ความจริง ตามที่กล่าวมานั้น มันจะตัดสินกันอย่างไร ? จะตัดสินกันได้ก็ต่อเมื่อ... ตุลาการวีวัฒน์นับคะแนนความถูกความผิดนั้นอย่างหนึ่ง เมื่อมีมากพอ ก็จะคะแนน ส่อง ตัดสินด้วยมวลประชาชน ที่ยืนหยัดยืนยันขึ้นมาเรื่อยๆๆๆ เมื่อมีมากถึงขนาดนี้ คนก็ต้องจำแนนโดยเฉพาะระบบประชาธิปไตยนี่เป็นตัวแท้เลย ตอนนี้คนยังไม่เข้าใจ เพราะมันเป็นเรื่องใหม่นั่น ไม่ใช่เฉพาะในประเทศไทยเท่านั้น เป็นเรื่องใหม่ของโลกเลย เพราะทุกที่มันมีแต่ตัดสินแพ้-ชนะ ด้วยการตีกันทะเลา กัน แล้วก็ฆ่ากัน ซึ่งกันแบบว่าคนนี้มีอำนาจมีเรี่ยวมีแรง ชนะทุกที่ นั่นหนึ่ง ส่องซึ่งกันแบบกลบเกลื่อนกันไป ประนีประนอมกันไปไม่ได้ตัดสินเด็ดขาดด้วยสักจะ จึงไม่จบอย่างชัดแท้ ไม่เด็ดขาด ไม่สมบูรณ์แบบ แต่ครั้งนี้มันจะจบสมบูรณ์แบบ เพราะจำแนกต่อ

๑. โครงสร้างผิดแผ่ ไม่คะแนนอย่างสมบูรณ์ ชนะอย่างชัดเจน ความถูก คณถูก คันดี ชนะ

๒. คะแนนเลี่ยงของมวลประชาชนจริงๆ ทั้งที่มาร่วมกันชุมนุม ทั้งที่แสดงออกในรูปแบบต่างๆ ที่เป็นพ่อยกแม่ยก เป็นผู้อุปถัมภ์ เป็นผู้แสดงออกในรูปแบบต่างๆ อีกมากมายที่ส่อแสดงให้เห็นเป็นคะแนนเลี่ยงได้

กระทั้งมีคะແນນถึงขั้นหนึ่ง ซึ่งตอบปะเม่ได้ว่าอยู่ตรงขีดไหน ที่จะมีผลตัดสิน ก็ให้มวลประชาชนนี่แหละออกมาช่วยกันแสดงหรือกดดัน ช่วยกันๆๆ จนกว่าจะแคนมวลจะมากๆๆ พอก่อนกระทั้งเข้าจำนวน คือ มา กันเป็น แสนเป็นล้านแล้วก็อยู่กันทั้งล้าน อยู่ปราภูตัวเป็นแสนเป็นล้านนี้แหละ ยืนยันกันหลายวันติดต่อกัน เต็มถนนไปหมด อาทิตย์ว่าจำนวนแน่จริงๆ มาเป็นแสนเป็นล้าน ถ้าถึงล้านคนขึ้นนะ คนมันจะเต็มถนนราชดำเนินไปหมดเลย มันจะล้นหลามไปจนกระทั้ง มันจะเกิดปฏิกิริยาของ ถ้าไม่เชื่อ มาลองดูสิ รับรองไม่จำนวนก็ให้มันรู้กันไป

ทางคู่ต่อสู้จะยอมจำนวน จนบอกว่า เออ.. แพ้วะ ! เพราะ คะແນນเลี้ยงประชาชนมันมากจริงๆ จนเข้าต้องยอมเงอนนั่นแหละ

โอ้โห ! การชุมนุมคราวนี้เห็นกาว่าปี'๔๕ มา ก เพราะอยู่กัน ติดต่อกันไม่มีหยุดไม่มีพักกันเลย สือสารถ่ายทอดโดยทัศน์ก็ติดต่อกัน ตลอด ๒๔ ชั่วโมง ไม่ได้เว้นแม้แต่วันเดียว ๑๕๐ กว่าวันแล้ว ก็ปราภู ว่าผู้คนเข้าใจเพิ่มๆๆๆๆ ตั้งแต่ประชาชนธรรมดางานเป็นแม่ค้าแม่ขาย ชาไร่ชานา คนทำมาหากินสามัญปกติ ธรรมดากๆ จนกระทั้งถึงขั้น เป็นคนระดับกลาง มาช่วยกัน ทั้งออกมารูปเป็นตัวบุคคล ทั้งส่งเสียง ให้ทุนรอน ซึ่งเป็นปราภูการณ์ใหม่ในการชุมนุมครั้งนี้ แม้รัฐบาลจะ ดูถูกดูเคนกว่า แค่หอบมือเดียว มันร้อน มันแหือย มันหนัก มัน ลำบาก เดียวกันก็เลิกรา คนไม่เอาหารอก เข้าคิดไม่ถึงว่า yังมีคนรักชาติ รักประเทศ พร้อมที่จะต่อสู้เพื่อประเทศไทย เพื่อความยุติธรรม เข้าไม่ คิดว่าคนไทยจะมีจิตวิญญาณขนาดนี้ เข้าดูถูกประชาชนคนไทยมากไป ที่ไหนได้ ตั้งแต่วันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๕๑ มาจนถึงวันนี้ ไม่ได้เป็น ดังที่คณรัฐบาลดูถูกดูเคนหมายหมันเอว่า

คณชุมนุมคราวนี้ มีการตั้งข้อสังเกตแต่แรกๆว่า มีแต่คนแก่

เต็กๆว่ายรุ่นใหญ่ไปไหน นักเรียน นักศึกษาหายไปไหน ถึงวันนี้ก็อกรมา กันแล้ว มาผนึกกำลังกันดำเนินบทบาท แม้แต่กลุ่มสหภาพแรงงานต่างๆ ก็พากันอกรมา ประชาชนนั่นก็มากันก่อนแล้ว แม้แต่กลุ่มราชนิภูลักษณ์มี มาแล้ว ยังเหลือที่จะอกรมาปรากฏตัวเด่นชัดเป็นมวลเป็นหมู่ ก็คือ กลุ่มนักวิชาการ กลุ่มข้าราชการ ถ้ามีมวลนักวิชาการ หรือมวลครูอาจารย์ มวลข้าราชการอกรมาแสดงตัวเหมือนอย่างที่เต็กฯ เขามาจับหมู่ จับกลุ่ม เหมือนอย่างกับกลุ่มนักกลุ่มนี้ จากภาคนั้นภาคนี้ จากจังหวัดนั้นจังหวัดนี้ มา กันให้เป็นกลุ่มหมู่ที่เห็นเด่นชัดเลย ประกาศตัวตนให้รู้กันจริงแจ้งเลย

ถ้าพากันอกรมาทั้งกลุ่มข้าราชการ นักวิชาการ ต่อท้ายด้วย กลุ่มตำรวจ ทหาร ไม่ต้องเอาอาวุธมานะ เก็บปีไว้ให้หมด เราไม่ต้องการ และไม่จำเป็นต้องใช้ มาเป็นมวลพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย มาแสดงตัวว่า เราเป็นมวลของประชาชน เราเป็นประชาชนคนหนึ่งแม้ จะมีอาชีพทหาร อาชีพตำรวจก็ตาม เรายังคือประชาชน ที่อกรมาแสดง ฉบับไทยของความเป็นประชาชน มาลงคะแนนความเป็นประชาชนแท้ๆ ให้เก่งประชาชน และดง “ประชามติ” นี่คือประชาชน! ก็จะมีคะแนนเลียง ชันนะ เมื่อนั้น จบ ! จบແเนือน เมื่อถึงเวลาที่มีประชาชนทุกหมู่เหล่า อกรมา yin-yang แสดงประชามติมากเพียงพอ

เพราะฉะนั้นความจริงอันนี้จะปรากฏแก่โลก ขอให้ม้าช่วยกัน สร้างสังคมรัตน์ทางวัฒน์ ช่วยกันหน่อย ให้เกิดเห็นปรากฏการณ์ใน โลก จะได้เป็นตัวอย่างของโลกไทยเราที่เกิดก่อนให้บันทึกในประวัติศาสตร์ โลกว่า การต่อสู้ทางการเมือง ล้มล้างคณะบริหารให้เกิดขึ้นได้ด้วยสันติ โอบิโ..มันจะสวยงามไรขนาดนั้น

เพราะชนะกันด้วยความถูก-ความผิด ความไม่รุนแรง ความสงบ ไม่ใช่ต้องเข่นฆ่า แต่เอาเถอะ..ลำหารบครั้งนี้มันก็ครั้งแรก

มันอาจจะขาดตกบกพร่องมีເອງເວຼ່ອ ເກີດຄວາມໄມ່ທີ່ ໄນໂອຕັບປະມັນກີ້ຕ້ອງມືອະໄຮແຮງໆໄປບ້າງ ເລີຍໝົວິຕບ້າງ ຕ້ອງເຈັບຕ້ວອະໄຮບ້າງ ຈາກນີ້ໄປໃນອາຄຕຳຮູ້ກັນແລ້ວ ດວມລະວາຍ ທີ່ໂອຕັບປະຈະເກີດຂຶ້ນມາກ ຈນໄມ່ກໍລ້າທ່າຮຸນແຮງ ມັນຈະເກີດກາຣເຮີຍນີ້ ເກີດພັ້ນນາກາຮຂອງສັງຄມມານຸ່ຍໜ້າຕີຂຶ້ນໄປເຮືອຍໆໆໆ

ເພຣະຈະນັ້ນຄຽວນີ້ ຜ່າຍກັນທັນຍ່ອຍ ໃຫ້ມັນເກີດຄວາມຈົບ ໃຫ້ມັນເກີດຄວາມຈະ-ແພັກນອຍ່າງສັນຕາວິວັດນີ້ ອຍ່າງສັນຕີ ອຍ່າງສາຍາມ ໂດຍມີຫັກກາຮຕັດສິນອຍ່າງທີ່ອາຕມາວ່ານີ້ ອຍກຈະກຳສັບກຳໜ້າວ່າ ອັບປຸລຸກຮ້າທຳໃຫ້ເກີດຄວາມຮຸນແຮງ ອັນພາຍາມຍ້ວຍຸກັນໃຫ້ເກີດຄວາມຮຸນແຮງ ແມ່ທາງພັນຍົມຕຽນນີ້ກົດາມ ອັນນີ້ຂອເຄອະ ອັນພາຍາມຍ້ວຍຸໃຫ້ເກີດຄວາມຮຸນແຮງເຮົາທ່າສາຍາມມາລື້ນຂຶ້ນນີ້ແລ້ວ ອີກໄມ່ກີ່ກ້າວ ໄມ່ກີ່ເມຕຣ ຈະຖື່ນຳຟ່ງແລ້ວ ຈະດຶງທີ່ທ່າຍແລ້ວ ອົບກໍາໃຫ້ເວື່ອລ່ມຕອນໄກລ໌ຟ່ງ ຜ່າຍກັນທຳໃຫ້ດີ່າ ທຳໃຫ້ຈິງຈາ “ທනອີກນິດເຄອະນໍາ” ນີ້ຂຶ້ອນວັນນີຍາຍຂອງພ.ຕ.ຕ.ປະຈາ ພຸນວິວັດນີ້ແລະ “ເຂົ້ດຈິງຈາ ໃຫ້ດີ້ນຕາຍ” ນີ້ກີ່ເປັນຂຶ້ອນວັນນີຍາຍອີກເຮືອງທັນນຶ່ງຂອງເຂາເໜີ່ອນກັນ ພ້ວມຫວາດີມາກ

ເພຣະຈະນັ້ນຍ່ອຍເປີ່ງ..ເຂົ້ດຈິງຈາ ໃຫ້ດີ້ນຕາຍ...ທනອີກນິດເຄອະນໍາ!

ສາຕັບ ແລະ ຄີລົບປົງໃນກາຮແສດງອອກ ໄນວ່າຈະພູດ ຈະແສດງທ່າທານມັນໄມ່ຕ້ອງຫຍາບກີ່ໄດ້ ໄນຕ້ອງດ່າກີ່ໄດ້ ຫຍາບແລະດ່ານີ້ຄື່ອງຄວາມຮຸນແຮງນະໃໝ່ສາຕັບ ໃຫ້ຄີລົບປົງໃຫ້ເຈັ້ງໆເຄວະ ຄີລົບປົງຕື່ອກາຮປະກອບນັ້ນຈະ ດີຕະ ວາທີຕະແສດງທ່າທານ ສ້າງລຸ່ມເລີຍງ ໃຫ້ລຳເນີຍພສມພສານ ໃຫ້ໜ້ານໜ້າ

ສາຕັບດື່ອຄວາມຮູ້ ກີ່ສ້າງຄວາມຮູ້ພສມພສານສື່ອອກມາໃຫ້ເປັນຄີລົບປົງກີ່ສາມາດຕື່ອງຄົນພັ້ງໃຫ້ຕ່ຽງອູ້ກັບທີ່ ອຍ່າງຄຸນສຸວິຍະໄສ ອ.ປຣົມທີ່ນາຄຣທຣພ ອ.ເຈີມຕັກດີ ຮ້ອງທ່ານຫຼູຕ່າຍທ່ານ ນາຍທ່າຮລາຍທ່ານ ເປັນຕົ້ນ ຈະເລີຍງດັ່ງເທິ່ງໄຫວ່ມ່ວມປັບປຸງຫາລັກຄວ່າມເຈັບ ໄນວ່າກັນ ແຕ່ອົບຫຍາບຕາຍ ອົບດ່ານີ້ແຫລະສຳຄັນ

ຈະກັນຍ່າງໄດ້ ? ສົງກ້າຍເສີຍກີ

ຂະແນນນີ້... ເປັນອົບຮົມສົງຄຣາມແທ້ໆ ເພຣະວ່າເປັນສົງຄຣາມ
ທີ່ເຂັ້ມງັນຮະຫວ່າງຮຽມຮະກັບອົບຮົມ ດະແນນທີ່ຈະເກັບມາພິສູງກັນກົງໄດ້ມາ
ຈາກ ໂ ທາງ ດື່ນ ຕຸລາກົວກິວກັນນີ້ ແລະ ປະຊາກິວກັນນີ້ ຕຸລາກົວກິວກັນນີ້
ກີ່ຄື່ອກເກັບດະແນນຈາກການຕັດລິນອະໄວເປັນອົບຮົມ ອະໄວເປັນອົບຮົມ
ອະໄວຕີ ອະໄວຊ່ວ່າ ອະໄວຖຸກ ອະໄວຜິດ ອະໄວຄວາ ອະໄວໄມ່ຄວາ ຕາມສັຈຈະເລຍ
ການໃຫ້ດະແນນນີ້ໄໝໃຫ້ເລີ່ມຕົວສາລະນະ ດະແນນຜູກ ດະແນນ
ຜິດ ດະແນນຊ່ວ່າ ດະແນນດີ ປະຊານໂອກົງໃຫ້ດະແນນ ແລະ ແສດງອອກມາ
ຢັກຕ້ວຍຢ່າງ ທີ່..ນາຍກາ ໄປຕຽບຈານທີ່ TOT ເມື່ອວັນນີ້ (໨໨ ຕ.ຄ.ຊ.ອ)
ຖຸກພັນການແລະພັນຮົມຕາມໃໝ່ມືອຕີ ປຽບໄລ່ເປັນຮ້ອຍໆຄຸນ ຜຶ່ງເປັນໄປ
ໂດຍຮຽມชาຕີ ພາກັນສ່ວນເລີຍຮ້ອງຕະໂກນຊ່ວ່າງ ແຮງທັນຍົກໃຫ້ຂວັດ
ໃຫ້ຮອງເທົ່າແຕ່ຂ່າວ່າງນຳ ເມື່ອໂດນທັນວ່າຍຸດຸມກັນນາຍາກະທຸ່ງກະແກເອາ
ຄື່ນ້ຳຄວັກປິນອອກມາ ກີ່ເປັນອົບຮົມດາບາງຄນທີ່ທໍາມຈິຕີໄມ່ວ່ອຍ່ ແຕ່ທັນ້ນ່າ
ລ້ວນຄື່ອອງຄົປະກອບແຫ່ງການແສດງອອກ ທີ່ຮ່ວມກັນຂຶ້ນເປັນເຄື່ອງຊື້ໃຫ້ເຫັນ
ນໍ້າໜັກຂອງການຂັບໄລ່ນາຍາຄຸນນີ້

ສິ່ງຈັດຍູ້ໃນການແສດງປົກກິຣີຍາຂອງຄຸນແຈຣີຢູ່ ໃນໄຕ້ຮູນແຮງ
ໜ່າເກັງ ຖຸບຕີ ທຳຮ້າຍເປັນເຮືອງເປັນຮາວ ເພີ່ມແຕ່ກົດດັນ ທີ່ວີ່ແສດງອອກໃຫ້
ເຫັນວ່າຈັ້ນໄໝ່ອົບເຫວະນະ ເຊື້ອຜິດນະ ຄື່ອກເໃຫ້ດະແນນແກ່ຝ່າຍອົບຮົມ
ຕອນນີ້ເກີດຄລື່ນມືອຕີໄປທ່ວປະເທດເລຍ ທັ້ງທຳເປັນກຸລຸ່ມ ແລະ ແມ້ຄຳເດືອຍວ
ເຫຼຸກກາຮັນແລ່ານີ້ກີ່ຈະເກີດລື່າບທບາທີ່ໃຫ້ຕັດລິນວ່າຝ່າຍໃໝ່ທີ່ ຝ່າຍໃໝ່ເຫັນ
ຝ່າຍໃໝ່ທີ່ກົງຕ້ອງ ຝ່າຍໃໝ່ຜິດ ສັມຍັ້ນໂລກາກິວກັນນີ້ ປະຊານທີ່ໂລກົງຈະ
ຮັບຮູ້ຮັບເຫັນທັ້ງກາພທັ້ງເສີ່ງທັ້ງສົດທັ້ງແໜ້ງ ກາພນິ່ງ ກາພເຄື່ອນໄຫວ ເຫັນ

ชัดเจน ประชาชนเหล่านั้นก็จะใช้วิจารณญาณของเข้า ให้คุณแหนตตัดสิน ในจิตวิญญาณตามภูมิธรรมของแต่ละคน ยิ่งเหตุการณ์ไหนคนส่วนใหญ่ ของโลกรู้ว่ามีเห็นพ้องต้องกันว่าสิ่งนี้มันผิด ก็จะเป็นคุณแหนตธรรมชาติ ของสังคมที่จะเกิด

สังคมควรนี้ยารานามาถึง ๕ เดือนแล้ว (เริ่ม ๒๕ พ.ศ.๔๑) ได้เกิดพลังงานอันนี้ล้วนไปสู่คนทั้งในและนอกประเทศ กระจายไปกับข่าว ไปกับบทความ “ไปกับทวิจารณ์ต่างๆ” ไปกับคนสู้คน “ไปกับสื่อสารพัสดุ ให้ประดากันในและนอกประเทศรับรู้รับทราบ ล้วนเหล่านี้ก็เป็นคุณแหนตด้วย เม้ม้าวต่างประเทศเข้าที่รับรู้ ก็เป็นคุณแหนตต่อสังคม ฝ่ายใดได้คุณแหนต จะเป็นบวก หรือเป็นลบ ก็ล้วนคือการตัดสินช่วย เป็นตุลาการภิวัตน์ อย่างแท้จริงอยู่ในตัว เชื่อให้มัวว่าพลังงานแห่งความรับรู้ทางจิตวิญญาณ ดังว่านี้มีจริง และสามารถออกฤทธิ์ออกเดชตัดสินได้ด้วย

ที่นี่พลังมวลชนอีกฝ่าย เป็นประชาภิวัตน์ของอีกฝ่ายหนึ่ง ก็แสดงมวลเหมือนกัน แต่มันไม่ใช่มวลชนอิสระ มันແингการหลอกหลวง ແингการจ้าง ແингการบังคับ ไม่แน่ชัดว่ามาด้วยความสมัครใจจริง หรือเปล่า เป็นมวลชนที่มาโดยไม่ปริสุทธิ์ มีหลักฐานซึ่งบ่งยืนยันความไม่ บริสุทธิ์มากมาย เช่น พระภิกษุที่ถูกนิมนต์มาแสดงมวลในงานที่ล้าน ประรูปฯ วนนี้ เจตนาอาจมาไว้ข้างๆ กับพันธมิตรฯ ด้วยนะ เจตนาก็ ไม่เชื่อแล้ว และภิกษุที่มานั้นเหละท่านก็มาพบพากเรา บอกว่าท่านถูกหลอก มา นึกว่าจะให้มาเทศน์ แต่กลับมาหนั่งฟังคุณสล้าง บุณนาคปราศรัย นี่ เป็นแผน เห็นมั้ย แคมเปญวิปริทฟ้าฝนกลเมือง อีก เต็มที่ฟังล้มฟ่าดลงมา ทั่วราชอาณาจักร สิ่งนี้เป็นคุณแหนตเลียง ที่เกิดโดยเหตุการณ์

คุณเปลา สีเงินก์เขียนวิจารณ์คำนวนว่า尼มนต์พระมาเป็น หมื่นๆ รูป เล้าต้องจ่ายองค์จะเท่าไหร่ ไหนจะค่ารถเดินทาง ค่าเก้าอี้ ค่า จัดเริ่ม เป็นหมื่นๆ ตัว รวมแล้วต้องจ่ายเท่าไหร่ ไม่รู้กี่ล้านบาท เป็นการ

ลงทุนที่สูง ต่างกับฝ่ายพันธมิตรฯ ที่มากันเอง จ่ายเอง มีพ่อยกแม่ยกช่วยกัน แม้คนที่มาร่วมซัมมัมนี้ก็เลี้ยงดูกันจนอ้วนไปหมดแล้ว

เรื่องคนเจ็บจากเหตุการณ์ ๗ ต.ค. ก็ไม่ได้ไปเรียกว่า เพียงแต่บอกบัญไปเท่านั้น น้ำใจ จิตวิญญาณในครัต่อคราว ที่มองไม่เห็นตัว เป็นคะแนนของจิตวิญญาณ ส่งมาได้ถึง ๓๐ กว่าล้าน เพียงไม่กี่วันเหตุการณ์เหล่านี้เป็นเครื่องแสดงบวกถึงการให้คะแนนของธรรมะ หรือของธรรมะ หรือฝ่ายหนึ่งกับอีกฝ่ายหนึ่ง ทั้งสิ้น *

นี่เป็นเครื่องชี้บ่งถึงคะแนนของสิ่งที่ไม่เห็นตัวตน แต่มีบอกราชความจริงอยู่ในนี้ ที่พอที่จะอธิบายถึงได้ คุณฟังแล้วก็เข้าใจ อาตามาก็อบอุ่นใจที่คุณพิภพจะบริหารเงินนี้ให้ดี โปรดลืม จะแจกให้หมดตามวัตถุประสงค์ของผู้บริจาคให้คนเจ็บ ไม่ให้เหลือแม้สักบาทเดียว ยิ่งบริสุทธิ์สะอาดเท่าไร ธรรมาราชรมะส่งความนี้ก็ยิ่งงามเท่านั้น คุณพิภพก็ทำงานเพื่อมนุษยชาติ ไม่ได้เบี้ยเลี้ยง รายได้ตอบแทนอะไรเลย

อาทماหยิบเรื่องง่ายๆ มาอธิบายมาชี้ให้เห็นพลังต่างๆ ได้

* นายพิภพ รังษัย ขึ้นเวทีปราศรัยที่ทำเนียบรัฐบาล (เมื่อ ๒๒ ต.ค.) โดยกล่าวถึงความมีน้ำใจอันแสนดงามของผู้ที่เข้าร่วมซัมมัมนี้ที่ทำเนียบฯ ว่า

ผู้บาดเจ็บที่อยู่โรงพยาบาลทุกคนบอกว่า ถ้าหากจากการบาดเจ็บแล้วจะรีบกลับไปร่วมซัมมัมนั้นต่อที่ทำเนียบฯ ส่วนเจ้า เห็นผู้บาดเจ็บแล้วกัวว่าจะไม่ได้รับข่าวสาร เลยไปเชื้อวิทยุให้กับผู้บาดเจ็บเพื่อจะได้ติดตามข่าวสารอย่างใกล้ชิด ที่สำคัญสมเด็จพระบรมราชชนนีนาถ ได้พระราชทานกระเช้าดอกไม้ และผลไม้ให้กับคนเจ็บที่โรงพยาบาลกลาง ขอพระองค์ทรงพระเจริญ” นายพิภพ กล่าว

ส่วนเงินบริจาคเพื่อช่วยเหลือผู้บาดเจ็บ และเลี้ยงชีวิตนั้น นายพิภพ กล่าวว่า ยอดเงินบริจาครามทั้งสิ้น ๓๔,๐๓๔,๑๗๗.๖๑ บาท โดยที่มีทำงานของตน ได้ระหว่างปีเมื่อคนเจ็บโดยจะแบ่งการจ่ายเงินเป็น ๓ ช่วง ซึ่งรวมทั้งสิ้นเป็นเงิน ๒๓,๐๖๖,๐๐๐ บาท รวมทั้งจะมอบทุนการศึกษา และจัดเป็นเงินทุนเพื่อประกอบอาชีพ ซึ่งจะเหลือเงินอยู่อีกประมาณ ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ เหรียญมาตราต่อเงินไทยได้ เนื่องจากต้องจ่ายระยะยาว และจากวันเกิดเหตุเพียง ๑๐ กว่าวัน กลับได้รับเงินบริจาคมากขนาดนี้ จึงถือเป็นความมหัศจรรย์อีกอย่างหนึ่ง เพราะมีการรวมมือใจจริงใหญ่ที่สุดของประเทศไทย

พลังกุศลมาเป็นเครื่องแสดง พลังอคุศลก็แสดงเหมือนกัน มาถึงวันนี้ ที่แสดงออกแต่ละเรื่องแต่ละอย่างตั้งแต่ตุลาการโดยตรง ทั้งประชาชนให้คุณเห็น ทั้งในและต่างประเทศ แม้แต่พลังจิตวิญญาณที่แสดงออก เป็นรูปธรรม หรือไม่แสดงตัวก็แล้วแต่ สิ่งเหล่านี้เป็นพลังกุศลหรือพลังธรมะ แน่นอนฝ่ายธรรมก็มี เป็นทางเลือกของประชาชน ตามแต่ใจจะเข้าใจเห็นดีด้วย เป็นประชาริวัฒน์ ประชานให้คุณเห็นผิดถูกก็จะสมอยู่ในเรื่องราว บทบาท เหตุการณ์ พฤติกรรมเหล่านี้ด้วย และคุณเห็นเหล่านี้ก็ไม่ได้ประกาศเป็นภาษาบูรณะชัดเจน เหมือนผู้พิพากษาตัดสิน แต่มันก็เป็นคุณเห็น ก่อเกิดประชามติ

การต่อสู้ครานี้เป็นธรรมชาตธรรมสังคม ที่อาتمากาคูณใจมาก เพราะเป็นการเพิ่มภูมิปัญญาของมนุษย์โลก การบุกรุวนี้ เอาอะไรเป็นเครื่องตัดสินสำคัญ มีอยู่ ๒ เรื่องหลัก คือ

๑. ความถูก-ผิด ดี-ชั่ว

๒. ความสงบ ความรุนแรง

ซึ่งเป็นการตัดสินสังคม หรือตัดสินการต่อสู้ ของอาริยะ ขณะนี้แต่ละฝ่ายล้วนแล้วแต่ต่างไปสู่จุดสันติ ไม่รุนแรงทั้งสิ้น ใช่มั้ย ? ทั้งสองฝ่ายเลย แต่พฤติกรรมไม่ครุณแรงจริง ก็เห็นได้ เห็นไม่ ฝ่ายที่ทำรุนแรงแท้ๆก็หลบเลี่ยงแก้ตัวเป็นพลวันเลยว่า ฉันเปล่ารุนแรง คุณต่างหากรุนแรง ขณะนี้โลกเข้ารู้รักษามหาดแล้ว ใจจริงใจเร็ว

แต่เดิมนั้นสังคมทั่วโลกที่เคยมีมา จะจบลงด้วยความรุนแรง เลือดตกยางออก คนรุนแรงมากกว่าคนนั้น คนที่ถูกกำราบด้วยความรุนแรง แฟ้มนั้นเป็นการ “ตัดสิน” ของมนุษย์ที่ยังไม่พัฒนา ที่ยังไม่พัฒนาปัญญาเดือน ซึ่งยังใช้การตัดสินแพ้ชนะกันด้วยเรี่ยวแรง ด้วยเขี้ยวด้วยงา ด้วยอาวุธ ทำร้ายกันได้แล้วนะ ก็เหมือนลัตัว Dre จ้านทั้งหลายมันยังทำกันอยู่

หรือจบลงด้วยการตัดสินแบบยังไม่ชัดจริง ยุติยังไม่ประเสริฐ

ดึงมาจริง ยังไม่รู้แจ้งผู้ผิด-ผู้ถูกที่แท้ จะด้วยการห้ามท้าฟ้องได้ชั่วคราว ด้วยอำนาจของรัฐตาม แล้วมี “تاอยู่” ชุมชนชาวพุทธกลางตัวไปกิน หรือให้มีการทำเป็นส่วนหนึ่งแล้วก็กลับเกลื่อนความผิดความถูกกันไว้ ก็ยังไม่ได้รักกันไว้ใครผิดใครถูกแท้ ใครดึงจริงใครอาริยะจริง

เป็นการ “จบ” หรืออยู่ติดอยู่ปางนี้กันมาตลอด จึงยังคลุมเครือ มาตลอดว่าฝ่ายไหนฝ่ายไหนผิดกันแน่แท้

เพราะความเจริญประเสริฐของสังคมชนยังไม่ถึงขีดถึงขั้น
แต่สังคมครัวนี้ เป็นสังคมที่อ่อนโยนให้จบลง
ด้วย...

หนึ่ง คนถูก-คนดีแท้ๆ จะแనนมากกัน..ชนา

สอง คนสองปีได้มากกว่า ไม่รุนแรงได้มากกว่า..ชนา

ความสูง-ไม่รุนแรงผนวกกับความถูกต้อง-ดึงมา เมื่อรวมคนแหนเล็กได้ชนาเบ็ดเสร็จเต็ดขาด ซึ่งยังไม่เคยเกิดตัวอย่างในโลก ครั้งนี้อ่อนโยนให้มีองไวยาจบลงแบบนี้ เป็นธรรมารมณ์สังคม

ขณะนี้เมืองไทยกำลังมีโมเดลของธรรมารมณ์สังคม เป็นการประการคโนมีเดลใหม่ มิติใหม่ เป็นนวัตกรรมของการต่อสู้ทางการเมือง ทางการบริหารปกครอง เรียกว่า สังคมการเมืองกันจริงๆ ซึ่งการต่อสู้ไม่ว่าอย่างใดก็ันบัวสังคมทั้งนั้น ขณะนี้เป็นสังคมการเมืองตัวอย่าง บทบาท-ลีลา-พฤติกรรมของสังคมครั้งนี้มันก่อให้เกิดภัยมีปัญญา ก่อให้เกิดเห็นความเป็นไปได้ของพลังส่งบ ของธรรมะอันวิเศษ **สันติ-อหิงสา** **ไม่รุนแรง** มนุษย์ต้องใช้ “สันติ-อหิงสา” ให้มีน้ำหนัก ให้มีอำนาจ ให้มีทักษิลยบ “ความรุนแรง” (พิงสา) จนต้องแพ้ให้ได้ สร้างถูกสร้างอำนาจ ของความสงบสันติให้บังเกิดผลลัพธ์ คราวนี้มีผลเกิดให้เห็นพอสมควร

เพราะฉะนั้นคะแหนนที่ได้ด้วยความสงบกว่า ตรงตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๖๓ ชุมชนประท้วงได้โดยสงบและไม่มีอาวุธ ขณะนี้

ทุกคนเก็บอาวุธ ขนาดต่ำรุงอุกมาปราบปราบ ก็ยังทำเป็นซ่อนอาวุธ แต่สุดท้ายเข้าแพ้เพราะเข้าซักເօอาວຸ່ມາຍິງ ถึงยังวันตำรากົງຍັງເກີ້ຕ້ວອຢູ່ອີກວ່າ ເຂົ້າໄມ້ໄດ້ຍື່ງ ໄນໄດ້ທຳຮະບົດ ຝ່າຍພັນຮມືຕຣາຕ່າງທາກເລ່າທຳ ! ?

ชຶ້ງນັຍືລຳຄັ້ງນີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າ ຕ່າງກົຈະແຢ່ງກັນເປັນ“ຜູ້ສົງ”ໃຫ້ໄດ້ທັ້ງສອງຝ່າຍ ນ່າດີໃຈໄໝວ່າ ນີ້ຄື່ອ ດາວໂຫຼນເຈົ້າພັນນາຂອງຄົນໄໝໄທ

ຂຶ້ນນີ້ທັ້ງ ວິຊີ໌ດີ. ໜັ້ນລື້ອ ແລະ ລົງໃນເວັບໄຊຕົ້ນ ແລະ ທັກສູນທີ່ສື່ອື່ນໆອົກປະຈານຄວາມຈິງກັນໄປທົ່ວແລ້ວ ພັນຮມືຕຣາທຳວິຊີ໌ “ຕໍ່າຈຳຈຳປ່າປະຈານ” ອີກຝ່າຍກົທ່າວິຊີ໌ ຂອງເຂົ້າເໝືອນກັນນະ ໃຊ້ວ່າ “ພັນຮມືຕຣາຈຳຈຳປ່າປະຈານ” ອອກມາຍື່ອນແຍ້ງ ສູ້ກັນ ປະເທັນທີ່ສູ້ກົກຄື່ອ ຕ່າງກົ.. “ຂໍ້ໄມ້ໄດ້ຮູ້ແຮງນະ ທີ່ຮູ້ແຮງນະເອັງຕະຫາກ” ທັ້ນນັ້ນາເລຍ ໃຊ້ນັ້ນ?

ເມື່ອໄທຍ່າທຳສົງຄຣາມ ຕ່າງແຢ່ງຊີ່ງເກົບຄະແນນໄກຕົນເອງ ດ້ວຍການໃຫ້ສັນຕາວຸທ ຄວາມສົງ ອທິສາໄໝຮູ້ແຮງ ນີ້ແລະຄື່ອ ສັນຕາກິວັດນ

ຄວາມສົງ ຄື່ອ ສັນຕະ ຄວາມເປັນໄປທີ່ກ້າວໄປສູ່ຄວາມປະເລີວິຊີ໌ ຄື່ອ ອກິວັດນ ສົງຄຣາມຄັ້ງນີ້ເປັນສົງຄຣາມທີ່ດໍາເນີນໄປໜາສັນຕິ ຜົ່ງທຸກຄົນກົມພຍາຍາມທີ່ສຸດເລຍ ໃຊ້ສັນຕະເປັນອາວຸທ ທຳອຍ່າງສຸດສາມາຮັສຸດວິສັຍຂອງແຕ່ລະຄົນ ແມ່ຝ່າຍພັນຮມືຕຣາເອງບາງຄົນກົມຮຽງຈົ່ງລະເມີດບ້າງ ແຕ່ຕ່າງວົມແລ້ວ ແນ່ນອນມັນໄມ່ສະອາດ ๑๐๐ ເປົ້ອງເຊື້ນຕີ ມັນມືບກພ່ອງຜິດພາລາດບ້າງ ແຕ່ກົດເຈັນແລ້ວວ່າ ເປັນສັນຕາກິວັດນ ແນ່ນອນ ຄື່ອ ໄດ້ຈະສັນຕິກວ່າກັນ

ການຕ່ອລຸ້້ຄ່າວຸນ້ຳ ເໜັນພູຖີກາພັດຈັດ ວ່າ ເປັນສົງຄຣາມທີ່ຕ່າງກົຈີ່ງ “ສັນຕິ-ອທິສາ” ກັນຈຶ່ງແຈ້ງ ຕ່າງຝ່າຍຕ່າງກົ “ສຳນິກ-ສັງວົງ” ໄປີນາທາງແຈ່ງ “ສັນຕິ” ອ່າງແທ້ຈິງ ແຕ່ລະຝ່າຍຕ່າງກົພຍາຍາມວາດຄັກດາ-ວາດພລັງແທ່ງ “ສັນຕາກິວັດນ” ກັນເປັນພລວັນ ໄນໄໝເໝືອນການຕ່ອລຸ້້ທັງໝາຍທີ່ເຂົ່າງກັນວາດຄັກດາວ່າຂໍ້ຮູ້ແຮງໄດ້ເຈັ່ງກວ່າ ເປັນຄັກດາກາຮັມອາວຸທຮ້າຍມີອາວຸທ ມາກ ປະຫັດປະຫັກໄດ້ເກີ່ກວ່າ ແລະໄມ້ໄດ້ຮູ້ລື້ກວ່າເປັນຄວາມຜິດທີ່ໄດ້ວາດຂໍ້ຮູ້ແຮງກວ່າ ! ແຈ່ງເປັນອໍານາຈ ກັນ ຕາມທີ່ສົງຄຣາມສາມັນຍູທຳກັນໃນສັງຄມໂລກ

แต่เนี่ยเมื่อใช่ เพราะพัฒนาภาพทั้งสองฝ่ายชัดยิ่ง ว่าต่างซึ้งธงลันติ ลงความซึ้งธงลันติคราวนี้ คะแนนของตุลาการภิวัฒน์ก็ได้ประชาภิวัฒน์ตาม ทำให้ประชาชนเลือกข้างเลือกฝ่าย สุดท้ายก็อกมา อกมาๆๆๆ เป็นประชามติให้คะแนนนี้ผลคำตوبตัดสินแพ้ชนะ..ชัดชี้แจ้ง

คุณดูลีลาของคนแร้จูบาลลี ขณะนี้ยังไม่หมดท่า แต่เสียท่า คุณว่ามั้ย แต่ละท่าๆที่อกมาของทางรัฐบาลนี่ ยังรักษาท่าอยู่นะ เต็จอยู่ ดันทุรังอยู่น่าดูเลย แต่คะแนนเสียท่า จริงมั้ย เอาล่ะทางพันธมิตราก็ มีเลือกท่าบ้าง แต่บอกบคุณหารกันแล้วใครเลือกท่ามากกว่ากัน นี่เหละ มันจะดำเนินไปเป็นประชาภิวัฒน์ จนสุดท้ายหมดท่า นี่คือตัวจบ "ไม่มี ใครตัดสินหรอก สุดท้ายตัวเองแล้วແນ້ງหนายเก่ง หมดท่าด้วยพลังสงบ- พลังความถูกต้อง มันไม่ได้เด็ดจดคึกด้วยอาวุธ ด้วยความรุนแรง อำนาจ ข่มเปง ตีทุบอะไร มันเป็นเรื่องหมดท่า เพราะได้เสียท่าจนสุดท้ายก็...

หมดท่า !!!

อาทิตย์มาพยาຍາມใช้ภาษาไทยสื่อสภาวะสัจจะให้ฟังเข้าใจได้มั้ย สุดท้ายมหาประชาชนจะร้องเย ตกใจว่า นั้นหมดท่าแล้ว คำว่าไม่เป็นท่า หมายเก่งแล้ว หมดท่าเลย สิ้นท่าแล้ว อาทิตย์มาว่านี้เป็นธรรมชาติธรรมะ ลงความที่จะเกิดชี้แจ้งถึงที่สุดดังที่กล่าวว่าในที่ใหม่นอน

และลงความครั้งนี้ ซึ่งเป็นตัวชี้วัดว่าผู้ลันติกว่าเป็นผู้ชนะ ก็ จะเกิดบทใหม่ เกิดการเมืองแบบใหม่ เป็นการเมืองที่ลุกขึ้นด้วยลันติ จะ เป็นตัวอย่าง เป็นโมเดล ที่อาทิตย์มา นี่ແหลกการเมืองใหม่ แม้สังคม ก็เป็นสังคมอาริยะ ช่วยกันหน่อยได้มั้ย คนไทยเอี่ย! นี่ขอร้องเลย จะ ทำอย่างไรจะช่วยให้พลังทั้งรูปธรรมและนามธรรมแสดงความจริงให้เกิด ดังกล่าววันนี้ โลกทั้งโลกจะได้เกิดลงความชนิดใหม่ เกิดการเมืองใหม่

พระจะนั่นต้องไว้อาวุธ นี่คือเรื่องแรกเลย เป็นรูปธรรมที่มัน ชี้ชัดว่าเพ็ ครม้ออาวุธเพ็ นี่เป็นเบื้องต้นเลย ต้องเอาออก ต้องไม่มี

ถ้ามีอยู่ เป็นความด่างพร้อยเป็นความผิด ต้องถูกด้วยมือเปล่า ด้วยความสุภาพ ด้วยความนิ่ง ด้วยความไม่ไปทำร้ายใคร ใครทำร้ายก็ยอมให้ถูกทำร้าย ถึงขั้นนั้นด้วย ไม่ตอบไม่โต้ แต่ไม่ได้หมายความว่าจะง่าย เมื่อันว่าด้วย ให้เข้าทำร้าย ก็ไม่ใช่ แต่มีปัญญารู้ว่า เรายอมไม่ทำร้ายใคร ใครทำร้ายเราเราก็ไม่แสดงกิริยาทำร้ายตอบ ศาสนาทุกศาสโนรู้ดี นี่คือธรรมะ รู้ความจริงอันนี้ชัดเจน

เพราะฉันช่วยกันรักษาความบริสุทธิ์ รักษาความเป็นจริงดังกล่าวนี้ด้วยเด็ด ช่วยกันด้วยเด็ด เราทำมาเนี่ยแน่นำก็พูดแล้วว่าเราเหลืออีก ๑๐๐ เมตร เหลือช่วงสุดท้าย เกมสุดท้าย -varasudthaiyle เลยว่า มาช่วยกันหน่อยเถอะ..!!

